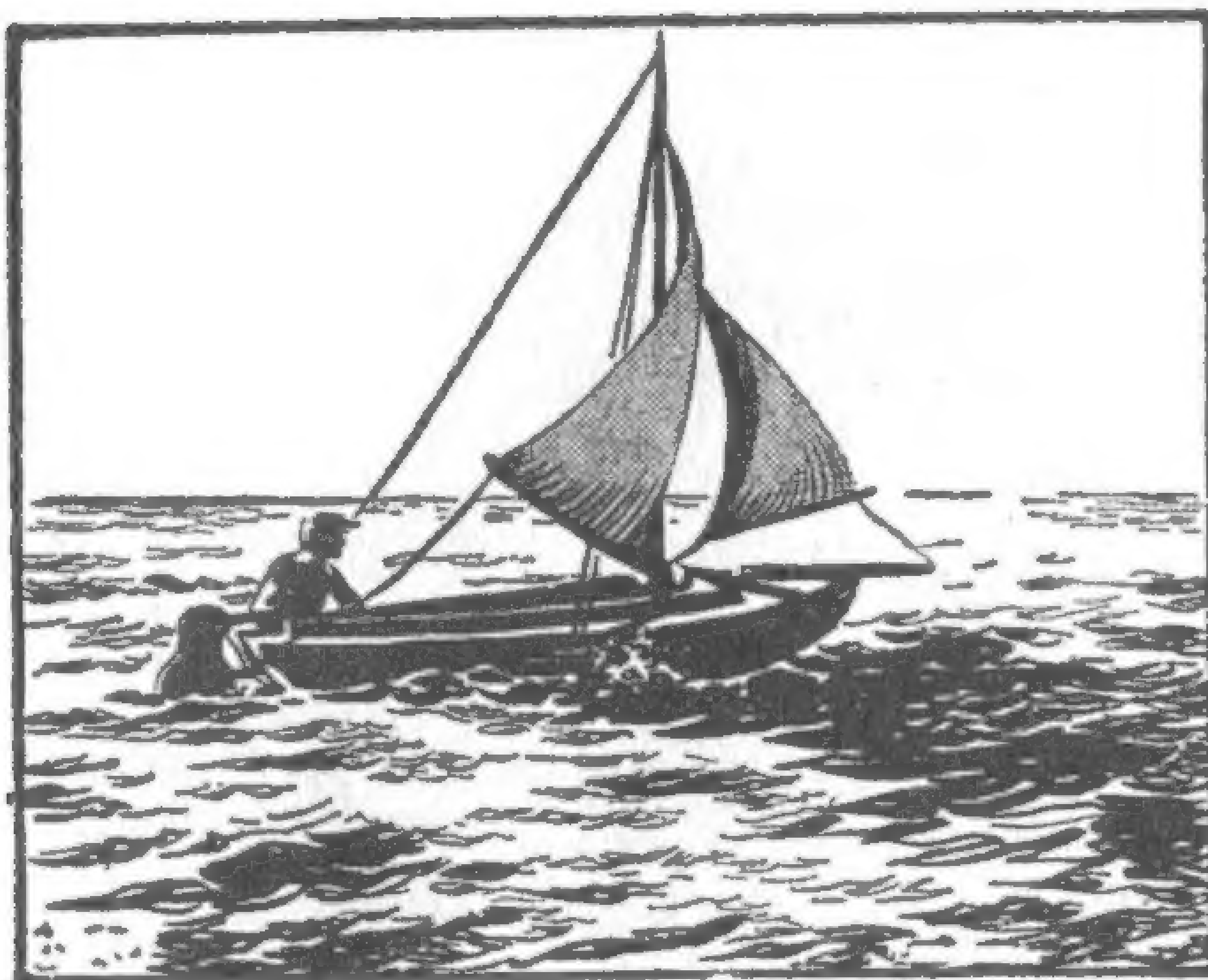

ERIC de NOORMAN
door HANS G. KRESSE
HET RYK VAN HET MIDDEN—STORM OVER CHINA

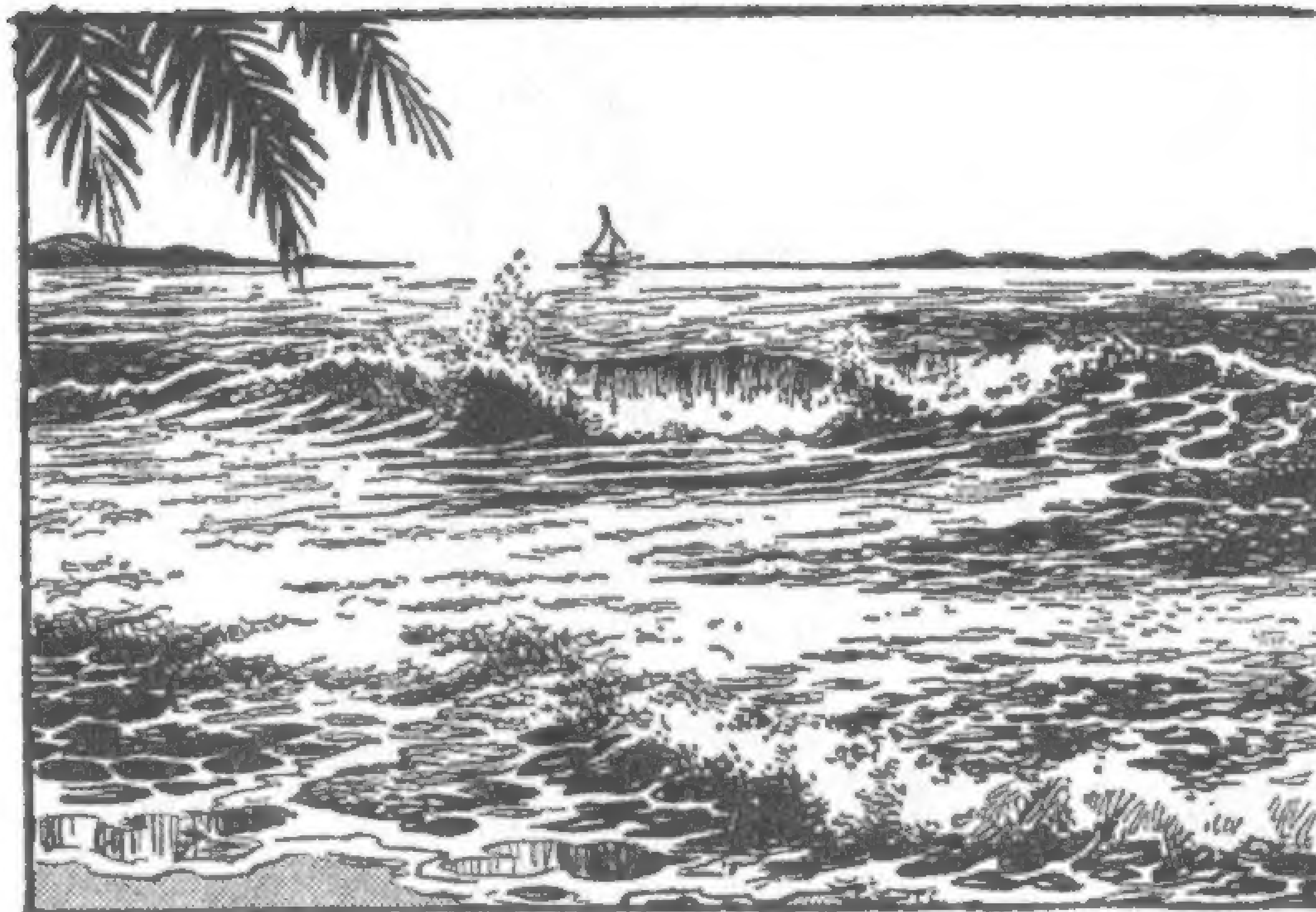


HET RIJK VAN HET MIDDEN

Wolters-Noordhoff nv Groningen, The Netherlands.

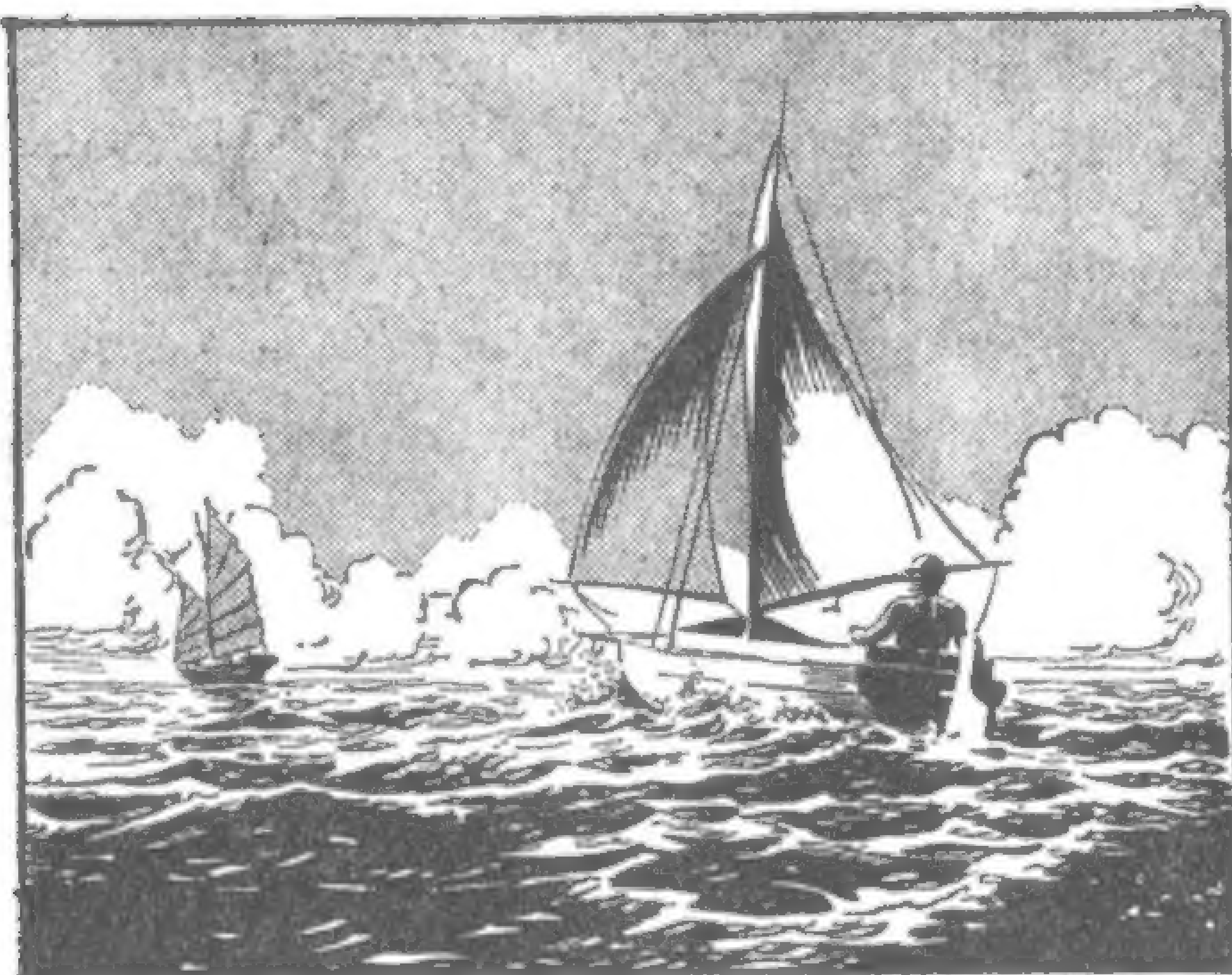
ISBN 90 01 50458 2



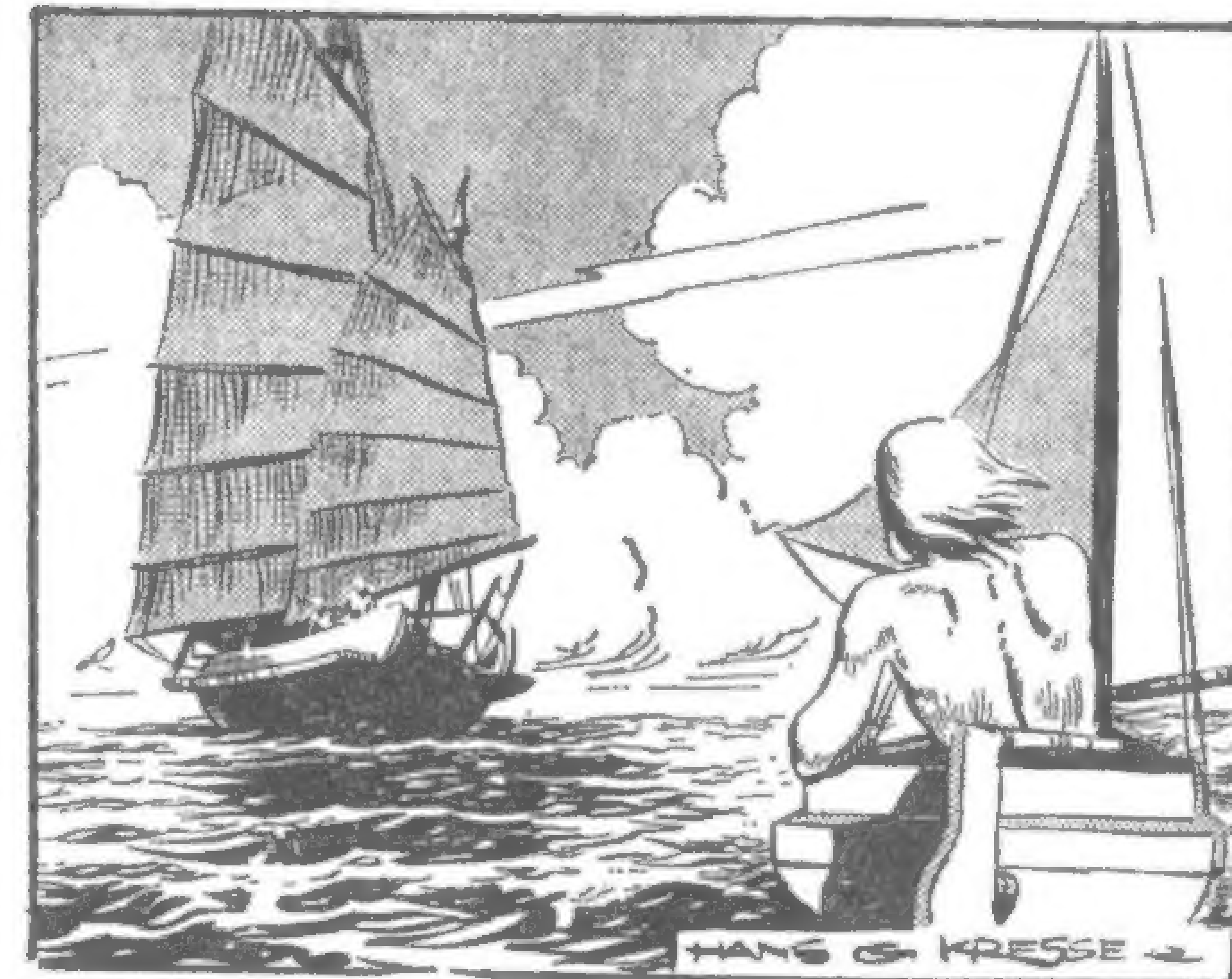




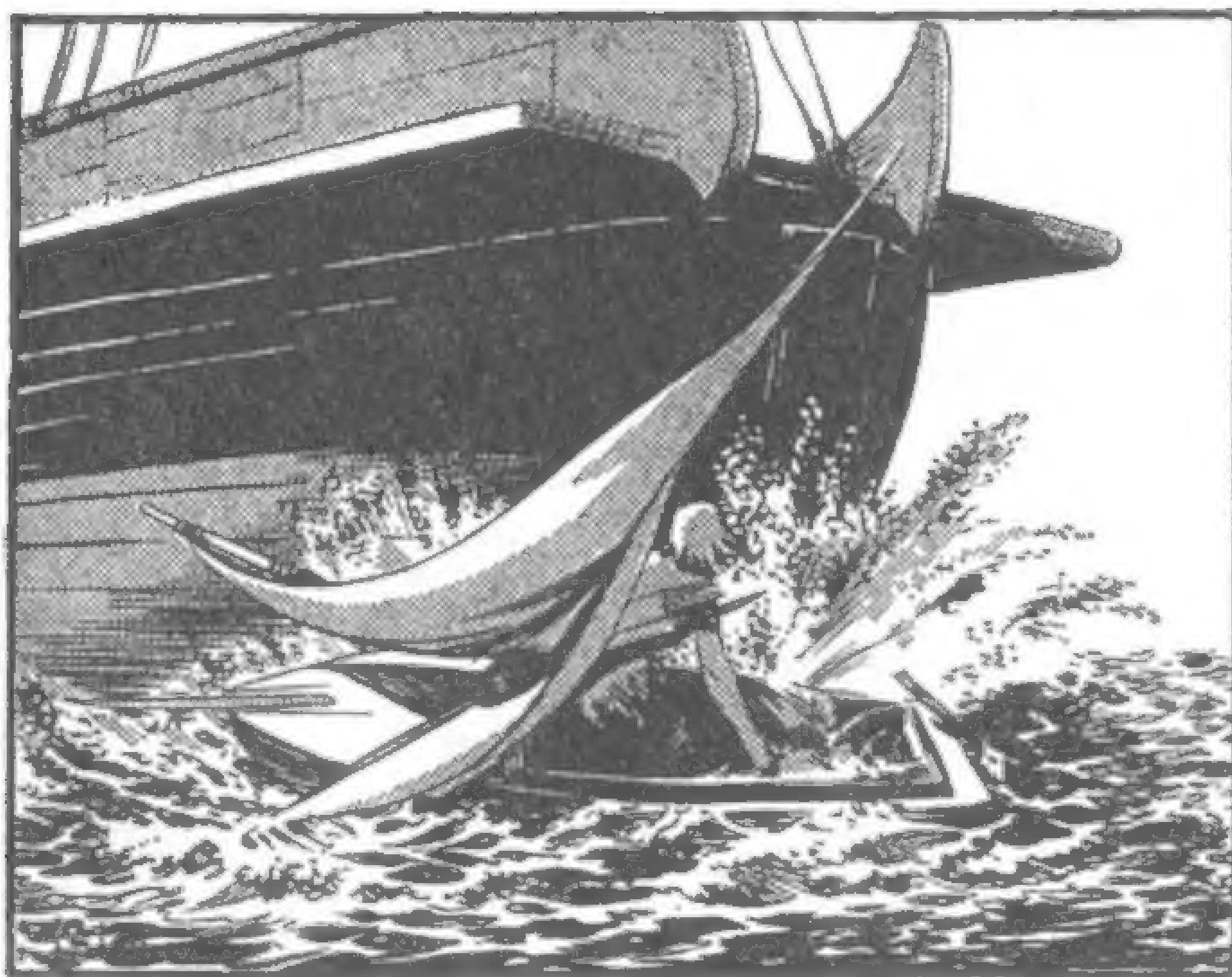
Onder het stralende blauw van een tropische hemel koerst Eric huiswaarts. Eindeloos wijd ligt de oceaan voor hem. Alleen een onverschrokken zeevaarder kan het wagen om met zo'n rank vaartuig zijn weg door deze waterwoestijn te zoeken.
De tocht duurt weken. Aanvankelijk zijn er nog kleine eilanden, die hem gelegenheid geven vers voedsel en water aan boord te nemen. Maar er komt een moment, dat de laatste kuststrook achter hem verdwijnt en daarna ziet hij slechts golven, golven, lucht en wolken, in eindeloze, moordend-eentonige opeenvolging. Totdat hij op een vroege ochtend een kleine vlek aan de horizon ontwaart. Een schip . . .? Mensen . . .?

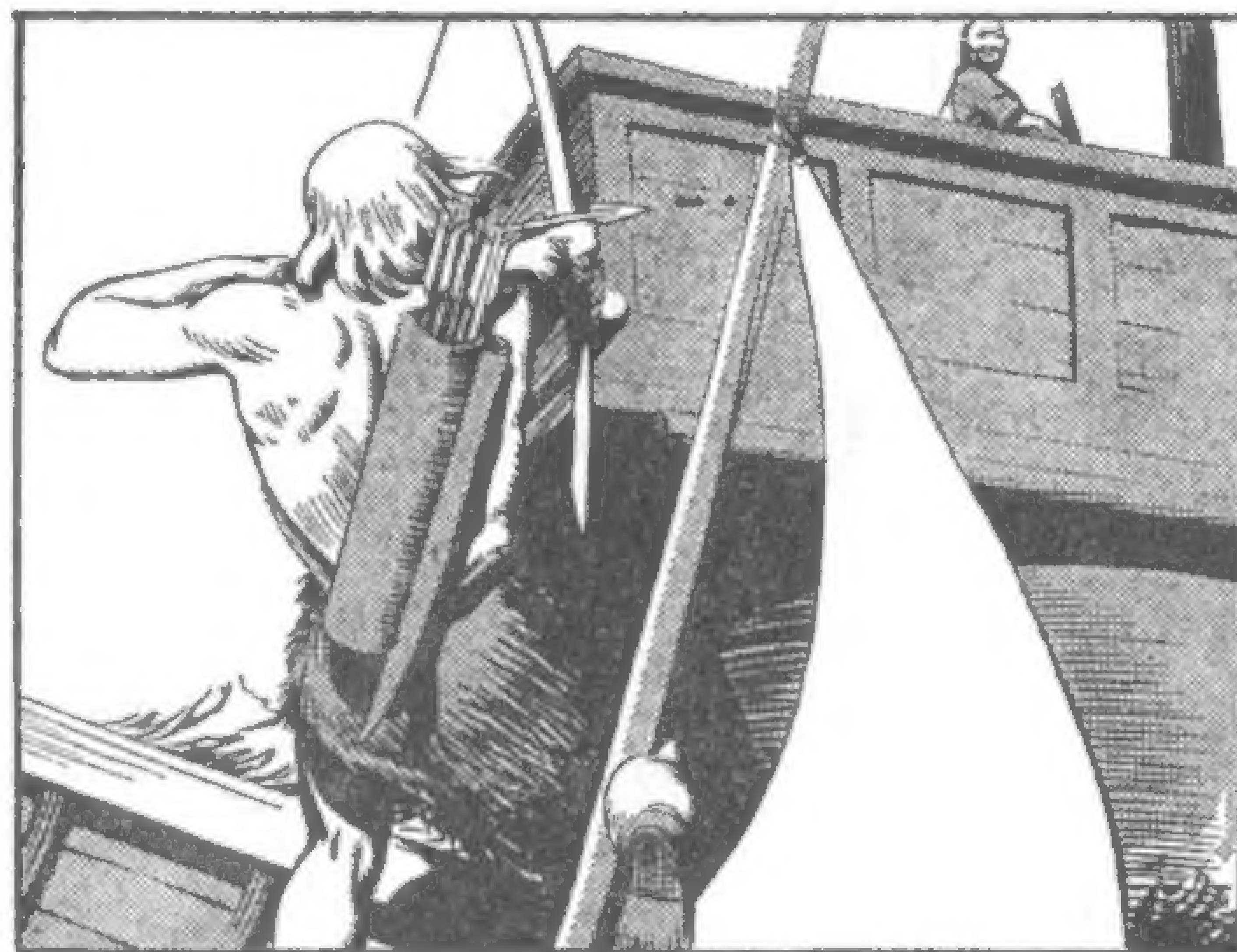






Het schip, dat Eric aan de horizon heeft zien opdoemen, nadert snel. Eigenaardig gevormde, hoekige zeilen stuwen het vaartuig recht op Erics kleine boot aan, en met een zekere onrust vraagt de Noorman zich af wat men daarginds van plan is.
Op het dek van het naderende vaartuig staat de bevelhebber, omringd door zijn mannen. „Een vreemde, blanke barbaar, heer Toeng Cho," waagt een hunner te mompelen, doch met een kort gebaar gebiedt deze hem te zwijgen en wendt zich tot de roerganger . . .
Geen enkel geluid rijst op van het vreemde schip. Somber en zwaar glijdt het nader en alleen het klotsen van de golven tegen de brede boeg verbreekt de stilte. Eric voelt een eigenaardige spanning in zich opkomen. Onwillekeurig tast zijn hand naar zijn boog . . .



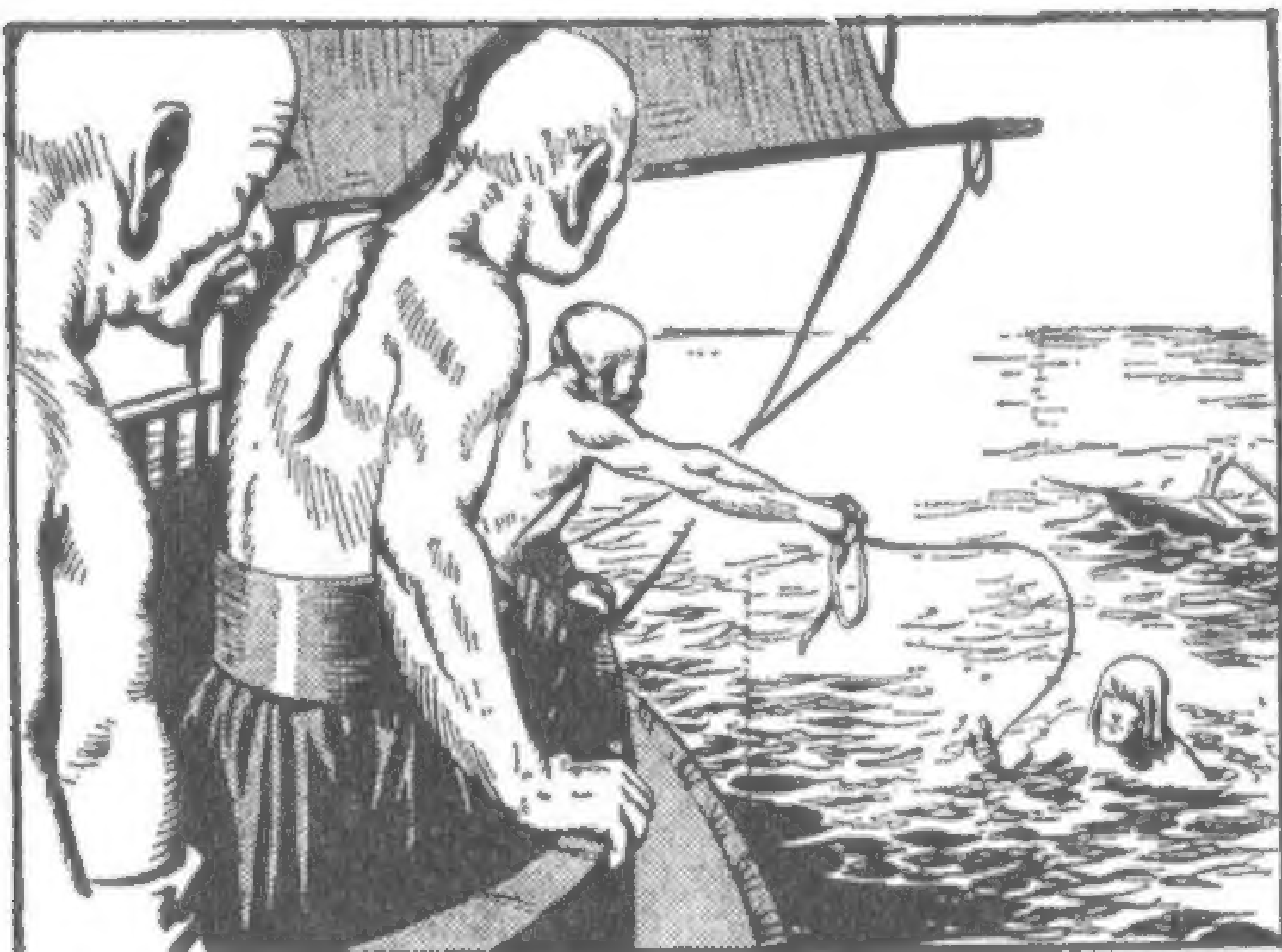
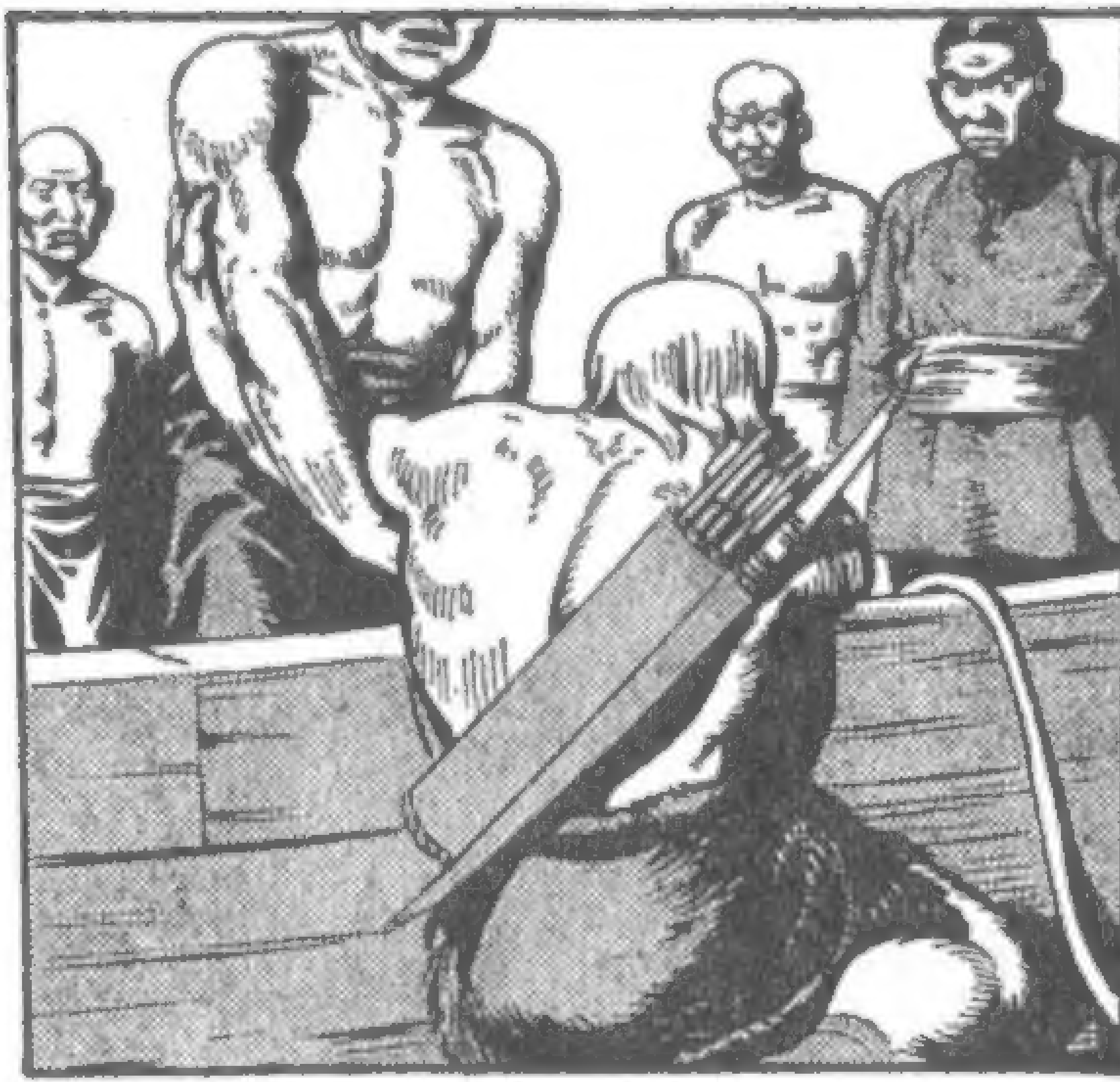




Het volgende ogenblik heeft de Chinese jonk Eric bereikt. Golven waaieren uiteen voor de aanstormende boeg. Zeilen klapperen. Als een reusachtige, zwarte massa torent hij een enkel moment hoog boven hem uit. Dan is het of een gigantische stormram dreunend op zijn kleine boot neerslaat in een chaos van hoog opspattend schuim, splinterend hout en losscheurend tuig.

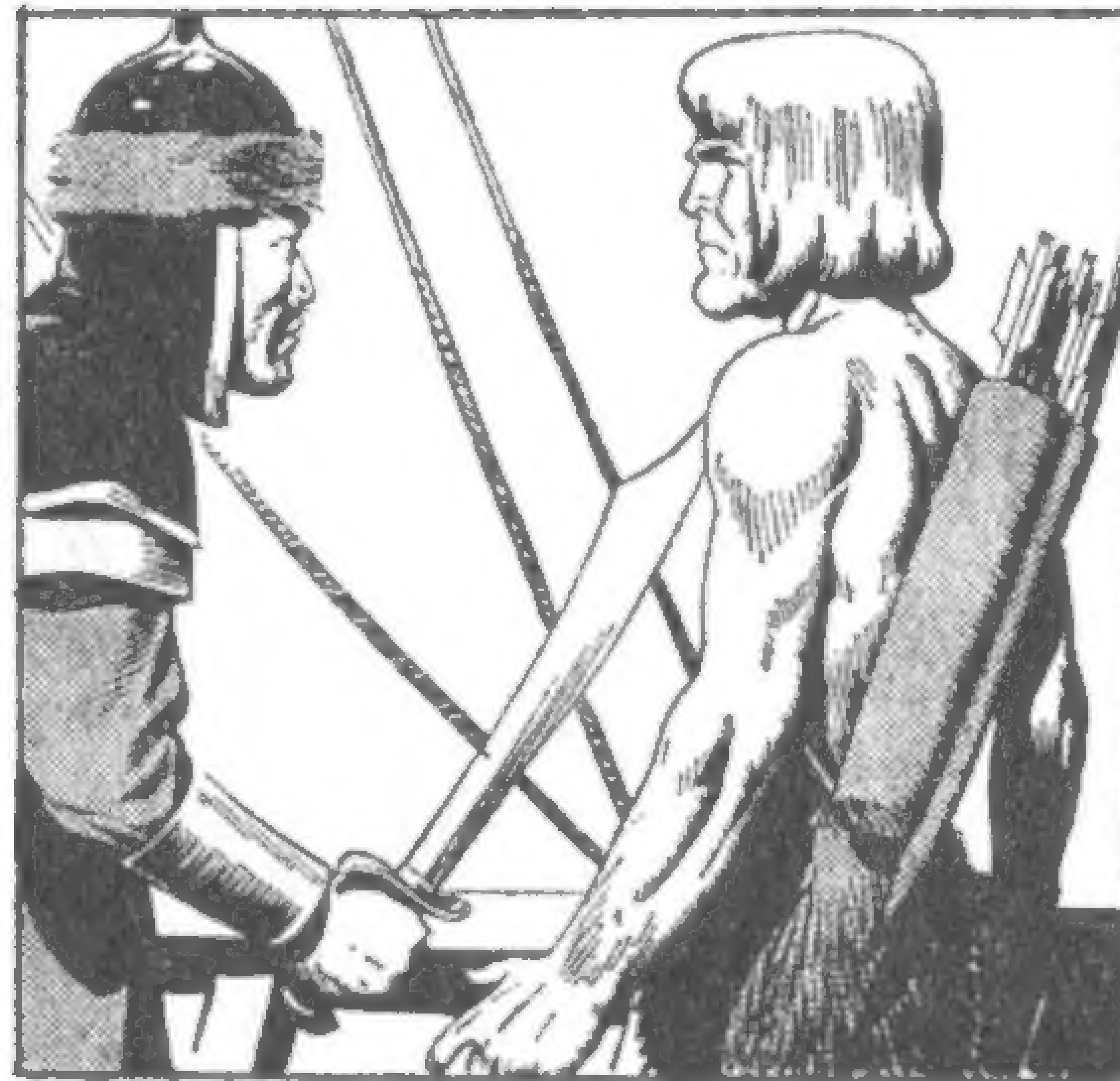
Met een wanhopige sprong komt Eric overeind. Gulpend dringt het zeewater door de versplinterde boorden naar binnen, terwijl de zware jonk hem rakelings passeert. Over de verschansing kijken gele gezichten grijnzend op hem neer.

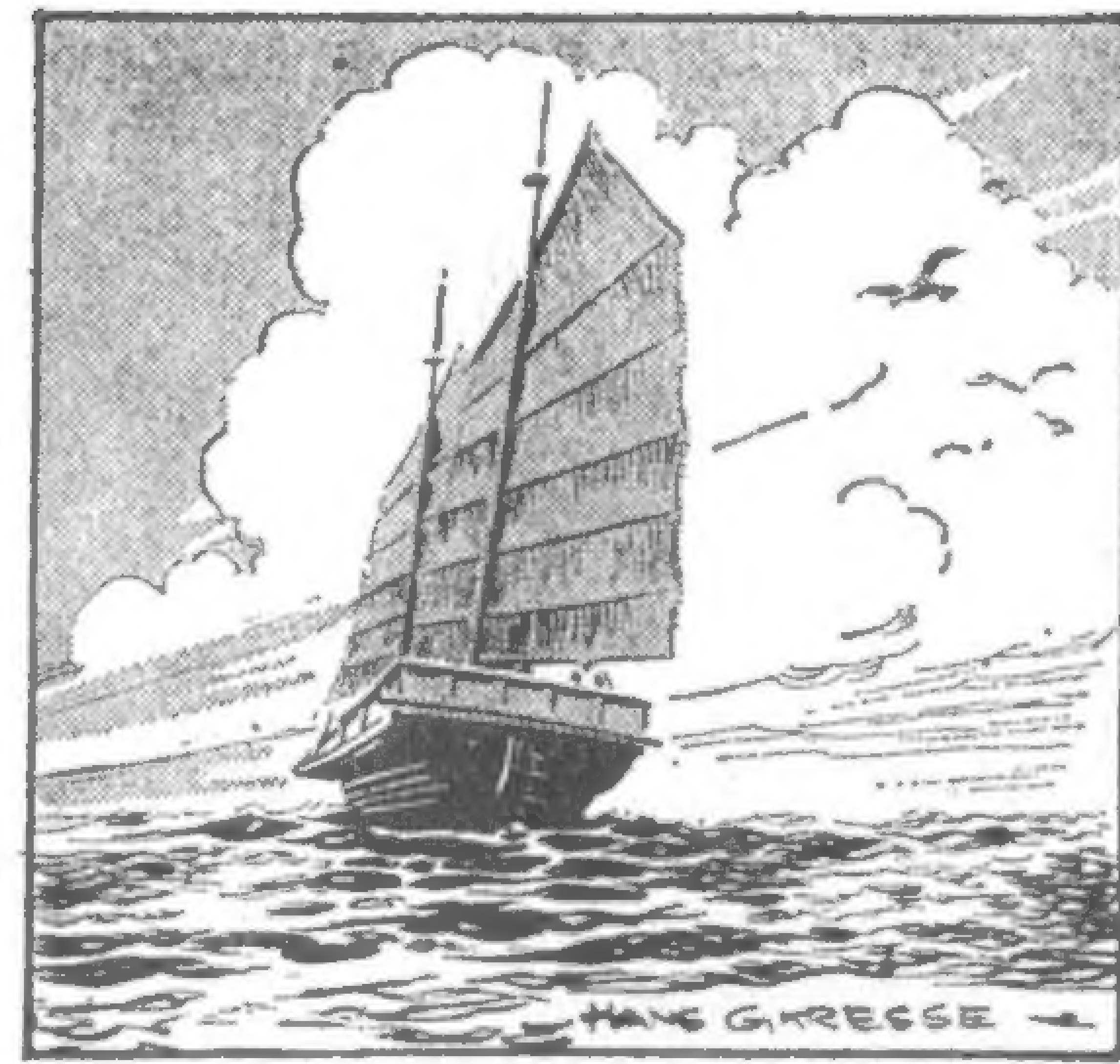
Een koude woede maakt zich van Eric meester. Vanaf zijn snel zinkend, hevig schommelend bootje schijnt ieder pijlschot onmogelijk, maar toch . . . Juist als de achtersteven van de jonk voorbijglijdt, flitst een pijl . . . met een akelige gil krimpt de roerganger van de jonk ineen en stort neer. Even blijft het stil aan boord. Dan klinken van alle zijden schelle, woedende kreten op.


Terwijl zijn vaartuigje onder hem wegzinkt, ziet Eric hoe er op de jonk grote verwarring ontstaat. Van zijn roerganger beroofd, raakt het schip uit koers en komt dwars op de wind te liggen. Woest flapperen de grote, gele zeilen heen en weer. Met stentorstem brult de bevelhebber enige scherpe bevelen, terwijl hij zelf de helmstok grijpt. Er wordt een lijn uitgegooid, die Eric enigszins aarzelend pakt. Even is hij in tweestrijd. Maar tenslotte is de grondeloze oceaan een onuitputtelijke tegenstander, terwijl zich op de jonk alleen maar mensen bevinden . . . en vertrouwend op zijn kracht en lenigheid laat hij zich aan boord hijsen. Met uitdrukkingloze gezichten staat de bemanning om hem heen, waakzaam en gespannen. Zonder dat er een woord gesproken wordt, leidt men hem naar de bevelhebber, Toeng Cho. Zwijgend staan de beide mannen tegenover elkaar en Eric voelt de onheilspellende dreiging die van de Chinees uitgaat. Het is Toeng Cho die het eerst de stilte verbreekt. „Gij zijt een bekwaam boogschutter, o withuid," zegt hij en even dwaalt zijn blik naar de neergeschoten roerganger op het dek. „Een zeer bekwaam boogschutter." In zijn oogjes broeit iets als hij Eric een vlijmend zwaard voor houdt . . .





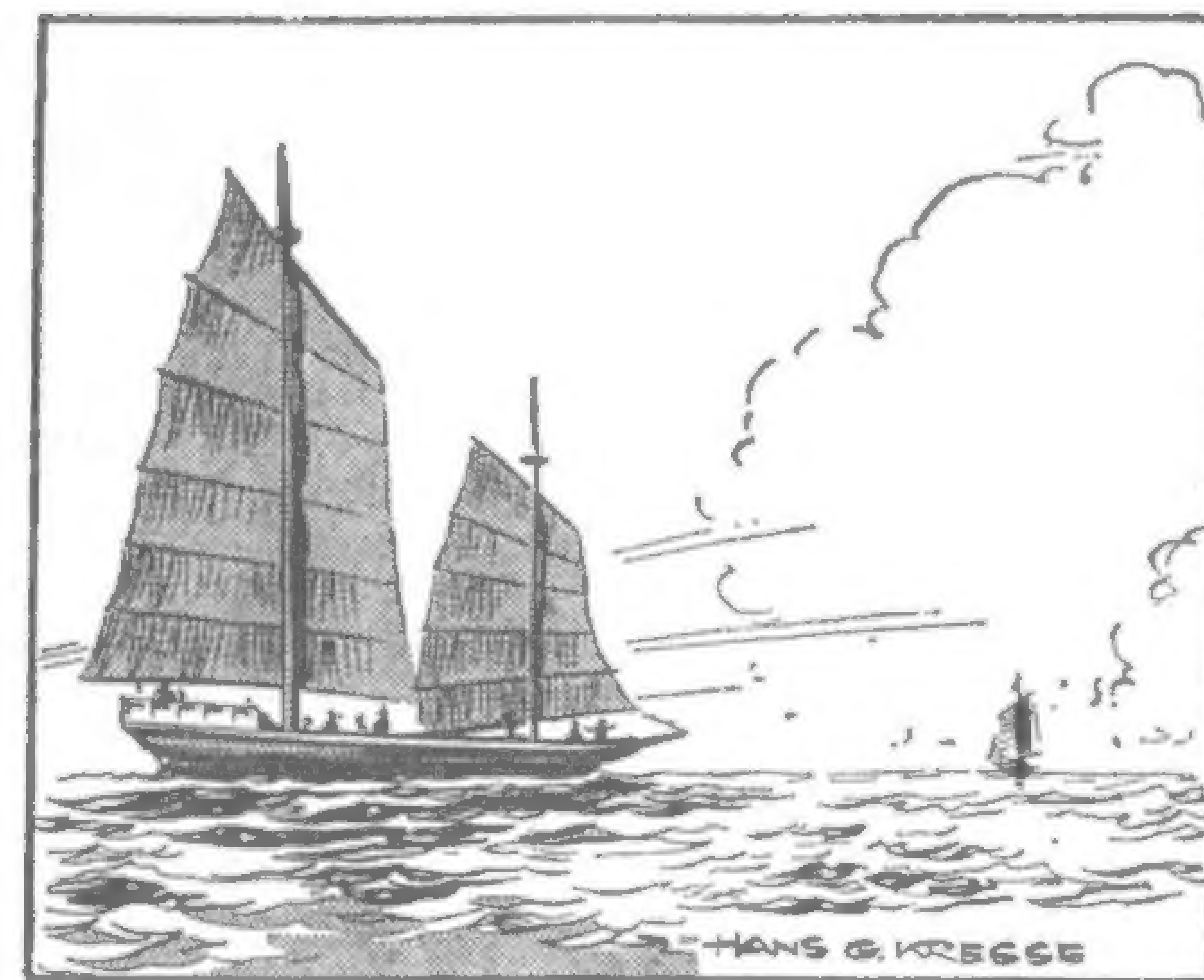


„Gij zijt een zeer bekwaam boogschutter," herhaalt Toeng Cho. Zijn blik laat Eric geen ogenblik los. Geruisloos komen zijn mannen naderbij en omringen de Noorman nu volkomen; een onheilspellende troep, klaar om het minste bevel van hun aanvoerder te gehoorzamen. „Een goed boogschutter kan in onze gelederen goud, véél goud verdienen," vervolgt Toeng Cho, terwijl hij achteloos het zwaard met de punt in het dek laat vallen. „Zijt ge ook bedreven met 't zwaard?" Opeens begrijpt Eric de situatie . . . zeerovers! Hij is tussen zeerovers terechtgekomen en zij willen hem pressen om in hun gelederen te treden. „Laat ons de wapens kruisen, gij en ik," zegt hij bits, „dan kunt ge dat ondervinden!" Snel reikt zijn hand naar het wapen in het dek . . . maar Toeng Cho is sneller. De punt van zijn zwaard zweeft al bij Erics hals en er is een zweem van 'n lach op zijn uitdrukkingloos gezicht . . . „Later wellicht, geelhaar," lispelt hij, „later wellicht nog eens. Voorlopig strijden wij náást elkaar, niet tegen elkaar, of . . .?" een veelzeggend gebaar sluit zijn woorden af.

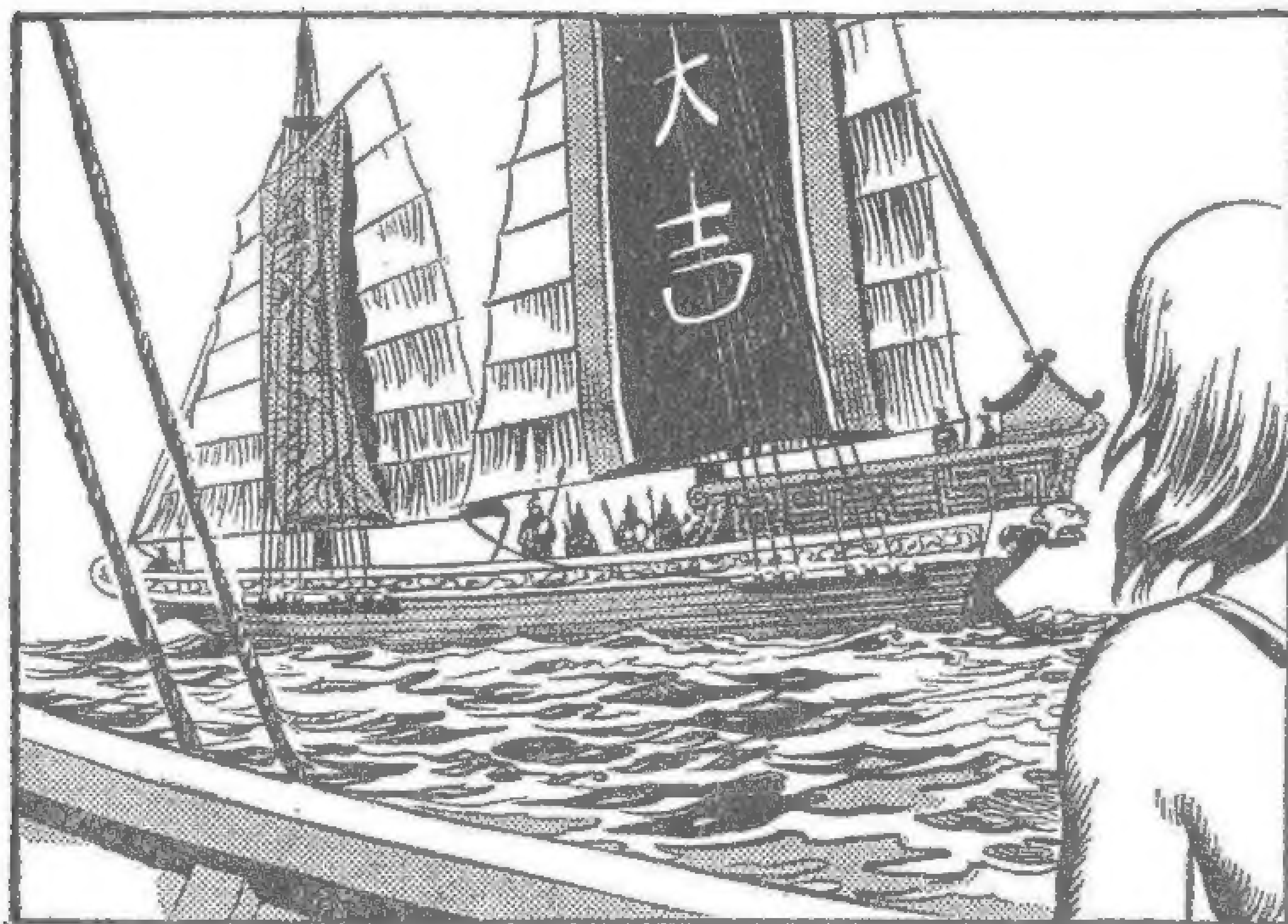
En terwijl de logge jonk zijn weg zoekt over de Chinese Zee, besluit Eric zuchtend, dat dit zeker niet het meest geschikte ogenblik is om Toeng Cho te weerstreven – indien hij tenminste nog enige prijs op zijn leven stelt!



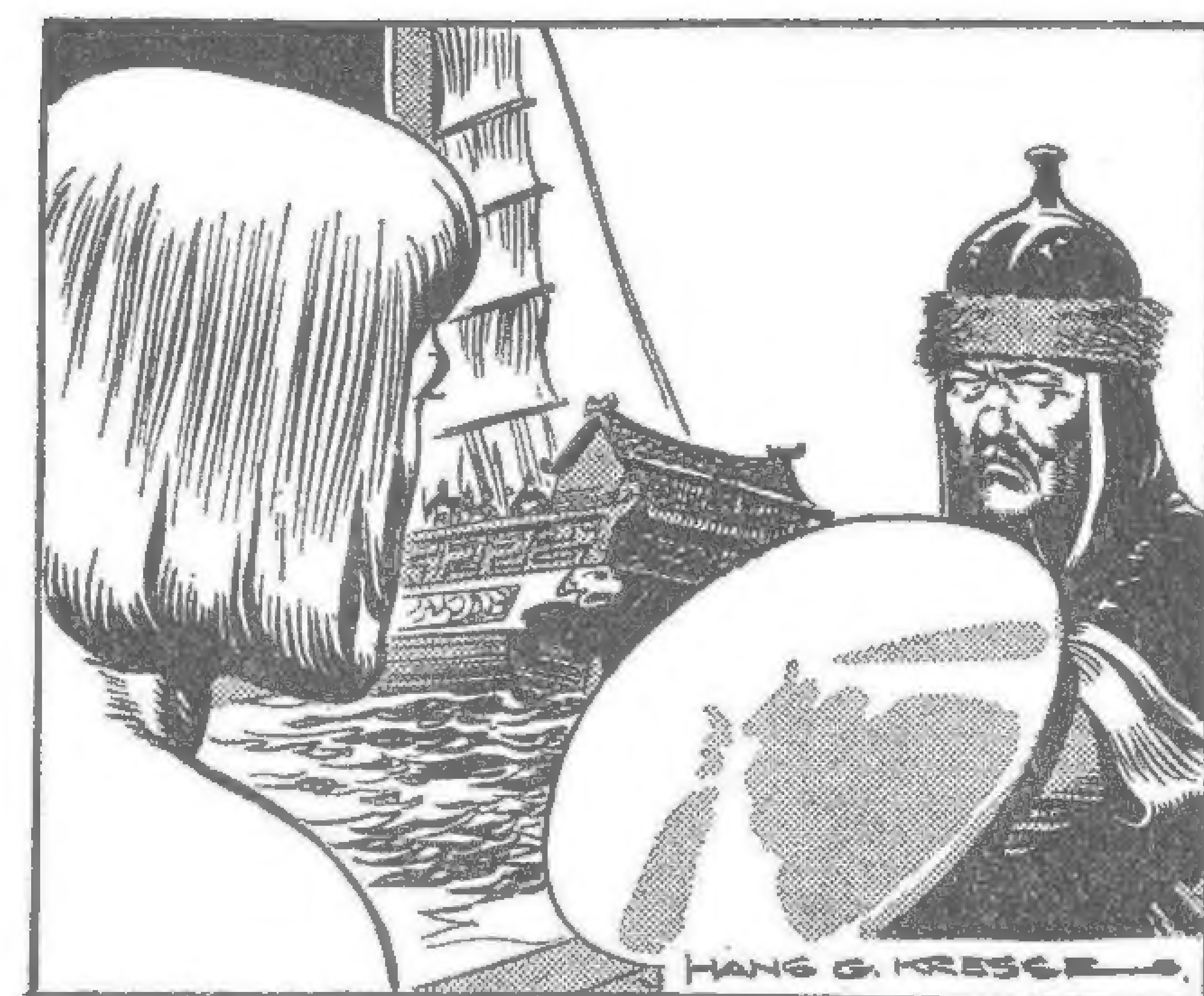




Zonlicht blakert het dek van het Chinese zeeroversschip en slaat vonken uit de brede kling, die de bevelhebber Eric gegeven heeft. Terwijl de Noorman liefkozend het lemmet betast, neemt hij zich heilig voor, zo gauw mogelijk aan deze situatie een einde te maken, want om z'n dagen te slijten als zeerover lokt hem niet bijzonder aan. Scherpe stemmen storen hem in zijn overpeinzing en zich omwendend, ziet hij hoe Toeng Cho in een hevige woordenwisseling is gewikkeld met zijn onderbevelhebber. „O, jij hond van een hond!" snauwt Toeng Cho. „Hoe dikwijls heb ik jouw onwaardig lichaam niet toegeroepen, dat ik de enige ben die op dit schip beveelt! Ga! En waag het niet nog eens om eigenmachtig orders te geven of, bij Tao, het zullen de laatste zijn die je ooit uitspreekt!" Zonder een woord gaat de onderbevelhebber heen, maar Eric ontgaat de blik vol haat niet, die hij Toeng Cho toewerpt. Deze man kan wel eens minder trouw blijken te zijn dan Toeng Cho schijnt te verwachten; misschien broeit er iets . . . Eric besluit zijn ogen goed open te houden; maar de volgende dagen gebeurt er niets. Gedisciplineerd tot het uiterste voert de bemanning Toeng Cho's minste bevel uit. Alleen valt het Eric op, dat het schip nu steeds op dezelfde breedte blijft kruisen, terwijl de uitkijkpost is verdubbeld. Dan, op een vroege ochtend, als de zon rood boven de zee rijst, ontwaart Eric in de verte de wazige omtrek van een schip . . .

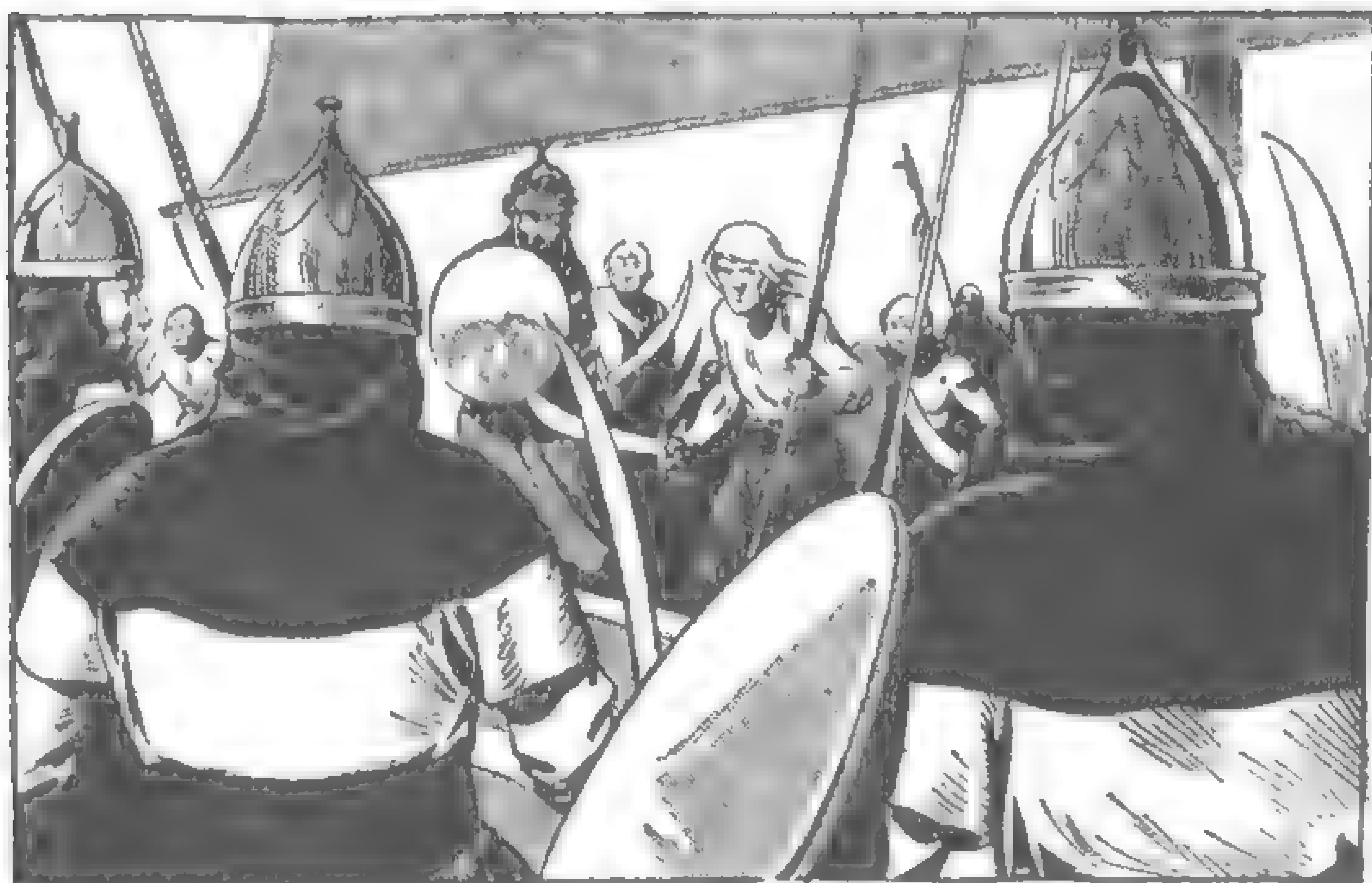


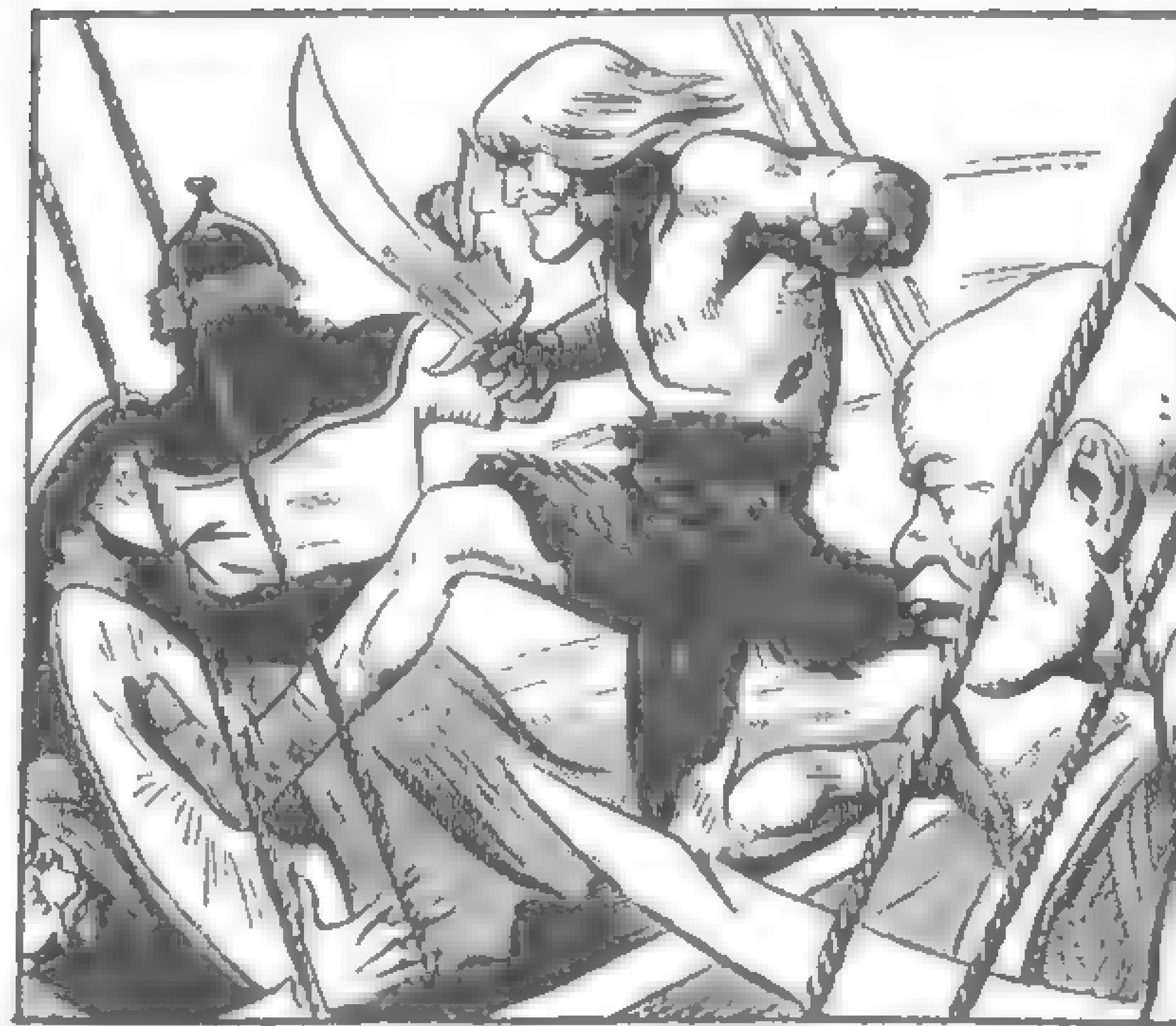




De jonk der Chinese zeerovers wendt scherp en koerst recht op het andere schip aan, dat een rijk versierd vaartuig blijkt te zijn, waarvan de hoge, rode zeilen zich breeduit in de ochtendbries ontplooien. De zon schittert in het kostbare snij- en inlegwerk van de boorden en doet de helmen en borstpantsers der krijgers aan dek scherp uitkomen. Hebben de piraten gedurende de afgelopen dagen op de komst van dit schip gewacht? vraagt Eric zich af. Dan merkt hij, dat Toeng Cho, de piratenaanvoerder, naast hem staat en spottend naar het andere vaartuig kijkt.
Er heerst een vreemde spanning aan boord. De mannen werpen verstolen blikken op de geborduurde doeken, die langs de zeilen van het andere schip afhangen. Eric hoort enige zeerovers met nauw verholen ontzag het woord „Vijftenige Draak" mompelen.

Nu werpt Toeng Cho zijn blik op de Noorman en zegt grijnzend: „Ziedaar: het teken van de Vijftenige Draak, barbaar, en weet, dat dit een grote strijd zal worden. Want dit embleem beduidt, dat zich daar een dochter van de Draak, een prinses van keizerlijke bloede, aan boord bevindt." En inderdaad, indien de afstand niet zo groot was geweest, had Eric kunnen zien hoe een vreemd getooid meisje vanaf het achterdek van haar schip de nadering der piraten zenuwachtig gadeslaat . . . „Gaan we haar aanvallen?" vraagt Eric strak. „Wij enteren binnen enkele ogenblikken," gromt de aanvoerder. „Maak je gereed voor de strijd, barbaar, en bewijs, wat een goed zwaard in jouw handen waard is!"



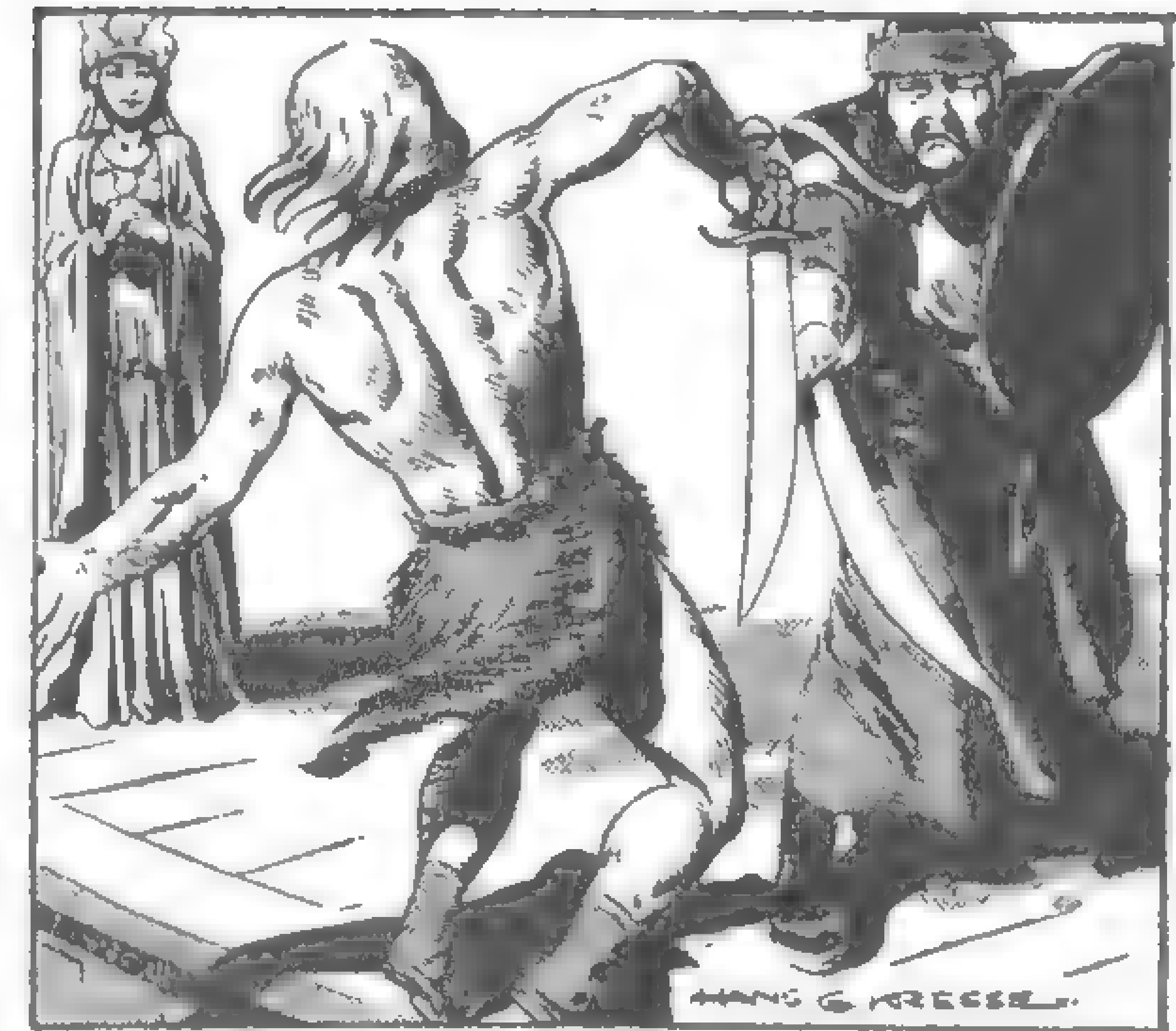




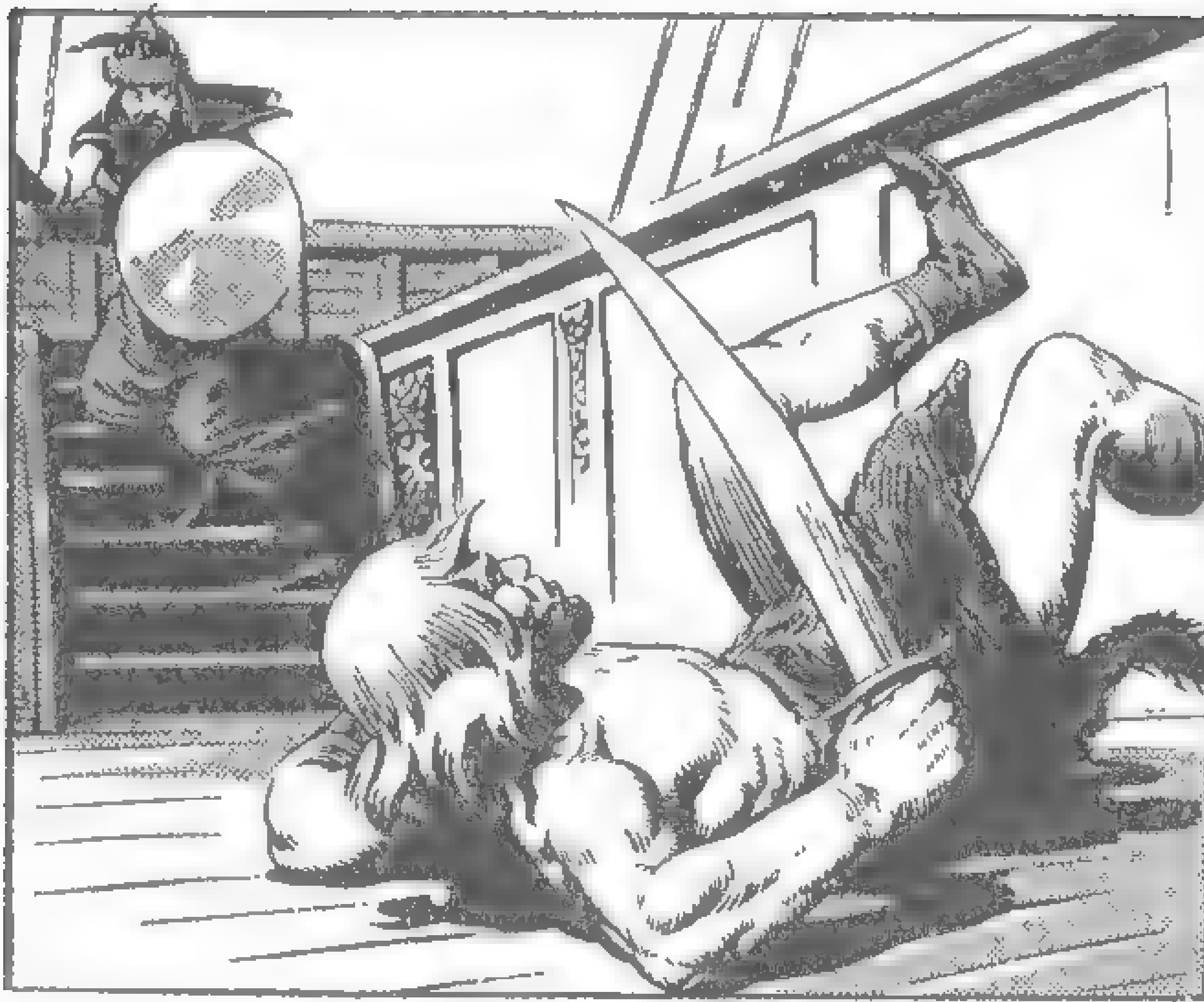
Met een dreunende slag, die de zeeroversjonk tot in zijn binten doet sidderen, stoten de beide schepen op elkaar. Een ogenblik blijft het doodstil; een stilte, die als een roerloze dreiging, een naamloze verschrikking over alles hangt. Dan rijst een woest geschreeuw op, hoog en schril, geladen van woede en strijdlust. „Val aan!" gilt Toeng Cho terwijl hij zich aan boord van het andere vaartuig slingert. „Val aan, mannen! Haal mij de prinses!" Als een vloedgolf stroomt zijn bende over het andere dek. Staal bijt op staal, felle knotsslagen beuken op schilden, mannen omklemmen elkander in een dodelijke greep. Een meedogenloos gevecht, waarin geen pardon gegeven of gevraagd wordt. Onweerstaanbare houwen met zijn breed zwaard uitdelend, dringt Toeng Cho naar voren, in de richting van het achterdek, waar een kleine, slanke vrouwengestalte angstig het verloop van de strijd volgt. De prinses! Dat ene woord flitst door Erics brein, en op hetzelfde ogenblik maakt zich een razende woede van hem meester. Woede en verontwaardiging tegen de piraat, die op een dergelijke manier optreedt tegen een weerloos jong meisje. Met een enkele beweging draait hij zich om, pareert een moordende knotsslag, duikt onder twee worstelende figuren door en rent Toeng Cho achterna.



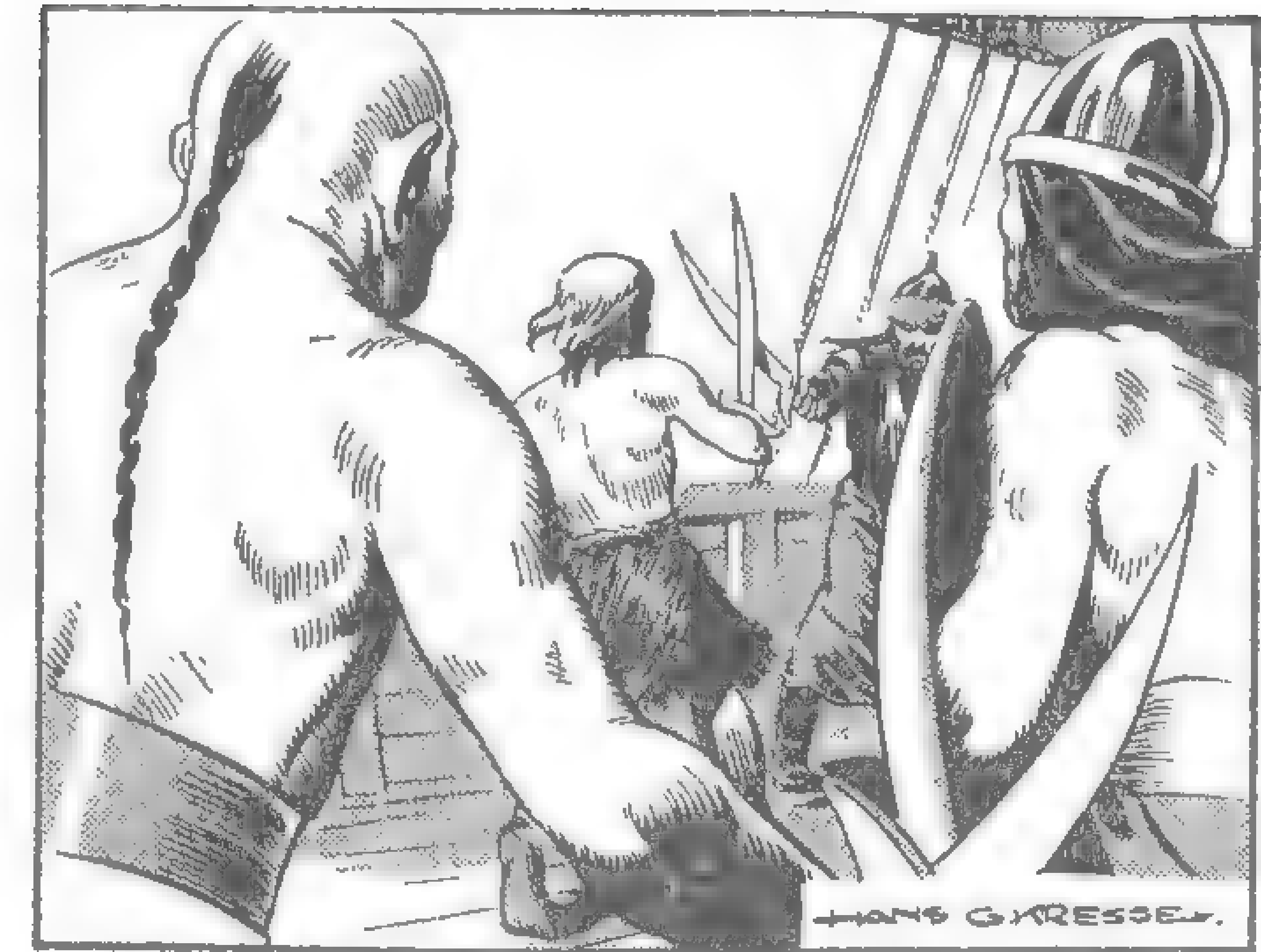




Toeng Cho heeft het dek, waar de prinses ongerust het gevecht volgt, intussen bereikt. Met een enkele zwaardhouw velt de piraat de laatste wachtpost, die hem nog van het beeldschone meisje scheidt en stormt hijgend naar voren.
Bijna gelijktijdig belandt Eric met een plof op de overloop, die naar het dek van de prinses leidt. Woedend wendt Toeng Cho zich om. Zijn kleine oogjes blikkeren kwaadaardig en dreigend heft hij zijn zwaard op. „Scheer je weg, withuid!" sist hij de Noorman toe die juist overeind komt. „Houd je gereed, piraat!" bijt Eric terug, „en ondervind, wat het zwaard in mijn hand waard is!" Met een grauw dringt Toeng Cho op de Noorman toe en slaat met ontembare kracht op hem in. De prinses, in wier ogen even de hoop straalde bij het verschijnen van de onbekende, blanke redder, verbleekt als zij ziet hoe Toeng Cho hem een geweldige slag toebrengt. Eric weet nog net te pareren, maar de kracht van de slag doet hem wankelen. De piraat schreeuwt een schrille triomfkreet . . . Onwillekeurig doet Eric een pas terug en dan voelt hij hoe hij zijn evenwicht verliest, wankelt, valt . . .



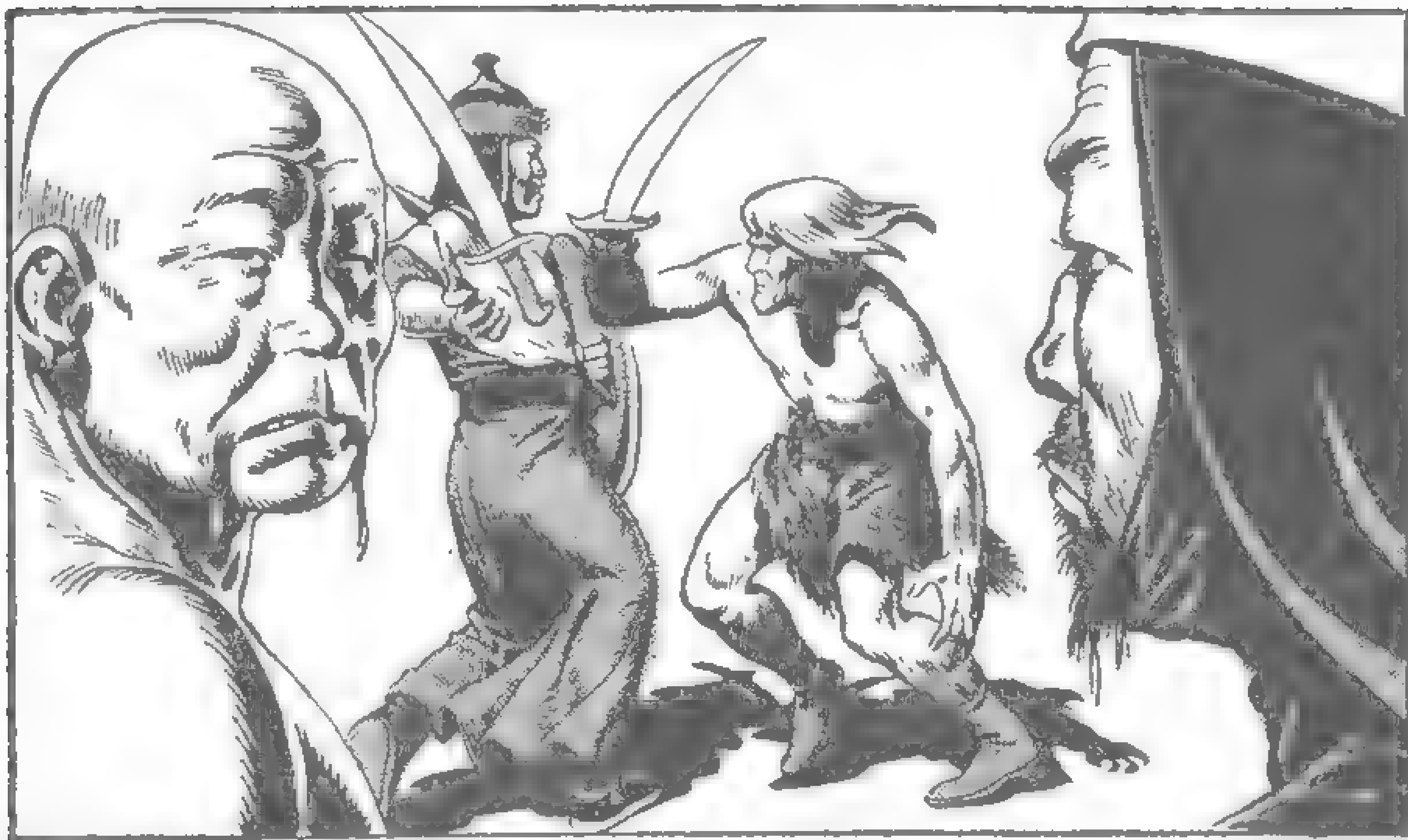




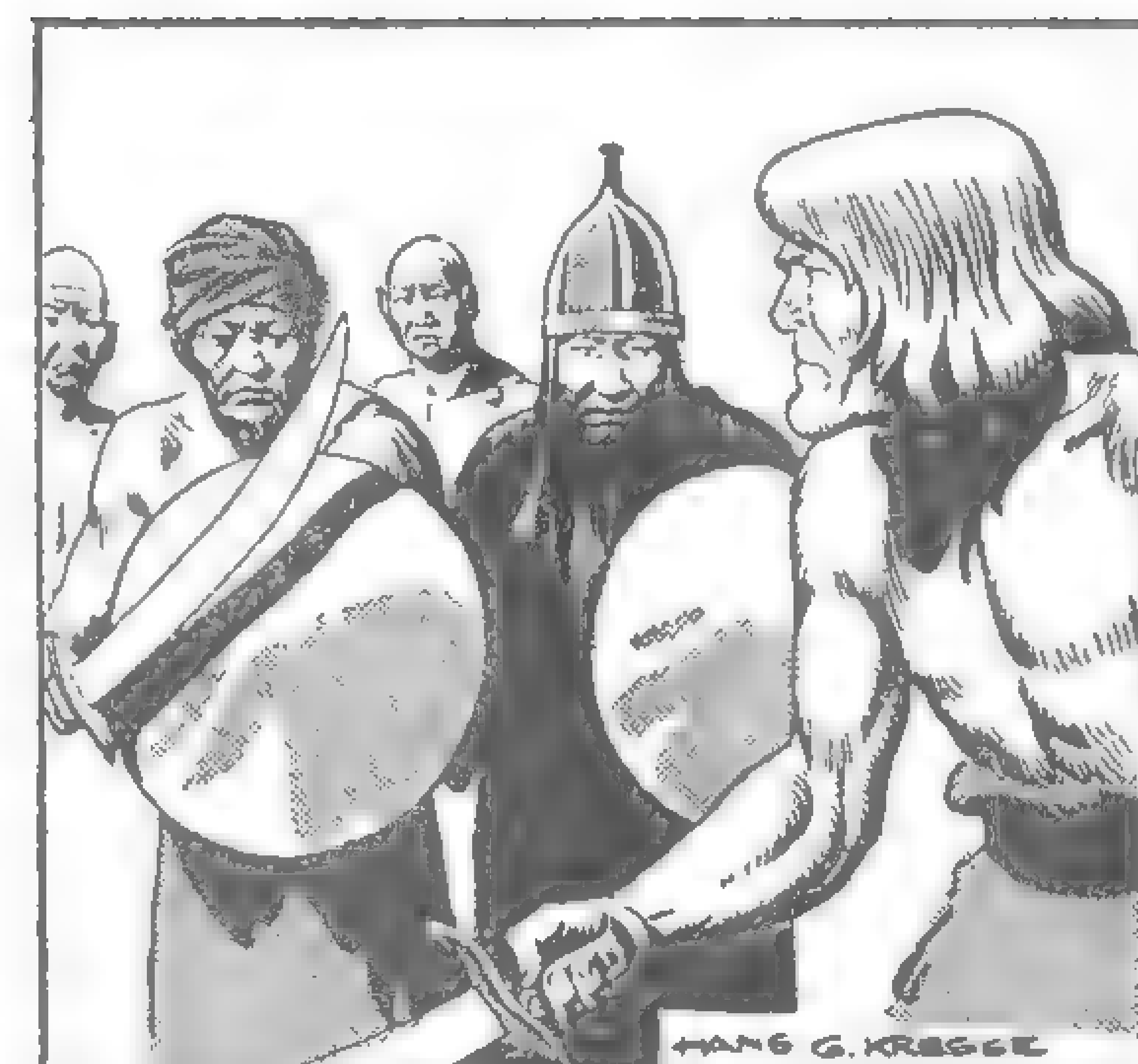
Achterwaarts stort Eric omlaag en dreunt met een zware slag op het lager gelegen dek neer. Pijlsnel komt Toeng Cho de trap afrennen en bereikt met een paar katachtige sprongen de half versufte Noorman. „Aanvaard je deel, barbaar!” schreeuwt hij en zegevierend heft hij zijn breed zwaard voor de genadeslag. Neer suist het zwaard van Toeng Cho. In een wanhopige poging grijpt Eric de knie van de Chinees en rukt deze wild naar zich toe. Rakelings zoeft het onbarmhartige staal langs hem heen. Erachteraan tuimelt Toeng Cho, uit zijn evenwicht gebracht. Bliksemsnel springt Eric overeind en vangt andermaal handig een slag op met de platte kant van zijn zwaard. Tak-tok-tak-tok-stoten-pareren-stoten-pareren, zo gaat het duel onvermoeid verder. Nu verkeert de Noorman niet meer in het nadeel. Op het ruime dek kan hij zich beter bewegen.

Bovendien bemerkt hij dat Toeng Cho's kracht begint af te nemen en – kalm zijn partij vechtend – wacht hij zijn kans af.

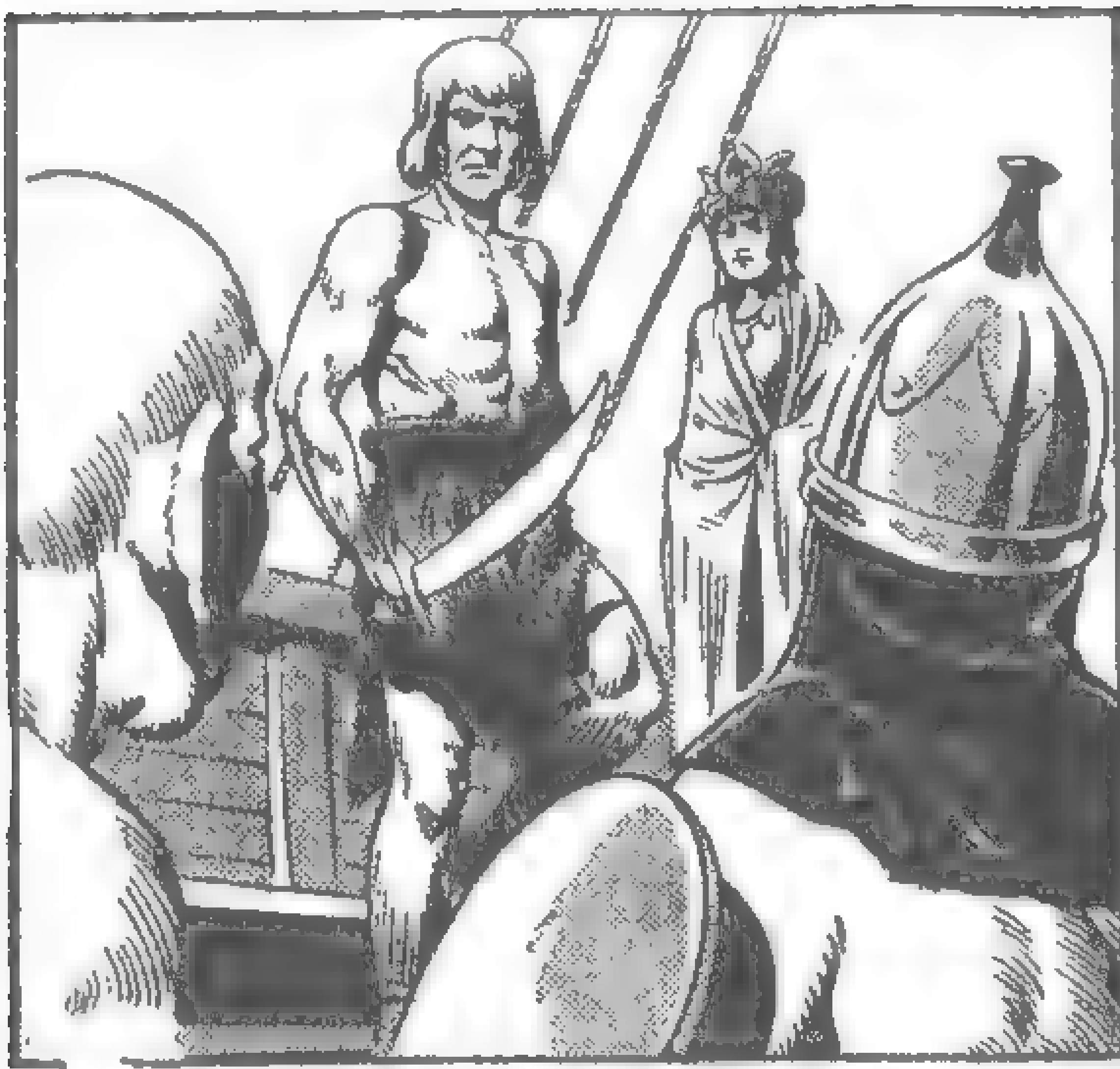
Intussen zijn de gevechten op het dek tot een einde gekomen. zegevierend dringen Toeng Cho's mannen naar voren, de laatste keizerlijke soldaten voor zich uit drijvend. „Bij Tao,” roept één der piraten, „Toeng Cho is in gevaar! De witte barbaar vecht als tien duivels!” en met de wapens in de vuist komen zij hun aanvoerder te hulp.







Merkwaardig genoeg weerhoudt de onderaanvoerder met een streng gebaar de mannen ervan hun bevelhebber te hulp te komen. Tevergeefs schreeuwt Toeng Cho om hulp; geen zwaard wordt geheven om hem uit zijn onhoudbare positie te redden. „Wilt ge Toeng Cho dan niet te hulp komen, Wong Hing?" vraagt een der zeerovers beduusd, doch deze schudt het hoofd. Hij is zijn oude vete met Toeng Cho niet vergeten en ziet hier een mooie gelegenheid om zich van zijn aanvoerder te ontdoen. „Laat de jakhalzen elkaar verslinden," zegt hij zacht. „Dat spaart ons kracht en bloed."
Intussen begint Toeng Cho meer en meer vermoeid te raken. Over het hele dek heeft die barbaar hem opgejaagd; als een kat die met een muis speelt. En dan, bij een kleine trap, komt het moment . . . Een ondeelbaar ogenblik verwaarloost de hoofdman zijn dekking. Als een felle bliksemschicht schiet Erics zwaard naar voren. „Witte hond!" kreunt Toeng Cho terwijl hij achterover tuimelt en dat zijn zijn laatste woorden . . . Hijgend richt Eric zich op; het gevecht is ten einde, of is dit pas het begin? Eric waagt het niet zijn zwaard te laten zakken, want over het warme dek naderen, stil en dodelijk, Toeng Cho's piraten . . .







Lenig wipt Eric op het achterdek, waar de prinses huiverend tegen de verschansing staat. „Gij hebt gezien hoe het uw aanvoerder is vergaan," zegt hij dan afgemeten en de dreiging in zijn stem kan niemand ontgaan. „Wie uwer het waagt om ook maar een vinger uit te steken naar de prinses, zal mijn zwaard ontmoeten!

Wang Hing, de onderaanvoerder, treedt naar voren en steekt zijn hand op — het oeroude teken van vrede en goede bedoelingen. „Gij hebt u als onze broeder doen kennen," zegt hij langzaam. „Waartoe zou uw stem ons thans met dreiging toeklinken?" De man neemt in ieder geval geen vijandige houding aan en Eric ziet verwonderd, hoe de anderen hun wapens wegsteken. „*Hoe* heb ik mij dan als uw broeder doen kennen?" vraagt hij voorzichtig, nog steeds er op bedacht, dat dit een list kan zijn om zijn waakzaamheid te doen verslappen. „Ge vraagt hoe!? Hebt ge niet de onoverwinlijke Toeng Cho verslagen?" Wang Hing glimlacht, een ondoorgrondelijke grimas, die niets uitdrukt en niets verklaart. „Ge zijt niet alleen een bewonderenswaardig boogschutter, doch daarenboven een uiterst vermetel zwaardvechter. Ge hebt ons van een kwelduivel verlost. Thans ben ik, Wang Hing hier aanvoerder en wij allen staan onze broeder ter beschikking."

Eric fronst de wenkbrauwen. Is dit een poging om hem uit zijn voordelige positie te krijgen?

„Mijn dreiging geldt hem, die de prinses een haar zou willen krenken," zegt hij waarschuwend. „Wie dat doet, kan mijn broeder niet zijn." „Zelfs in de onwaardige breinen uwer broeders is geen plaats voor zulke onzalige gedachten," antwoordt de Chinees. „De prinses zal geen háár gekrenkt worden, doch gij zult ons toch niet misgunnen een voordelig plan met haar uit te voeren?"



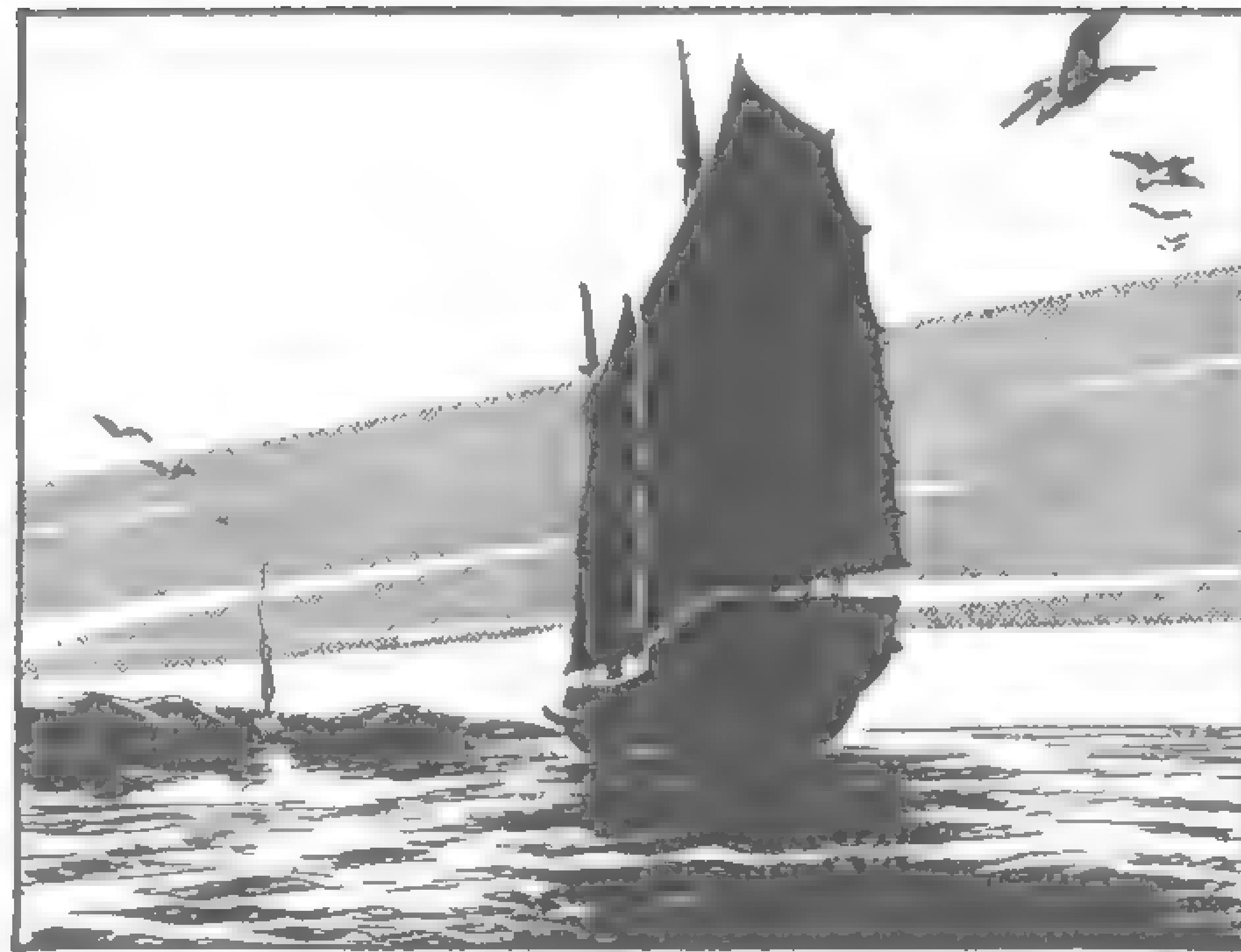




In een onbehaaglijke stilte nemen de Chinese aanvoerder en de Noorman elkander op. Vanaf het achterdek dringt het geschreeuw van de overlevende keizerlijke soldaten tot hen door. „Waaruit bestaat het 'voordelig plan' dat ge met de prinses denkt uit te voeren?" informeert Eric dan strak. Wang Hing maakt een verontschuldigend gebaar. „Onze broeder moge mij vergeven," zegt hij dan. „Doch onze plannen dienen voor alles geheim te blijven. Mijn onwaardige tong is gebonden. Ge kunt er echter op vertrouwen dat de dochter van de Grote Draak" – met een handgebaar naar de prinses – „met al de eerbied zal worden behandeld welke haar hoge staat eist. Echter," en hier wordt zijn blik plotseling koud, „laat mijn broeder niet zo onverstandig zijn, ons te weerstreven. Laat hem goed begrijpen dat hij zich niet in deze zaak moet mengen indien hij prijs stelt op mijn vriendschap . . ." Hier worden zij onderbroken door enige van zijn mannen, die de aanvoerder der keizerlijke soldaten voor hem brengen. „Ge zijt verslagen," zegt Wang Hing snauwerig, „en ik zou u even gemakkelijk kunnen doden als een vlieg. Maar ik wil grootmoedig zijn en u het leven schenken. Zwijg nu!" En zich tot zijn mannen wendend, beveelt hij: „Plaats de overwonnen honden op hun stuurloos vaartuig en maak alles klaar voor ons vertrek. Doch snel, de tijd dringt! Voor de avond moeten wij de kust bereiken."

Een kwartier later stoot de zeeroversjonk af, het andere vaartuig stuurloos achterlatend. Terwijl hij de prinses volgt, die naar haar hut wordt geleid, bepeinst Eric wat voor plannen het wel zijn, die de piraten doen besluiten een zo rijke prooi als het keizerlijk jonk zomaar op te geven.







In de hut, die de piraten blijkbaar al voor haar hadden ingericht, wendt de prinses zich tot Eric. „Ik dank u," zegt ze zacht. Haar stem is hoog en zangerig. „Ik dank u voor alles wat u voor mij gedaan hebt. Hoe luidt uw naam, vreemdeling?" Ze wacht zijn antwoord niet af en vervolgt: „Ik heet Lotus van Jade. Ik ben de lievelingsdochter des keizers. Zijn er in uw ver land ook keizers?" De aanwezigheid van de vreemde krijger schijnt haar moed te geven. Als hij haar aankijkt, glimlacht ze . . . Ze vertelt hoe ze hof hield in de oude keizerstad Peiping. Hoe ze sinds kort getrouwd is met een zekere Li Po en hoe bang ze was toen het piratenschip haar jacht aanviel. Eric luistert slechts met een half oor. Zijn gedachten zijn bezig met de woorden van de aanvoerder der piraten. „Wij hebben een voordelig plan met de prinses" en „Voor de avond moeten wij de kust bereiken". Er broeit iets aan boord. En terwijl hij afwezig naar het gebabbel van het meisje luistert, pijnigt hij zijn hersens om deze dreiging uit het onbekende af te weren.

De zon zinkt rood in zee, als de zeeroversjonk de kust nadert. Schemering legt zich over de golven. Slechts het gekrijs der zeevogels verbreekt de stilte; een stilte die echter geladen schijnt met mysterieuze gebeurtenissen, want plotseling flakkert in de verte een lichtsignaal op. Gelijktijdig rijzen tegen de lichte avondhemel rooksignalen op.

Vanaf het dek van het schip worden de tekens beantwoord; het volgende ogenblik maakt zich een klein vaartuig van de kust los, een lichte sampan, die snel het piratenschip nadert . . .







In de kleine hut van de Chinese prinses klinkt opeens een zacht schrapend geluid. Een geluid dat de Noorman meteen herkent . . . „Een boot!" Met een sprong is hij overeind. „Er is een boot langzij dit schip gekomen." Zijn onrust vlamt weer op. „Blijf hier, dan probeer ik te weten te komen wat er aan dek gebeurt. Maar hij heeft nauwelijks een pas gedaan, of een zwaarlijvige Chinese wachter verschijnt vanachter 't gordijn: „Duizendmaal vergeving, doch heer bevelhebber laat u uitdrukkelijk verzoeken dit armzalige vertrek niet te verlaten." „Een wacht!" flitst het door Eric heen. „Ze hebben een wacht voor de deur gezet." Meer dan ooit is hij er nu van overtuigd dat er iets belangrijks gebeuren gaat . . . Een moment staat hij in tweestrijd of hij de man neer zal slaan om toch aan dek te komen, maar besluit, dat alleen sluw overleg hier een oplossing kan brengen. „Ik weet het," zegt hij glimlachend. „Heer opperbevelhebber had mij reeds ingelicht. Gaat alles goed aan dek?" Zo zelfverzekerd is zijn toon, dat de Chinees er invliegt. Menend dat Eric met alles op de hoogte is antwoordt hij: „Alles goed. De Grootmachtige Heer is reeds met zijn boot van de kust gekomen en bevindt zich aan boord. Vermoedelijk zal Zijne Grootmachtigheid de prinses op zijn terugvaart reeds meenemen." „Het goud zal later worden ingeladen," hoorde ik zojuist. Het duizelde Eric even. „Goud? Grootmachtige?" Doch één ding is volkomen duidelijk: de prinses kan ieder ogenblik weggevoerd worden. Ineens luistert Eric scherp. Vanaf het dek dringt geluid van stappen tot hem door, vermengd met doffe stemmen. Eén stem klinkt even iets luider en een ogenblik heeft hij de eigenaardige sensatie dat hij die stem eerder gehoord heeft. Dan haalt hij ongeduldig de schouders op. Verbeelding natuurlijk . . . Op dit ogenblik moet er gehandeld worden. En *snel*! Zonder een

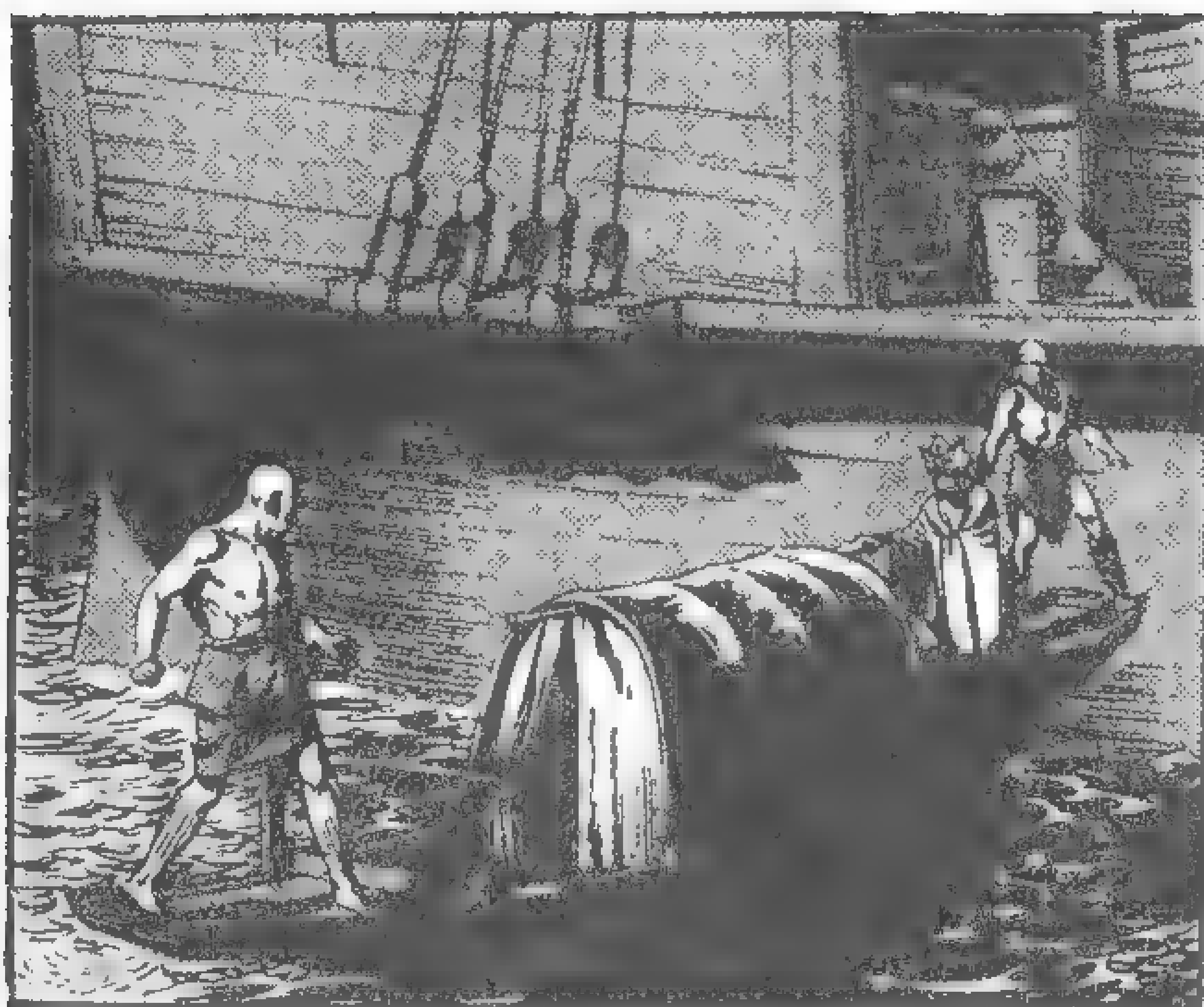




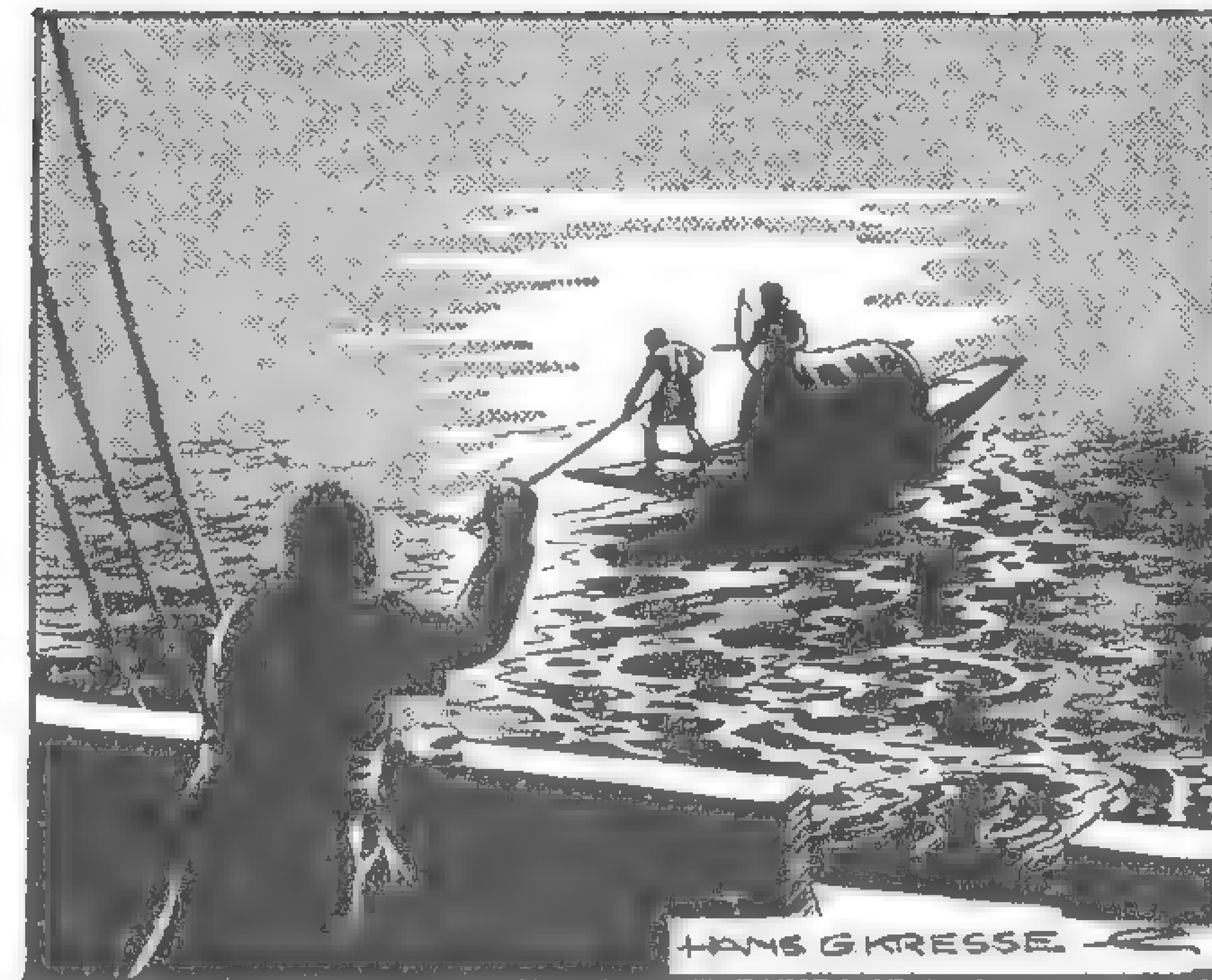


ogenblik te aarzelen, springt Eric op de praatzuchtige bewaker toe. Een welgemikte kaakslag en de man zakt met een lichte kreun in elkaar. Eric weet het zware lichaam nog net op te vangen en zacht op de grond te leggen. In angstige spanning wacht hij even af of iemand misschien iets gehoord heeft. Dan hangt de Noorman snel zijn boog en pijlkoker om. „Nu is het onze kans," fluistert hij Lotus van Jade toe. Met een blik van ontzag op haar beschermer staat zij vlug op. Voorzichtig schuift Eric de voorhang opzij. Buiten is geen mens te zien. Zij sluipen behoedzaam verder. Vanachter een dunne wand klinken gedempte mannenstemmen – waarschijnlijk Wang Hing en de geheimzinnige vreemdeling, die over de prinses onderhandelen, bedenkt Eric. Doch hij gunt zich geen tijd te blijven luisteren. Haastig trekt hij Lotus van Jade mee een smalle trap op, en een zucht van verlichting ontsnapt hem als zij het dek bereiken.

Roerloos ligt de nacht over de traag-bewegende zee; een stilte, waarin alleen het zachte geklots der golven hoorbaar is. Onwillekeurig heeft Eric er rekening mee gehouden aan dek een wacht te zullen aantreffen, maar niemand roept hen aan. Blijkbaar heeft de piratenaanvoerder er streng op toegezien dat geen van zijn mannen een blik op de geheimzinnige bezoeker kan werpen. De sampan waarmee deze is gekomen, ligt nog steeds naast het schip. De roeier zit rustig op het achterdek van zijn bootje te vissen, in afwachting van de terugkeer van zijn meester. En terwijl hij nogmaals een snelle blik over het uitgestorven dek werpt, welt er een roekeloos plan in Eric op . . .

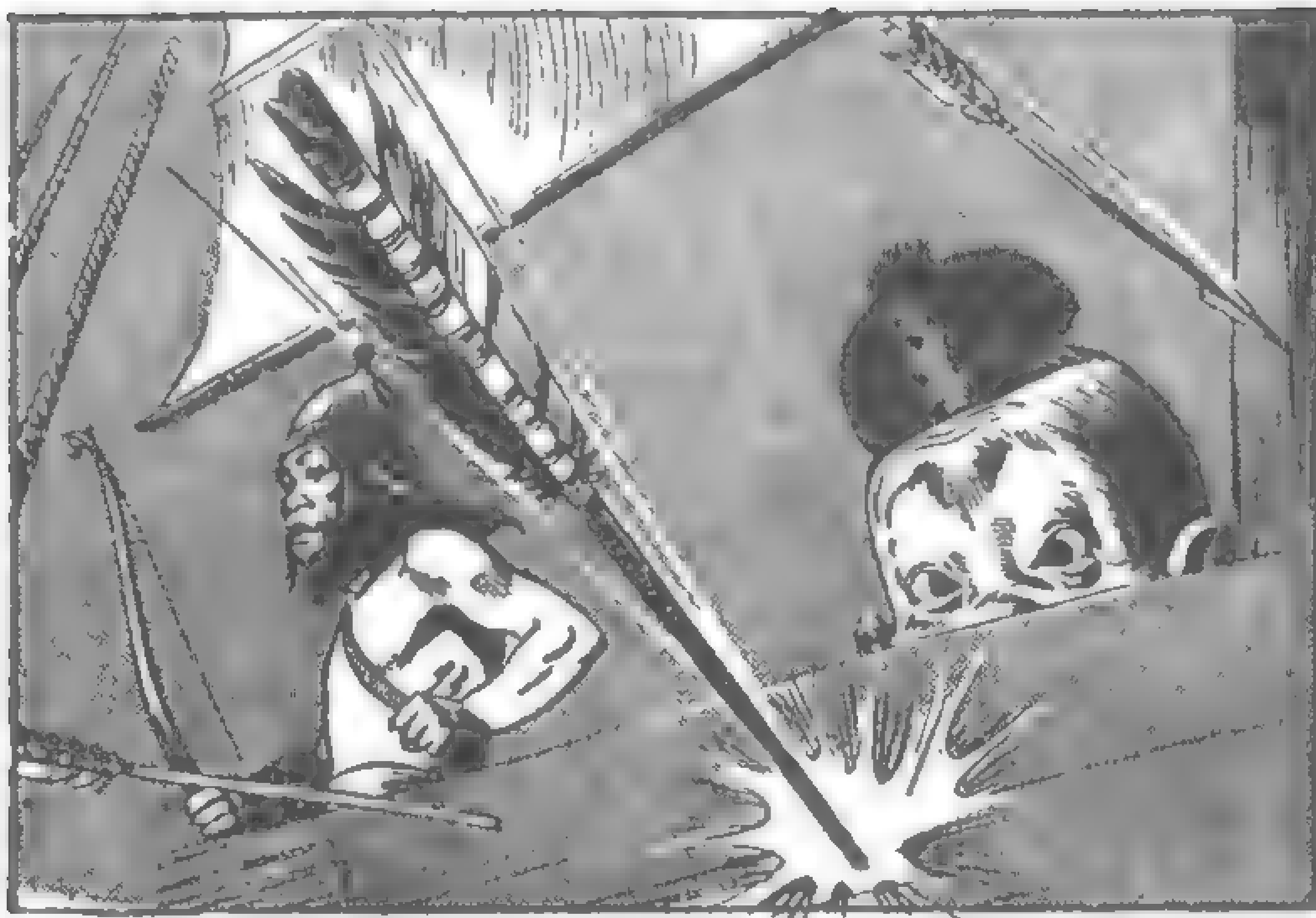






Lotus van Jade komt dicht naast Eric staan, haar blik angstig gericht op de man in het lichte vaartuig, dat onder hen op de maanbeschenen golven ligt te deinen. „Stap gewoon aan boord," fluistert hij, en als zij een verbaasde beweging maakt, voegt hij er aan toe: „Laat de rest aan mij over." Zij knikt. De afgelopen gebeurtenissen hebben haar geleerd te vertrouwen op de kracht en het doorzicht van deze vreemde, blanke krijger. Voorzichtig laat zij zich op het vaartuig zakken, geholpen door Eric. De roeier op het achterdek kijkt verwonderd en enigszins argwanend op. „Hare Keizerlijke Hoogheid komt reeds aan boord," zegt hij kalm terwijl hij Lotus van Jade naar voren duwt. „Bevel van de commandant!" De Chinees bromt wat en schijnt de zaak toch niet helemaal te vertrouwen. Hij slaat evenwel geen alarm en dat is het voornaamste. Nadat Lotus van Jade onder de beschermende huif heeft plaats genomen, stapt Eric op de Chinees toe. Argwanend komt deze half overeind. ‚Waarom . . .?" De vraag besterft hem op de lippen, want met een snelle beweging legt Eric een pijl op zijn boog en spant de pees. „Roei naar de kust," zegt hij zacht, maar in z'n stem ligt zo'n verbeten dreiging, dat de ander elke gedachte aan tegenstand haastig laat varen. Met een onverstaanbaar gemompel grijpt hij de roeiriem en stoot het kleine vaartuig af.

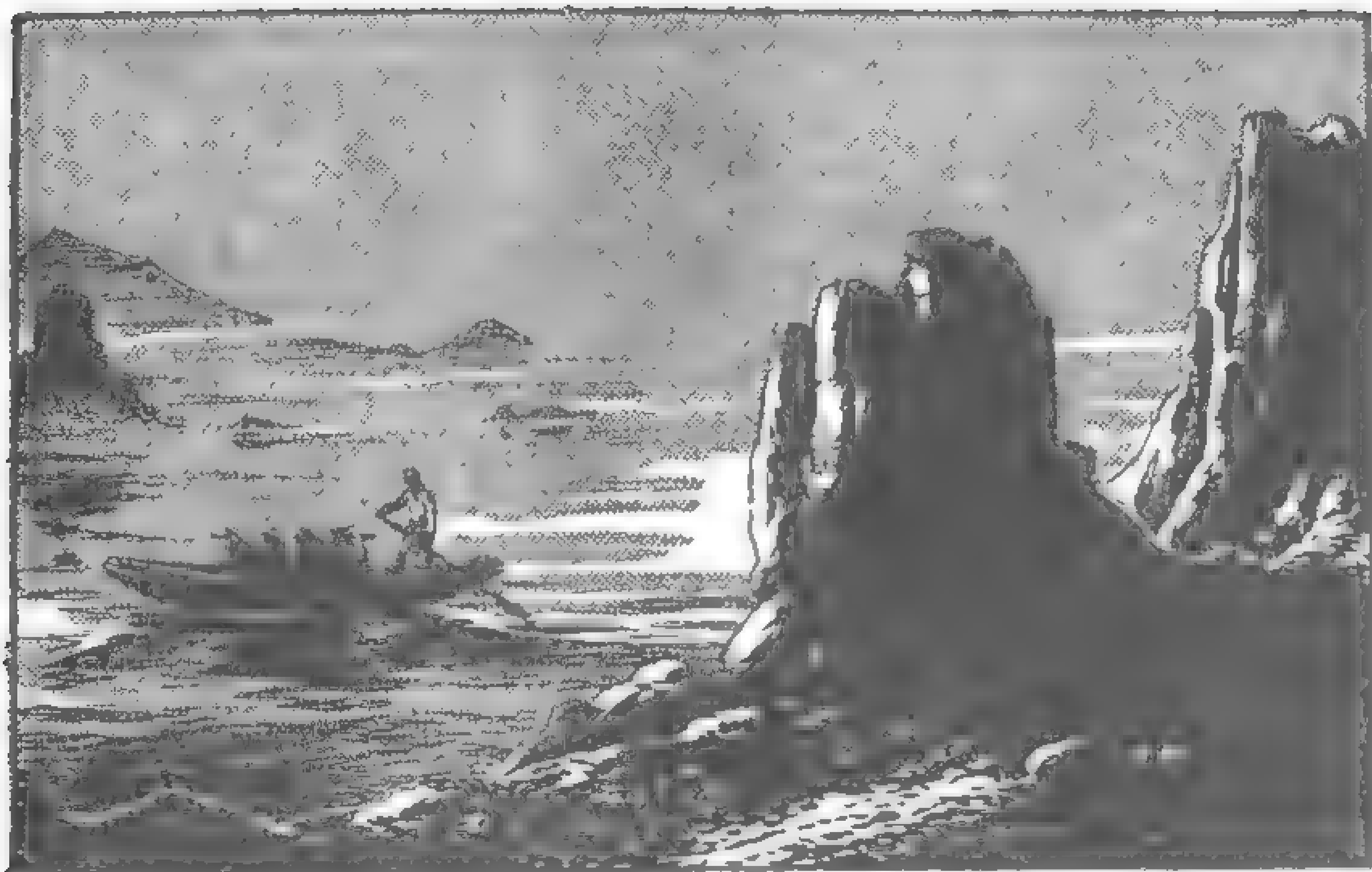
Nauwelijks zijn zij echter een tiental meters van de jonk verwijderd of er klinkt een woedend geschreeuw achter hen. De neergeslagen bewaker is blijkbaar bijgekomen. Tierend springt hij bij de verschansing heen en weer. „Doorroeien!" beveelt Eric de roeier ijzig. De man zucht en hanteert met dubbele ijver de riem. Op het dek van de jonk verschijnen meer donkere figuren. Met een snelle beweging spant Eric zijn boog en richt . . .

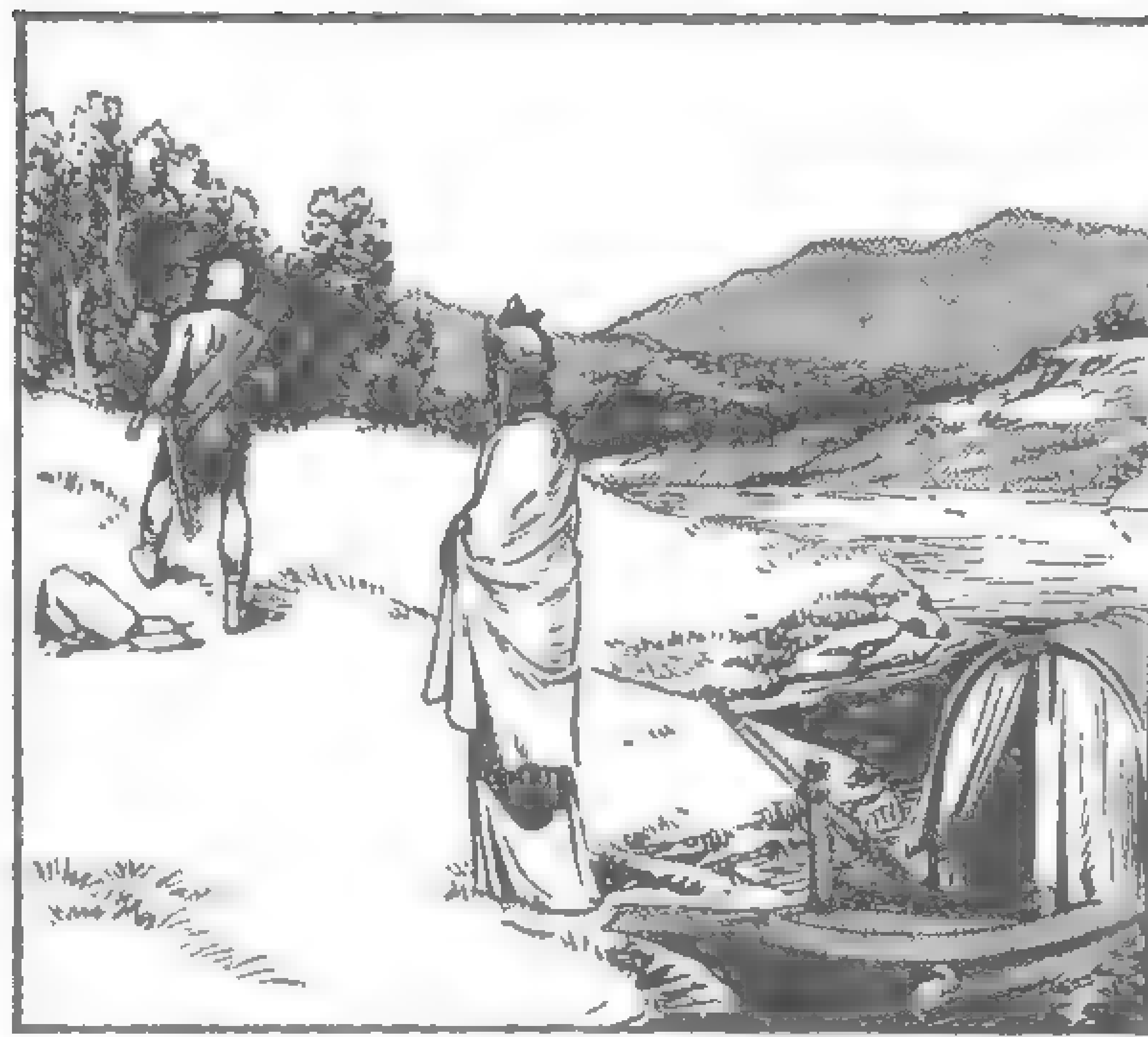






„Doorroeien!” bijt Eric de sampanman nogmaals toe en maakt een veelzeggend gebaar met zijn boog. Zwaar zwetend kromt de man zich over zijn riem. Inmiddels zendt Eric in bliksemsnelle opeenvolging een regen van moorddadige pijlen de razende piraten tegemoet. „Bij Tao, stenig die barbaar!” gilt de zwaarlijvige bewaker van de prinses wraakgierig en duikt dan dodelijk verschrikt ineen als een van Erics pijlen zich met een nijdige tik in de verschansing boort. „Elke man op zijn plaats!” klinkt Wang Hings stem. „De roerganger aan het roer; we gaan ze achterna!” Hoewel Eric iedere open plek aan boord van de jonk en vooral de plaats bij het roer voortdurend onder schot houdt, beginnen toch de eerste vijandelijke pijlen over te komen. „Doorroeien, man, doorroeien!” herhaalt hij onverbiddelijk tegen zijn gevangene. De riem maalt als bezeten door het water, steigerend doorklieft de sampan de golven. Psjioe-plok! Psjioe-plok! klinkt het om hen heen van de pijlen, die in het houtwerk slaan. Plotseling slaakt de roeier een rauwe gil. Dodelijk getroffen springt hij op en stort in het water. Snel grijpt Eric de riem en terwijl de pijlen om hem heen regenen, roeit hij als een bezetene, vluchtend voor de dood, die de ongelukkige sampanman niet ontkomen kon . . .







De zeeroversjonk wendt met veel moeite de steven in de richting van de sampan, waarop Eric en de prinses een goed heenkomen zoeken, maar het is bladstil en de zeilen hangen slap en futloos langs de masten. Ontelbare pijlen worden de vluchtelingen nageschoten, maar tenslotte geraken zij gelukkig buiten schotsafstand. De dageraad begint reeds te gloren als Eric de sampan behoedzaam tussen de vele scherpe klippen doorlaveert, die overal langs de rivieroever uit het water opsteken. Eindelijk komen zij aan een plaats, die er geschikt uitziet om aan land te gaan en even later hebben hij en Lotus van Jade weer vaste grond onder de voeten. De rivier kabbelt in doodse verlatenheid in het morgenlicht. De nevels, die tot nog toe alles in vaagheid hebben gehuld, trekken op en de schoonheid van het Chinese rivierlandschap met zijn lichte heuveling, kreupelbosjes en wuivend bamboe vervult de man uit het land van fjorden en gletsjers met bewondering.

Als zij aan land zijn gestapt, verzoekt Eric de prinses op hem te wachten, terwijl hij op verkenning gaat. Korte tijd later keert hij terug. „Oppervlakkig bezien lijkt de streek mij wel veilig," zegt hij. Lotus van Jade kijkt hem aan. „Waar wilt ge heen?" vraagt zij. Eric fronst de wenkbrauwen. „Waarheen?" antwoordt hij. „Mij dunkt naar uw vader, de keizer. Ik zal u veilig naar de hoofdstad terugleiden!" Een flauwe glimlach vliegt over het gelaat van Lotus van Jade. „Gij zijt wél wonderbaarlijk moedig, mijn vriend," zegt ze. „Maar wij bevinden ons in een van de gevaarlijkste en onrustigste streken van China . . ."







Dagenlang trekken Lotus van Jade en Eric door de landstreek, die de prinses heeft aangeduid als de gevaarlijkste van China. Zij vorderen slechts langzaam; de doorstane emoties hebben het Chinese meisje dermate aangegrepen, dat zij niet genoeg weerstandsvermogen heeft overgehouden om nog volkomen opgewassen te zijn tegen de slopende vermoeienissen en ontberingen van dagreis na dagreis in weinig comfortabele omstandigheden. Desondanks gedraagt zij zich erg flink, te flink haast, want als Eric er niet voortdurend op zou toezien, dat zij niet meer van haar krachten vergt dan zij eigenlijk kan verdragen, zou zij wel eens helemáál niet meer verder gekund hebben.
De met licht kreupelhout bedekte streek gaat geleidelijk over in een kaler gebied met stug gras en verspreide boomgroepen. Het is zaak om uiterst behoedzaam verder te gaan. Om op alles voorbereid te zijn, trekken zij van bosje naar bosje, de open vlakten zo veel mogelijk mijdend, terwijl Eric steeds zijn boog gereed houdt. Toch merken zij geen van beiden, dat zij al enige tijd door een paar onheilspellend uitziende mannen bespied worden. Een van hen, de aanvoerder blijkbaar, is een geheimzinnige, zwart gemaskerde figuur. Hij spreekt enkele woorden tot de man naast hem. En had Eric zijn stem kunnen horen, dan zou hij deze stem zeker herkend hebben als die van de hoge, onbekende bezoeker aan boord van de piratenjonk . . . een stem die hem toen zo onaangenaam bekend voorkwam . . .





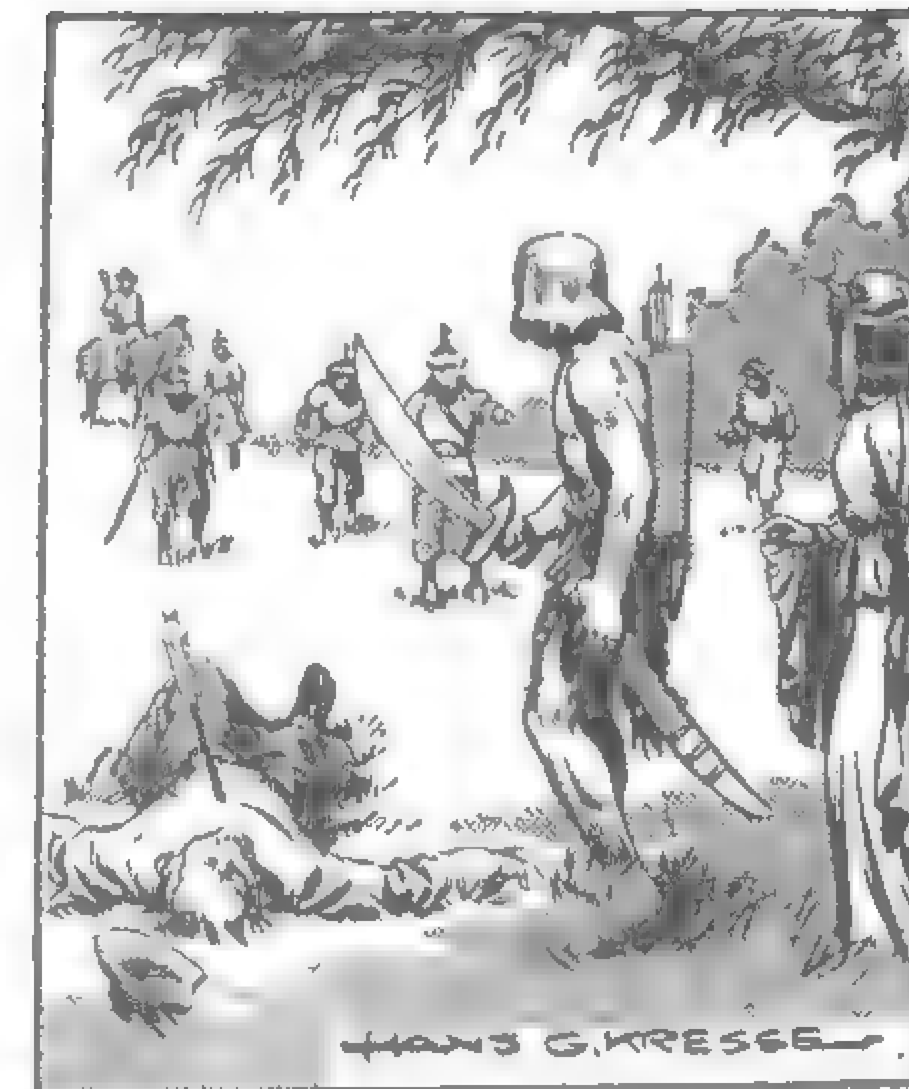


De hele omgeving lijkt volkomen veilig en vredig. Het is bladstil en het enige geluid dat zij af en toe horen is van vogels, die van tijd tot tijd hun stem verheffen. Niets kwaads vermoedend lopen de beide vluchtelingen door het onherbergzame landschap. Nergens valt ook maar enig spoor van menselijk leven te bespeuren en dat is wel zo goed, want volgens de verhalen van Lotus van Jade, valt van het menselijk leven in deze streek niets goeds te verwachten.

Plotseling snort er iets langs Erics hoofd en slaat met een felle tik in een dikke boom, die zij juist passeren. Vlak daarop een tweede tik. Met een schok blijft Eric staan, de prinses geeft een gil. Twee venijnige pijlen zijn diep in de stam gedrongen en trillen nog na van de enorme kracht, waarmee zij zijn afgeschoten . . . Vijanden! Snel kijkt de Noorman om zich heen. Vrijwel gelijktijdig klinkt hoefgetrappel en een aantal zwaar gewapende Chinese ruiters stormt recht op hen toe . . .







Beschermend stelt Eric zich voor de prinses op, grijpt pijl en boog en wacht vastberaden af. Zodra zij binnen schotsafstand zijn snort een meedogenloze pijlenregen de Chinezen tegemoet. De voorste ruiter geeft een gil en stort van zijn paard. Vlak daarop de man naast hem. En pijl na pijl, in razend snelle opeenvolging, eist zijn tol . . . De aanvoerder ziet dat dit blijkbaar niet de juiste manier is om de Noorman te overmeesteren. „Afstijgen!" commandeert hij zijn volgelingen. „Afstijgen en verspreiden, maar denk erom, de dochter van de Draak mag geen haar gekrenkt worden." Eric verstart. Hoe weten deze mannen dat Lotus van Jade de prinses is? Zijn dit dan piraten van de jonk, die hen toch nog gevonden hebben?? Eén man neemt niet aan de strijd deel. Een zwarte, gemaskerde figuur, die op de achtergrond rustig op zijn paard blijft afwachten wat er gaat gebeuren.

Meer tijd om na te denken is er niet. De Noorman heeft zijn laatste pijlen verschoten en hij grijpt zijn zwaard . . . „Lever ons de prinses uit," roept de aanvoerder, „dan laten wij u ongemoeid." Aha, dat is het dus. „Kom haar maar halen!" roept de Noorman schamper terug. Hij duwt Lotus van Jade achter een boom en wacht de mannen af . . .





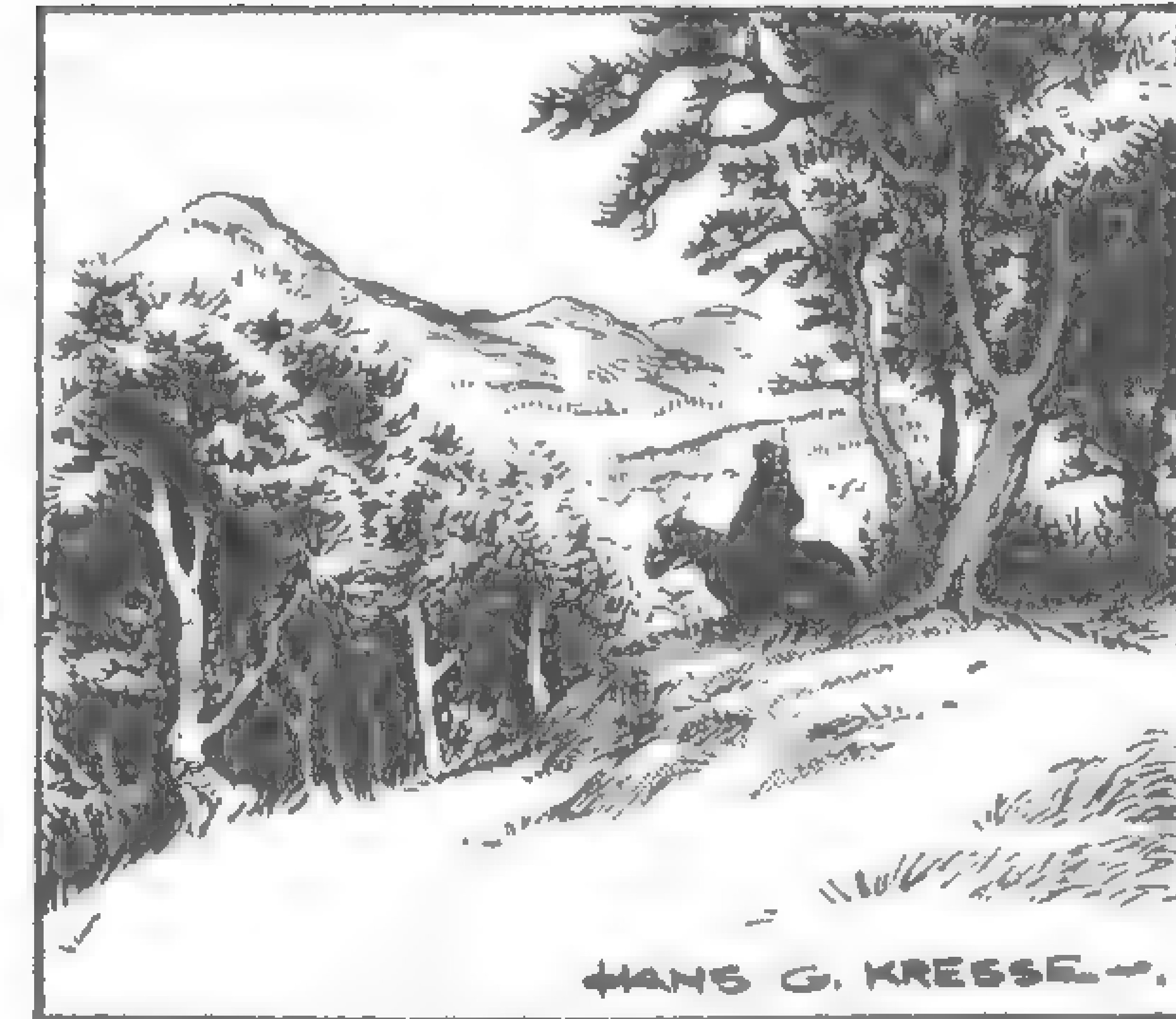


Langzaam komen Erics belagers naderbij. Ook zij hebben hun zwaarden getrokken. De Noorman doet een sprong voorwaarts en kruist zijn zwaard met de wapenen van de beide mannen, die hem het dichtst genaderd zijn. En deze ontdekken al gauw, dat zij tegenover een meester op dit wapen staan . . . Een meester wiens wapen een levend ding schijnt te zijn, een in het zonlicht flikkerende verschrikking, welke razend snel langs de parerende beweging van de eerste krijger schiet en deze reutelend terzijde laat vallen. De tweede aanvaller doet een pas opzij, snel, maar niet snel genoeg. Fonkelend suist het lemmet van de Noorman naar voren, staal ketst op staal met een scherp geluid . . . en reeds wendt Eric zich om, teneinde zijn andere belagers het scherp van zijn wapen te bieden.

Maar de aanvallers begrijpen, dat zij in een open strijd geen kans hebben tegen deze geduchte blanke krijger . . . En terwijl enigen van hen de Noorman bezighouden, sluipt de laatste, een kleine man met een gemeen gezicht, achter hem. En juist als Eric zich met een forse stoot van een zijner aanvallers ontdoet, heft hij zijn wapen om de man uit het Noorden een verraderlijke steek in de rug toe te brengen.







De Noorman hoort enig gerucht achter zich en draait zich bliksemsnel om. Te laat! Onontkoombaar flitst het . . . neen! Niet te laat! Want op 't kritieke ogenblik suist eensklaps een primitieve knots naar beneden, uit de boom waaronder het gevecht zich afspeelt, en treft de lafhartige aanvaller met een doffe klap op zijn hoofd. Een kreet, een val . . . het gebeurt allemaal in een oogwenk en Eric begrijpt eigenlijk nauwelijks wat er precies voorvalt. De laatst overgebleven aanvaller wordt nu door een panische angst gegrepen en kiest schreeuwend het hazepad. Verbaasd kijkt Eric omhoog naar de boom. Hij hoort een geweldig geritsel van bladeren en gezwiep van takken en twijgen. „Tai komt, Tai komt," mompelt een benauwde stem en even later verschijnt eerst een groot, dik hoofd met koddige, kleine oogjes en vervolgens een omvangrijk, haveloos gekleed lichaam. „Hebben alle lafhartige belagers van de schone jonkvrouw en haar dappere verdediger het smadelijk hazepad, dat hun armzalig leven slechts nodeloos verlengt, verkozen boven een snelle, doch zeer wenselijk schijnende dood?" vraagt het hoofd. De Noorman antwoordt, dat er behalve Lotus van Jade en hemzelf geen levende ziel meer te bespeuren valt. De man in de boom slaakt een tevreden zucht en laat zich op omslachtige wijze naar beneden zakken. „Een wijs man vecht nooit tegen een meerderheid maar verslaat altijd de laatste tegenstander," zegt hij vermanend en raapt zijn knots op.
En zozeer is Erics aandacht op deze vreemdsoortige helper in de nood gevestigd, dat hij niet opmerkt, hoe de geheimzinnige, zwarte ruiter, die het verloop van het gevecht op een afstand gevolgd heeft, nu haastig zijn paard wendt en snel langs een beboste heuvel uit het gezicht verdwijnt.





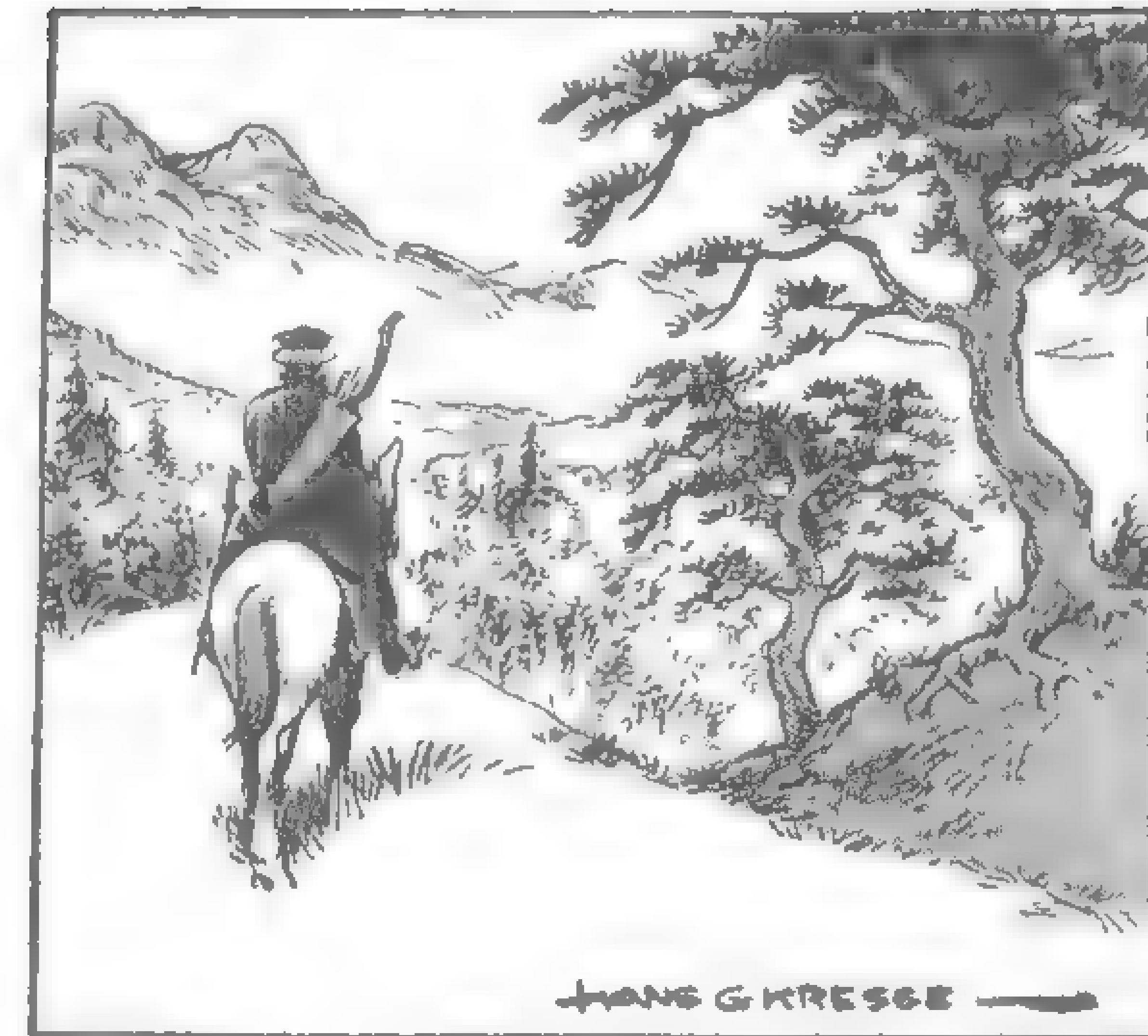


Geamuseerd staart Eric de wonderlijke verschijning aan, die nu voor hem staat en het terrein van de strijd met veldheersblik overziet, kennelijk tevreden met de gevolgen van zijn onverwachtse inmenging. „Ik ben u zeer erkentelijk voor uw hulp,” zegt de Noorman glimlachend. Doch de kleine man in de versleten pij antwoordt niet onmiddellijk. Hij haalt een grote stenen kruik van zijn gordel, waaruit hij nu een enorme slok neemt. Daarna laat hij de kruik weer zakken, legt voldaan een hand op z'n buik en grijnst verzaligd. „Strijd maakt dorstig,” zegt hij opgeruimd. „De wijn is bovendien de doder van alle zorgen, zoals de dichter zegt. Neem een teug, vreemdeling en noem mij uw hooggeëerde naam.”

De prinses is nu ook nadergekomen, en nadat Eric zichzelf aan hun vreemdsoortige redder bekend heeft gemaakt, nodigt deze hen met een hoffelijk gebaar uit in het gras plaats te nemen. „Wie zijt ge?” vraagt Eric nieuwsgierig, „en wat voert u hierheen?” De kleine man breidt z'n armen uit in een half verontschuldigend, half zelfbewust gebaar. „Mijn onwaardige naam luidt Tai,” verklaart hij, terwijl hij onder het spreken een reusachtige pastei uit z'n zijtas haalt. „De filosoof Tai placht men mij in de wijnhuizen van Peiping wel te noemen. Wat mij hierheen voert? Niets in het bijzonder. De ene plek is even goed als de andere en het maakt mij niet uit waar ik ben. De filosoof Tai zwerft rond, op zoek naar wijsheid en wijn, en die zijn overal te vinden.” Hij ziet plotseling de hongerige blik, die Eric op de pastei werpt, en onderbreekt zichzelf: „Maar wat praat ik! Spreek nimmer zolang de mond nog met iets anders gevuld kan worden, leerde een oude wijsgeer mij eens. Dat is onverbloemde wijsheid. Tast toe, en doe dit nietig maal onmetelijke eer aan!”







Na het maal staat Eric op om afscheid van Tai te nemen, en Lotus van Jade volgt zijn voorbeeld. Maar tot zijn verwondering pakt de kleine filosoof hem bij de arm en trekt hem terzijde. „Het moge onvergeeflijk vrijpostig klinken," zegt hij gedempt, „maar welke plannen hebt ge met de prinses?" Eric werpt hem een snelle blik toe. Tot nu toe heeft Tai door woord noch gebaar laten merken dat hij zich de hoge waardigheid van het meisje bewust is. Nu echter blijkt, dat dit wel het geval is . . . en onwillekeurig vraagt Eric zich af wat de ander met deze vraag bedoelt. Tai bemerkt de aarzeling van de Noorman. „Ik vraag het, omdat ik weet hoe gevaarlijk deze streek is," verduidelijkt hij. „Het is niet dat ik twijfel aan uw kundigheid en kracht, maar ge zijt een vreemdeling in dit gebied. Hier oefenen kwade machten hun invloed uit, mijn vriend, en velen zijn over de bergen getrokken om nimmer terug te keren." Zijn stem daalt tot een fluistering. „Ik waarschuw u, wees zeer voorzichtig. Welke route wilt ge nemen met de dochter van de Draak?"

„Ik wil haar zo snel mogelijk naar Peiping brengen," antwoordt Eric, „om haar onder de bescherming van haar vader de keizer te stellen." De kleine filosoof fluit tussen z'n tanden. „Ah, Peiping. Een prachtige stad. Men schenkt daar de voortreffelijkste wijn uit het gehele keizerrijk. Ik voel neiging om mij bij uw hoogwaardig gezelschap aan te sluiten, mijn vriend." Een voorstel dat Eric – die meer en meer sympathie voor de zonderling begint te voelen – gretig accepteert.

Maar terwijl zij zich op weg begeven, bemerkt geen van hen dat de geheimzinnige zwarte ruiter, die ook bij het gevecht tegenwoordig is geweest, hen uiterst behoedzaam op een afstand volgt . . .

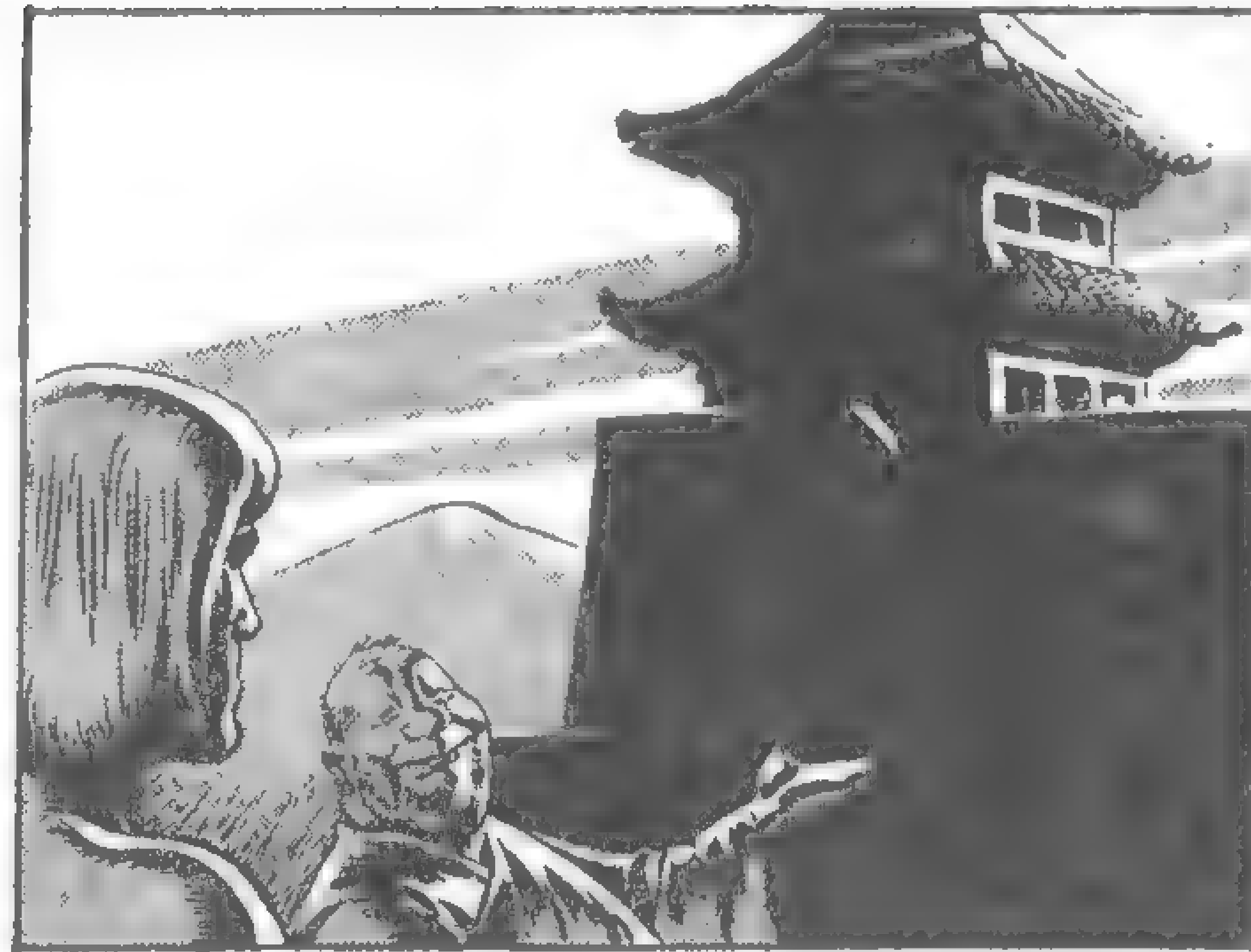






Urenlang volgen Eric en de prinses de kleine filosoof. „Waarheen gaan wij eigenlijk?" vraagt hij tenslotte aan Tai. „Mijn onwaardig hoofd moge slechts gebrekkige gedachten kunnen voortbrengen," mompelt Tai, „doch het leek mij het aantrekkelijkst om voor de avond een mij van oude reizen bekend zijnd Taoïstisch klooster te bezoeken. Daar zullen wij ongetwijfeld onderdak kunnen vinden." Eric is het volkomen met deze 'gebrekkige gedachte' eens, maar vraagt wel of Tai de juiste weg weet. „Men behoeft geen weg te onthouden, die met mijlpalen overdekt is," zegt de dikke wijsgeer. En zich tot een boer richtend, die het gezelschap met open mond staat aan te gapen, gaat hij verder: „O, jij muis in de muil van de wijsheid, sluit dat gat en zeg me liever hoe ik zo snel mogelijk bij de Pagode der Vergeefse Tranen kom." Stotterend duidt de boer de richting aan en kijkt de kleine groep in stomme verbazing na, tot dit door een kromming in het pad aan zijn blik onttrokken wordt. Nauwelijks is hij weer enigszins van zijn verbazing bekomen of een gemaskerde, geheel in het zwart geklede ruiter rijdt op hem toe. „O, man," zegt de ruiter dreigend, „welke woorden spraken de vreemdelingen, waarmee ik jou zag praten?" Als om zijn woorden kracht bij te zetten, tast zijn hand naar het heft van zijn dolk. Maar de boer heeft geen dreigementen nodig. „Heer," mompelt hij onderdanig, „spaar mij, een slaaf, uw aanschijn onwaardig. De vreemdelingen vroegen mij slechts de weg naar de Pagode der Vergeefse Tranen, en ik . . ." Hij kan zijn zin niet afmaken, want reeds geeft de ruiter zijn paard de sporen en in een oogwenk is hij uit het gezicht verdwenen. Hij kiest zijn route langs een weinig bekend binnenpad, dat rechtstreeks naar een somber gebouw voert, waarvan de contouren helder afsteken in het zonlicht. „De Pagode der Vergeefse Tranen. Uitstekend! Ik ben hen voor . . ."

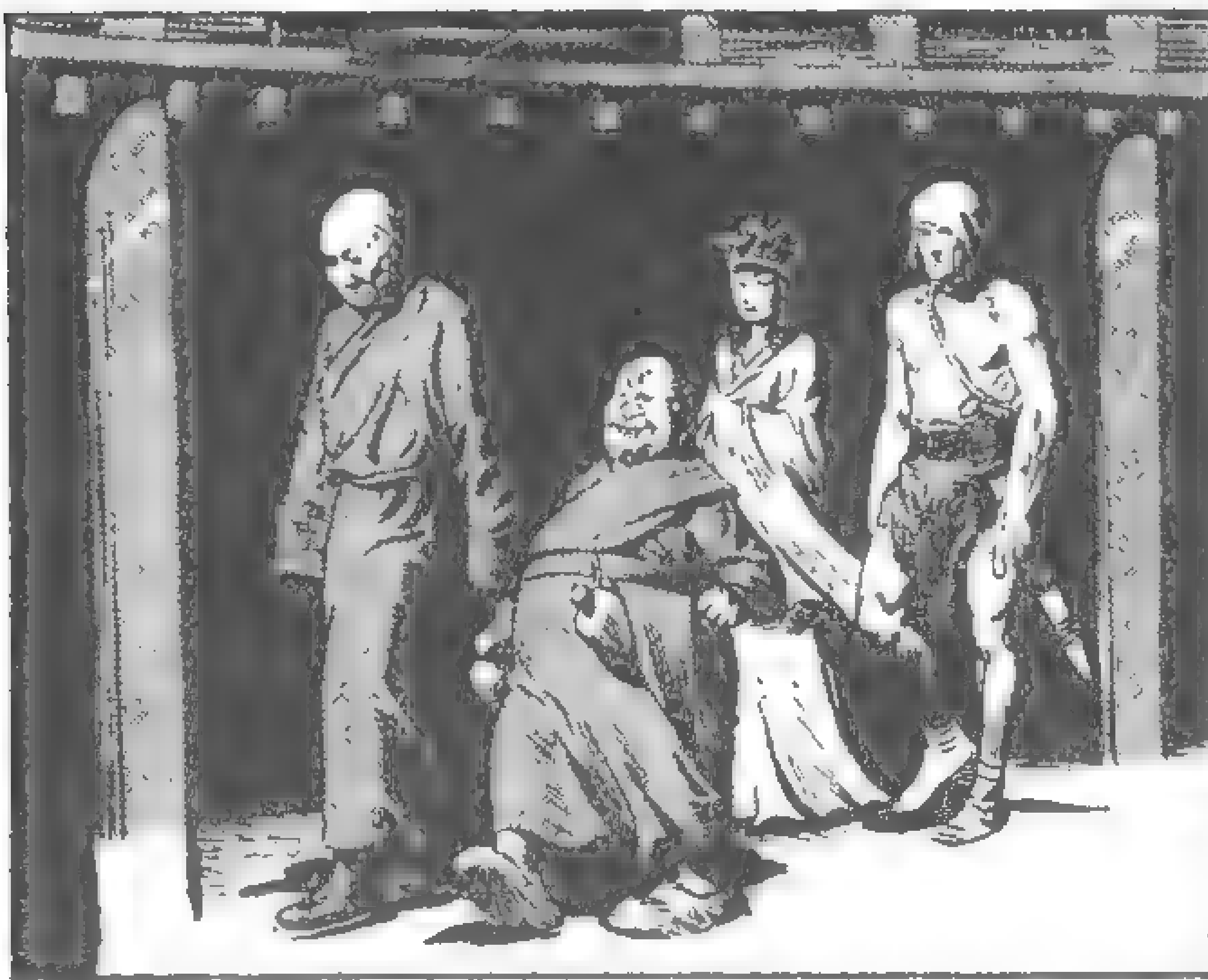






Inmiddels lopen Eric, Lotus van Jade en Tai, de zwervende filosoof, voort onder de brandende zon. De praatzieke Tai wordt hoe langer hoe stiller. De vermoeidheid begint hem te kwellen en herhaaldelijk wist hij zich het zweet van zijn gezicht. Zonder een woord grijpt Eric hem bij de arm om hem wat te steunen. Tegen het vallen van de avond komen de sierlijke contouren van een klooster in zicht. Als bij toverslag leeft Tai op. Hij laat Erics arm los en stapt parmantig voor de beide anderen uit. „De Pagode der Vergeefse Tranen," zegt hij triomfantelijk. „Tai's onwaardige adressen liggen over het ganse Hemelse Rijk verspreid, maar altijd op de juiste plaatsen. De abt van dit klooster is mij zeer goed bekend. Kwan Ling Foe is zijn luisterrijke naam. Hij zal ons stellig een veilig onderdak en een voortreffelijke maaltijd verschaffen." Tai likt zijn lippen af. „Zijn koele wijnkelder herinner ik mij nog als de dag van gisteren. Laat ons voortmaken."

In het valer wordende avondlicht steekt de Pagode der Vergeefse Tranen geheimzinnig af tegen de hemel. Een onbestemd gevoel van onbehagen bevangt de Noorman. Zij staan voor de poort en Tai klopt aan. Doodse stilte. Na enige tijd herhaalt de zwervende filosoof zijn geklop. Achter de deur klinken sloffende stappen. Een monnik doet open. Als Eric het gelaat van deze man aanschouwt, stijgt zijn onbehagen. Wat een bijzonder ongunstig gezicht heeft die kerel! Onwillekeurig komt Lotus van Jade wat dichter bij haar beschermer staan. Zij huivert. „De onwaardige Tai komt de zeer wijze Kwan Ling Foe zijn alom bekend staande gastvrijheid verzoeken voor twee vrienden," zegt Tai. Zwijgend staart de louche portier hem aan. „Kwan Ling Foe is dood," is 't antwoord . . .







„Kwan Ling Foe dood?!" stottert Tai verschrikt. „Kwan Ling Foe is overleden," herhaalt de portier met het onbetrouwbare uiterlijk somber. „Zijn waardigheden zijn door een nieuwe abt overgenomen." De monnik laat het drietal binnen en gaat hen voor. „Ha, het is goed om weer in de Pagode der Vergeefse Tranen ter verkeren!" zegt Tai monter. „Hoe is het tegenwoordig gesteld met de wijnkelder? Nog nieuwe aanwinsten, die het hart eens kenners in vreugdevolle gloed kunnen doen verkeren?" Maar de monnik gaat niet in op het vrolijke gebabbel van Tai.

Terwijl zij door de gangen lopen, neemt het onbehagen, dat Eric reeds vóór de kloosterpoort voelde, toe. Wat voor geheimzinnige onheilssfeer hangt hier?

Tenslotte worden zij in een vertrek geleid, waar een man, kennelijk de abt, op een soort van verhevenheid zit. Het vertrek is schemerig. Vage wierookdampen geuren rond, bezwangeren de atmosfeer, prikkelen de neusgaten . . . De wanden en de vloer zijn bedekt met kostbare tapijten en kunstig bewerkte zijden doeken. De drie reizigers en de portier blijven voor de zetel van de abt staan. Diens beweeglijke, sluwe oogjes nemen het gezelschap van tussen smalle oogspleten nauwkeurig op. Door al zijn zenuwen tintelt bij Eric het gevoel van naderend onheil, van omgeven te zijn door vijanden . . . Waar zijn zij in 's hemelsnaam terechtgekomen?



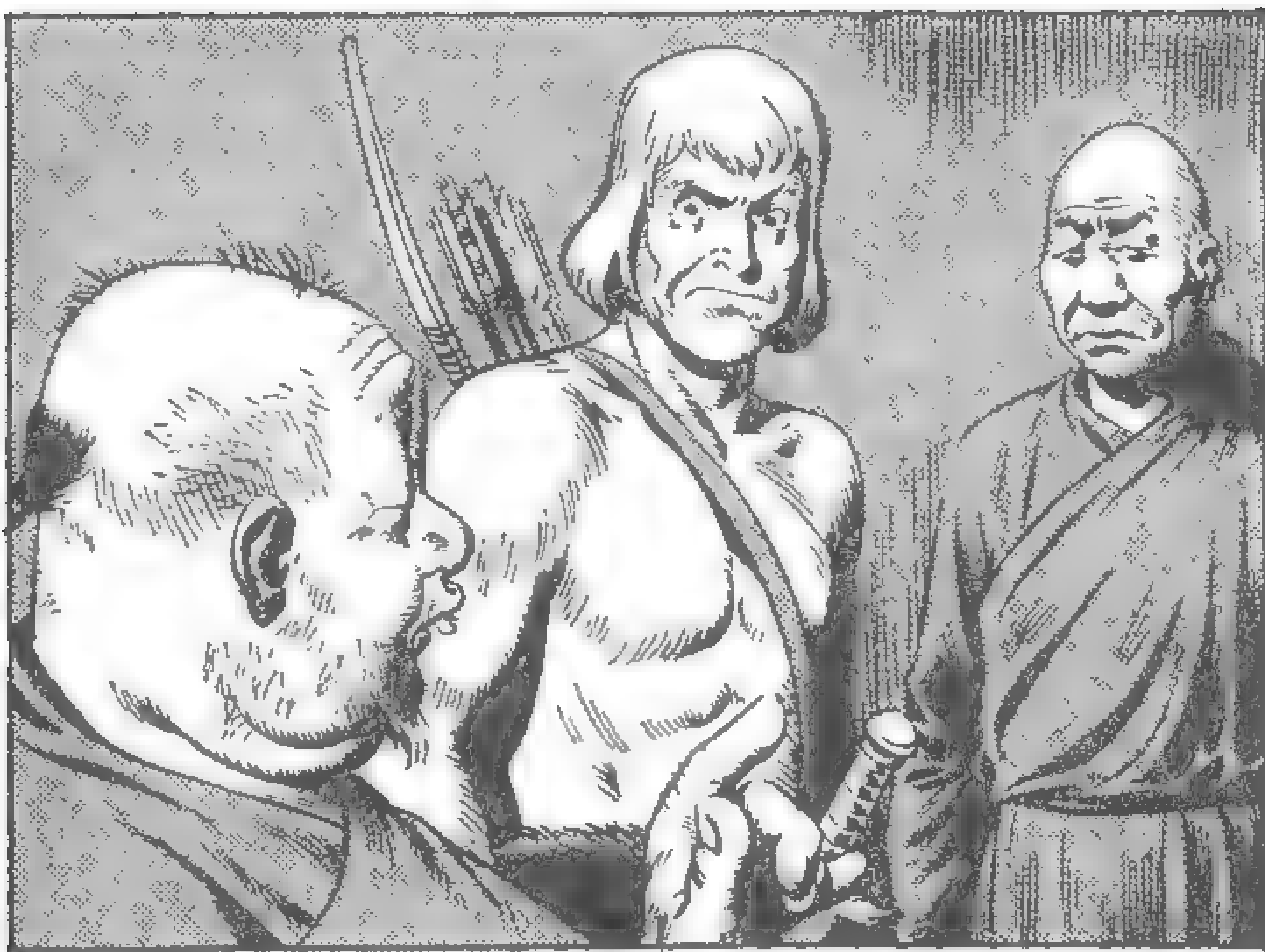




De abt is de eerste, die het zwijgen verbreekt. „Gij zoekt gastvrijheid in de Pagode der Vergeefse Tranen?" vraagt hij met een nasale stem. Tai knikt heftig. „Duizend maal vergiffenis, hoogedelgeborene," zegt hij. „Wij, onwaardige reizigers door de heerlijkste en aangenaamste streek van het Hemelse Rijk, hebben op schaamteloze wijze aan uw machtige poort geklopt teneinde een beroep te doen op uw door duizend monden voortgezegde gastvrijheid." De abt maakt een vaag handgebaar. „Het zij zo," antwoordt hij. „Hoewel de Pagode der Vergeefse Tranen eigenlijk geen vrouwen mag herbergen, zij het u dit maal bij wijze van hoge uitzondering vergund. Ge kunt gaan."

Eric, Tai en Lotus van Jade volgen de begeleidende monnik. „Wensen de hoogwaardige gasten nog te spijzigen alvorens zich ter ruste te begeven?" vraagt de laatste.

„De vermoeidheid zou mij het eten beletten," zucht Lotus van Jade. Het gezelschap gaat een trap op en een gang door. De monnik met het louche uiterlijk trekt een gordijn opzij. „Dit slaapvertrek is bestemd voor de prinses," zegt hij. „De vertrekken van de hoogwaardige heren zal ik zo dadelijk aanwijzen." Eric verstart. Wàt zei die man daar?! Met een woeste ruk wendt hij zich tot de monnik. Zijn ogen fonkelen van ingehouden toorn en wantrouwen. „Hoe ter wereld kan het u bekend zijn, dat dit de prinses is? bijt hij hem toe. „Geen van ons drieën heeft dit vermeld! Vooruit, man, spreek op!" Dodelijk ontsteld wijkt de monnik achteruit.







Eric volgt de terugwijkende monnik op de voet. „Hoe weet je dat dit de prinses is?" De man slikt een paar maal iets weg en stottert onverstaanbare klanken. „Hihihi!" komt opeens het kirrende lachje van de argeloze Tai. „Haar schoonheid heeft haar ongetwijfeld verraden! Iedere zoon van het Hemelse Rijk weet immers dat geen vrouw zo schoon is als 's keizers dochter!" De monnik herademt, de spanning is verbroken. Eric kijkt Tai met verbijsterde verontwaardiging aan. Hoe haalt die dikke domkop het in zijn hoofd om 't zo voor die onbetrouwbare monnik op te nemen? Enfin, er is niets meer aan te doen. Zij wensen Lotus van Jade welterusten en begeven zich naar beneden want, hoewel ook zij vermoeid zijn, plaagt de honger hen zeer. Weldra zitten zij aan een goed voorziene dis, die Tai in een staat van opperste verrukking brengt. Hij praat aan één stuk door over de voortreffelijke eigenschappen der gerechten en vooral over de prima-prima wijnkelder, die een keur van de meest uitgelezen wijnen zou moeten bevatten. De Noorman luistert maar half. Hij heeft zijn wapens niet afgelegd. Het bevalt hem hier niets. De sombere sfeer, de ongure gezichten van de abt en de portier; de monnik, die daarnet kennelijk zijn mond voorbij praatte, het deugt niet, er is iets . . . iets verraderlijks . . . „. . . En ziedaar, mijn sombere, blanke vriend," zegt Tai terwijl hij Eric een beker toereikt. „Ziedaar een beker met het kostelijkste vocht, dat Chinese zonen ooit tot gisting hebben gebracht." Opeens valt het de Noorman op dat de monnik, die hen bediende, met kennelijk stijgende spanning staat toe te kijken. Tai breng de beker aan zijn lippen.

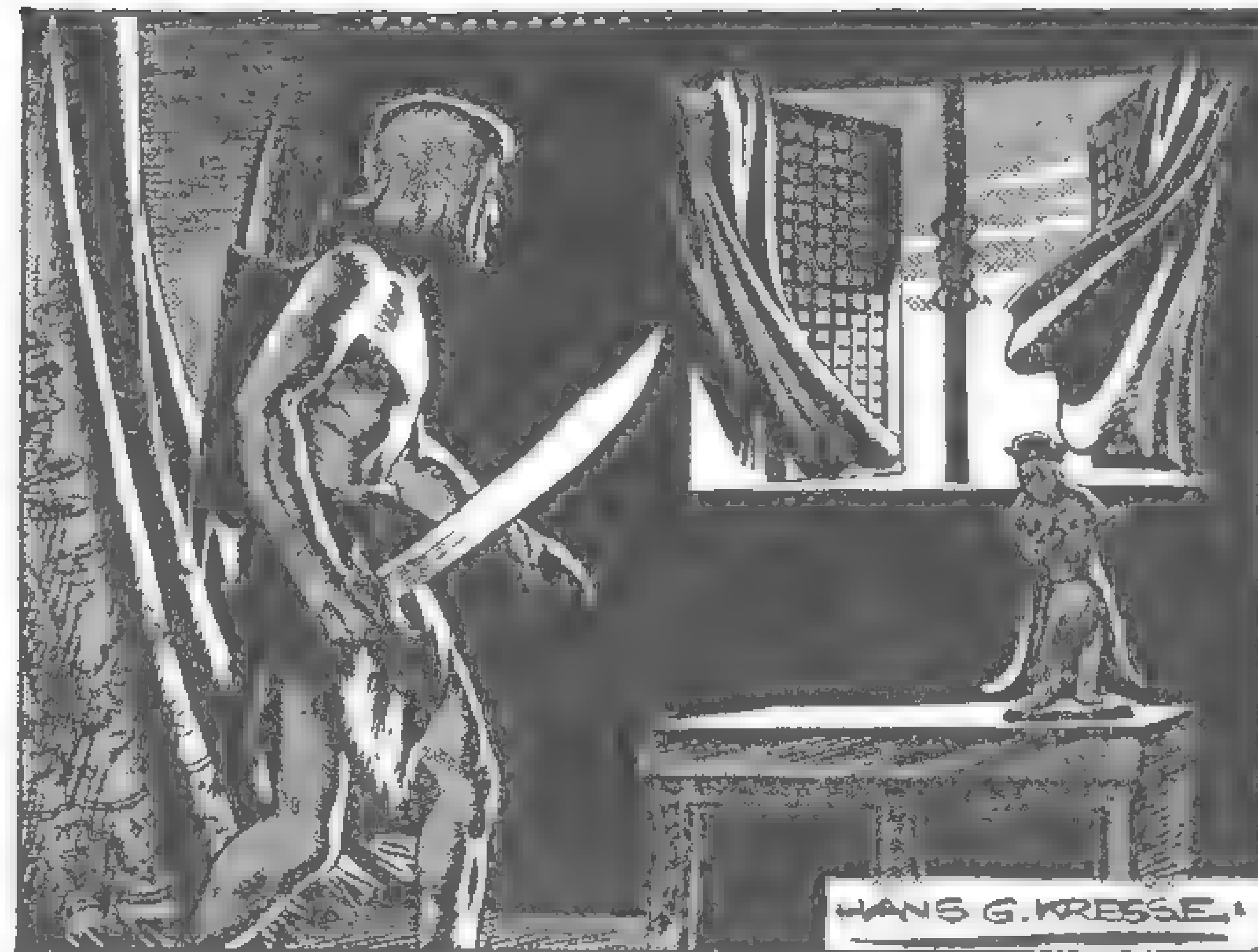






Met een verzaligde glimlach neemt Tai een fikse teug . . . maar op hetzelfde ogenblik spuwt hij de wijn weer uit terwijl hij de beker op de grond smijt. „Bij Tao!" kucht hij. „Roer die drank niet aan! De duivelsklauw zit erin!" Eric springt op. „Wat meent ge?" roept hij. Tai spuwt de laatste wijnrestjes op de vloer. „Wat ik meen?" rochelt hij diep verontwaardigd. „De duivelsklauw! De zeven vreugden van het Hemelse Rijk, de wijn, zij is vergiftigd!" Ogenblikkelijk handelt de Noorman. Met een woest gebaar trekt hij zijn zwaard en met zijn andere hand grijpt hij zijn eigen beker, waarvan hij gelukkig nog niet gedronken heeft. Dreigend stapt hij op de monnik af en houdt hem de beker voor. „Drink!" gebiedt hij. „Drink! Ge moogt een dergelijk verzoek van uw gasten niet afwijzen. Drink, als ge niet met het scherp van mijn zwaard wilt kennis maken! Drink, man!" Stap na stap wijkt de Chinees achteruit. Stap voor stap volgen hem Eric en Tai. Onverbloemde doodsangst spreekt uit de ontstelde blikken van de monnik. „De hoogwaardige heren moeten zich vergissen," brengt hij haperend uit. „Deze wijn smaakt altijd eigenaardig, doch hij is befaamd onder de kenners." „Gij hond van een hond!" roept Tai woedend. „Gij drogmaker van het heilig gastrecht! De vampieren mogen zich aan u vergasten!" Op dat moment klinkt er van ergens boven in het gebouw een snerpende gil; de gil van een vrouw in doodsangst . . . Eric en Tai verstarren een ogenblik en daarvan maakt de monnik gebruik door snel achter een der vele gordijnen te verdwijnen. Lotus van Jade! flitst het door Eric heen.







Enkele seconden slechts duurt de verstarring der beide mannen. In die angstige vrouwengil hebben zij duidelijk de stem van Lotus van Jade herkend! Dan springt Eric de kamer uit, gevolgd door Tai, die echter niet zo snel kan meekomen. In de schemerachtige, sombere gang proberen twee monniken de dol geworden Noorman tegen te houden. Tevergeefs! Met één slag wordt de ene man over de grond geslingerd. De ander duikt ijlings weg achter een gordijn. Met drie, vier treden tegelijk vliegt Eric de trap op. Lotus van Jade verkeert in doodsgevaar! Er is maar één vrouw in het hele klooster aanwezig en bovendien heeft hij haar stem duidelijk herkend. Hij rent de bovengang door tot hij voor het vertrek van Lotus van Jade staat. Met een woedende ruk slaat hij de voorhang opzij; een tafeltje met een kostbare vaas valt met een slag om. Eric let er niet op. Verbeten kijkt hij de halfduistere kamer rond. Niets te zien! Hij treedt verder het vertrek binnen. Lotus van Jade is spoorloos verdwenen! Het raam staat wijd open en een koele wind doet de gordijnen heen en weer wapperen. Voor het raam, op een gelakte kist, staat een porseleinen beeldje, een mannetje, dat met zijn versteende glimlach en zijn parmantige houding de Noorman schijnt te tarten dit mysterie van het Oosten, deze spoorloze verdwijning, op te lossen.

Op dat ogenblik klinken haastige voetstappen op de gang achter Eric. Tegelijkertijd stijgt ergens van buiten een schelle spotlach op, een doordringend, honend geschater . . .

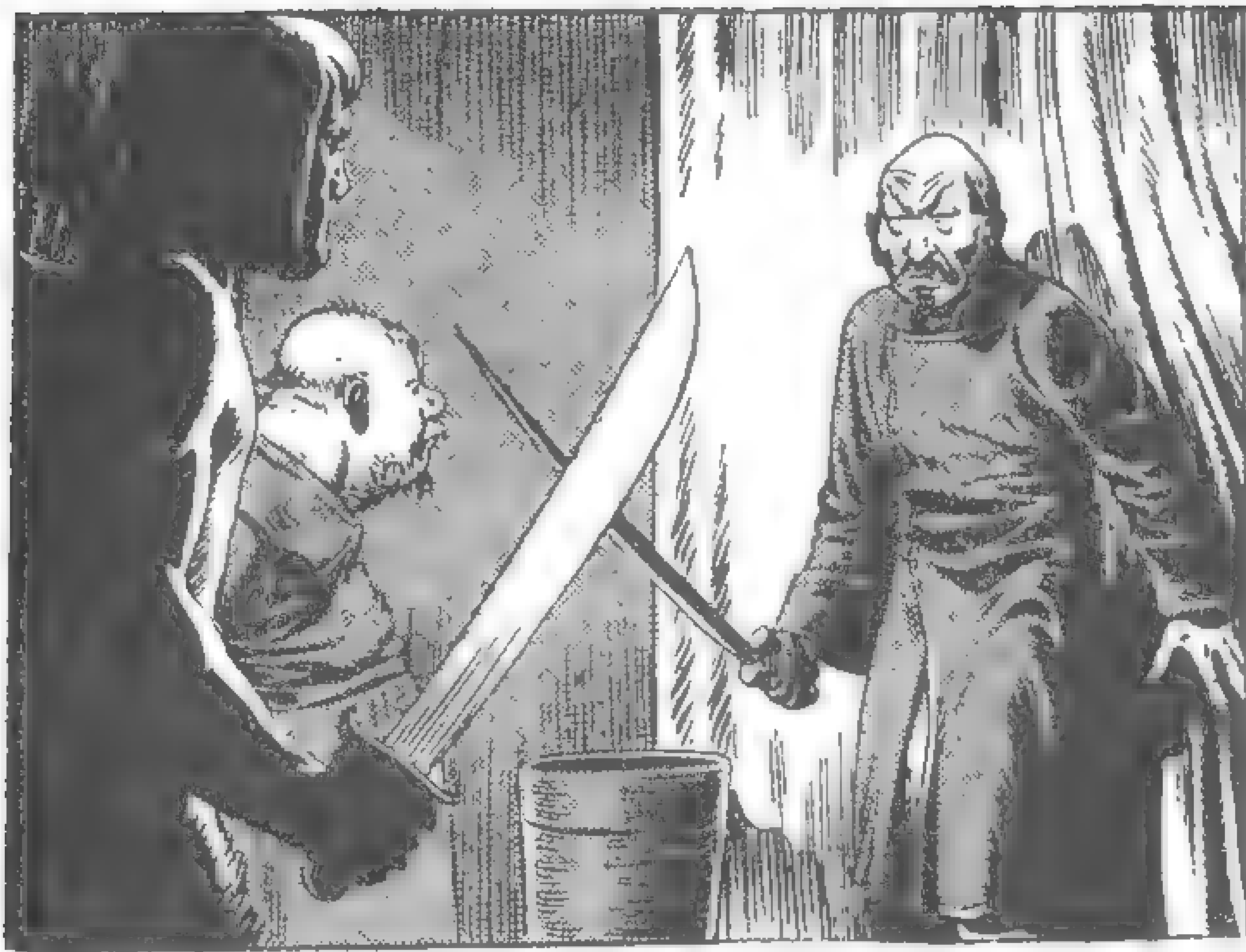


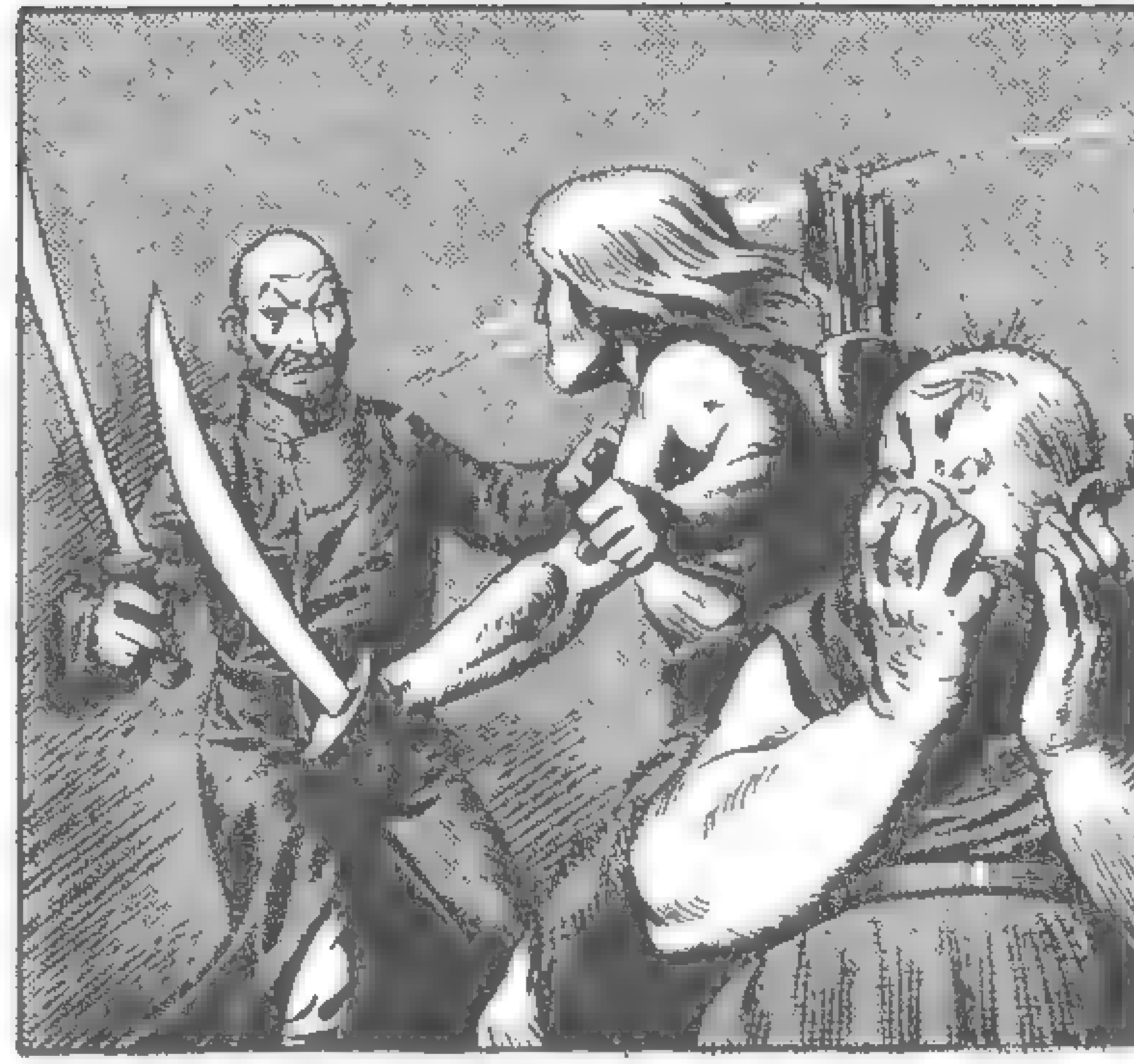




Terwijl Eric zich afvraagt van wat voor duivels complot zij het slachtoffer zijn geworden, treedt Tai hijgend binnen. Dodelijk ontsteld ziet de kleine filosoof dat Lotus van Jade verdwenen is. Eric beent met grote stappen naar het raam. „Wat wilt ge gaan doen?" vroeg Tai ademloos. Doen? Ja, wat doen? Het liefst was Eric regelrecht het raam uitgesprongen om een doldwaze achtervolging in te zetten op . . . ja, op wat? „Tja, ik ga iets doen," antwoordt de Noorman afwezig terwijl hij met zijn machtig zwaard nerveuze, doelloze gebaren maakt. „Laat ons dan de hoog verheven en zéér wijze abt van dit klooster raadplegen," stelt Tai voor en grijpt Eric bij de arm. Ja, Tai heeft gelijk. Degeen, die er ongetwijfeld meer van afweet, is de abt; dat gluiperige individu moet eens goed aan de tand gevoeld worden.

Onverwijld begeeft het tweetal zich naar het vertrek van de abt. Voor de toegang staat een monnik met een blikkerend zwaard op wacht. De man voelt zich kennelijk weinig op zijn gemak met dat vervaarlijk wapen. „Pak je weg, sukkel!" grauwt Eric hem toe. Sidderend laat de monnik zijn zwaard zakken en maakt dat hij wegkomt. Met een ongeduldige beweging treedt de Noorman binnen. De abt van de Pagode der Vergeefse Tranen staat midden in het vertrek. Zijn geel, benig gelaat lijkt een masker, waarin slechts de ogen leven. Een ogenblik staren de beide mannen elkaar roerloos aan, terwijl een sfeer van broeiende spanning het vertrek schijnt te vullen. Dan heft Eric zijn zwaard. „Jij weet waar de prinses is!" zegt hij hees en in zijn stem schuilt een ijskoude dreiging . . .

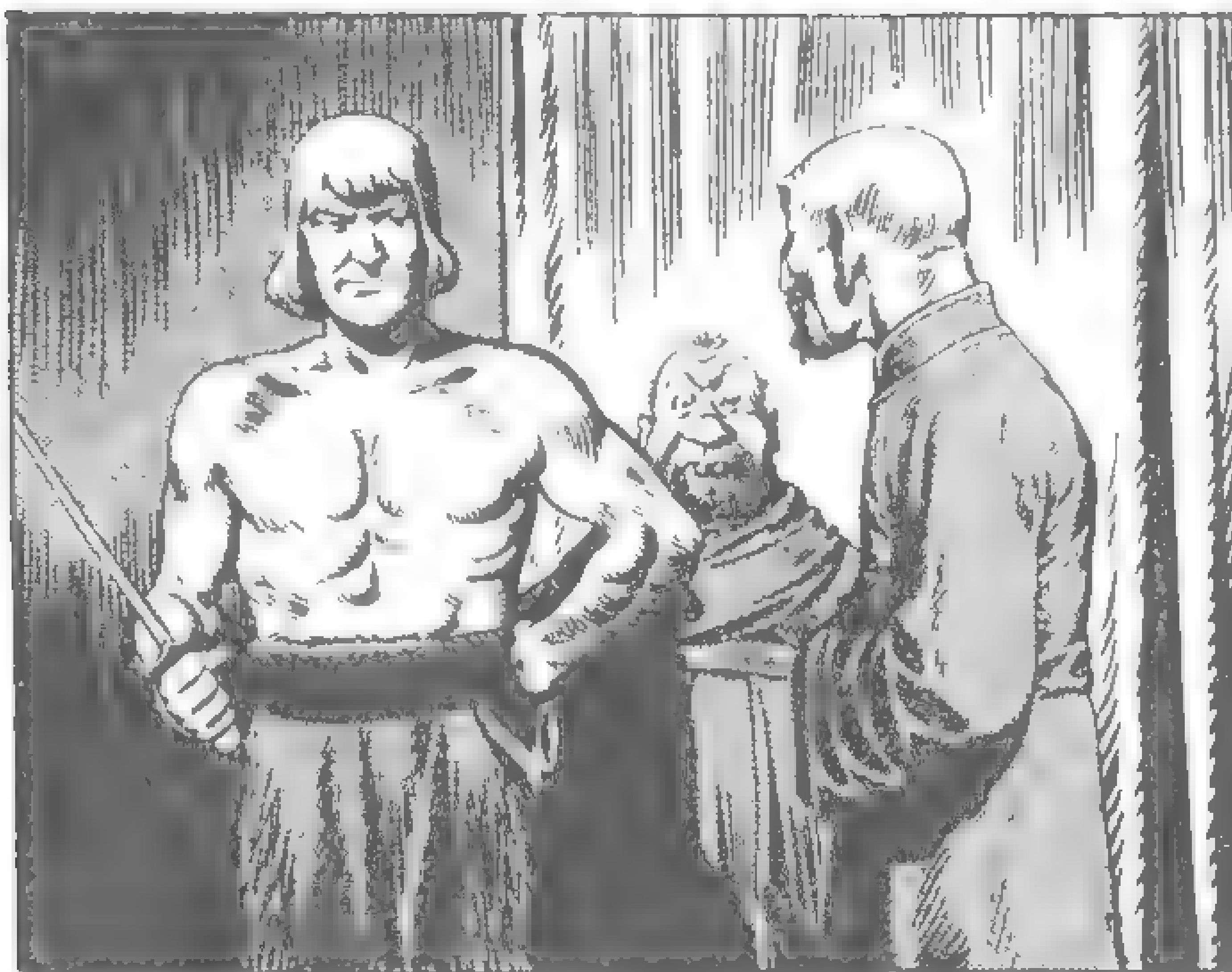






Zijn zwaard dreigend geheven staat Eric, woedend en verontwaardigd voor de ongure abt van de Pagode der Vergeefse Tranen, maar de abt is blijkbaar van een geheel ander kaliber dan zijn monniken. Met een grauw rukt hij een blinkend lemmet te voorschijn. „Oh, gij dubbelhartige!" roept Tai. „Nu bewijst ge duidelijker dan met woorden, dat gij de hand in dit verraad hebt! Dit zal u duur te staan komen!" De abt negeert de ziedende filosoof en doet een stap in Erics richting. „Wat wilt ge van mij, bleke barbaar?" gromt hij tussen zijn tanden. Zijn spieren spannen zich om Eric een onverwachte stoot toe te dienen, maar de Noorman is hem voor. Met een formidabele slag kletsen de wapens op elkaar. De abt wankelt gedurende een ondeelbaar ogenblik. Onmiddellijk slaat Eric ten tweede male toe; kletterend vliegt het wapen van zijn vijand tegen de grond. „Aha, bij Tao, gij hond!" krijst Tai opgewonden. „Vrees nu de wraak van de beschermers der prinses!"

Erics krachtige vuist grijpt de abt in zijn pij. Op diens gezicht ligt een uitdrukking van geniepige woede, die weldra echter plaats maakt voor een van onverholen doodsangst als de punt van Erics wapen langs zijn kaak raspt. „En nu zal je spreken, ellendeling!" snauwt de Noorman. „Waar is de prinses gebleven?" Zenuwachtig blikkeren de oogjes van de verslagene heen en weer. Zint hij op een list? Eric verstevigt zijn greep en schudt de man woest door elkaar. „Laat mij los," kreunt de abt benauwd. „Laat mij los . . . ik zal spreken . . .!"

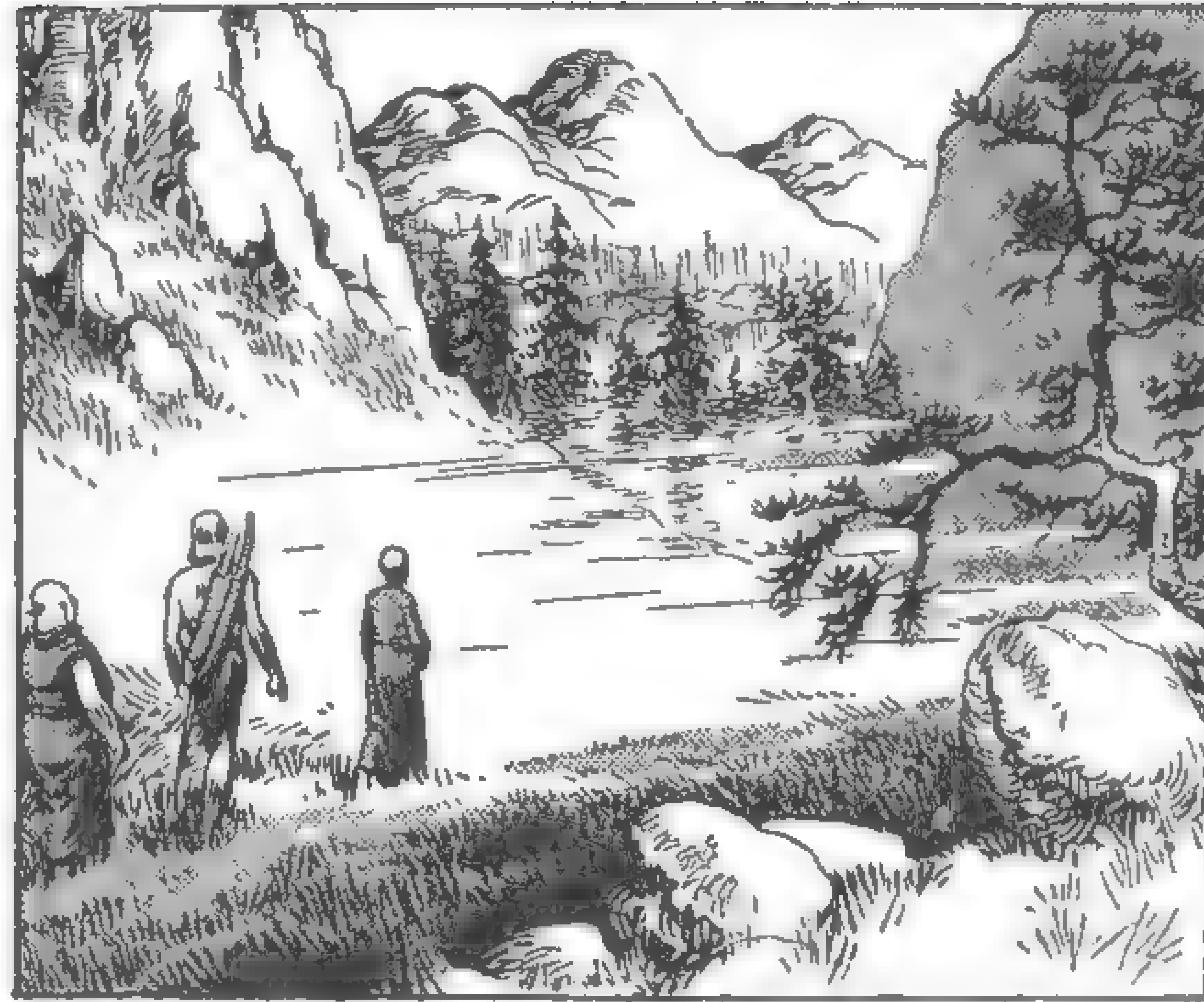


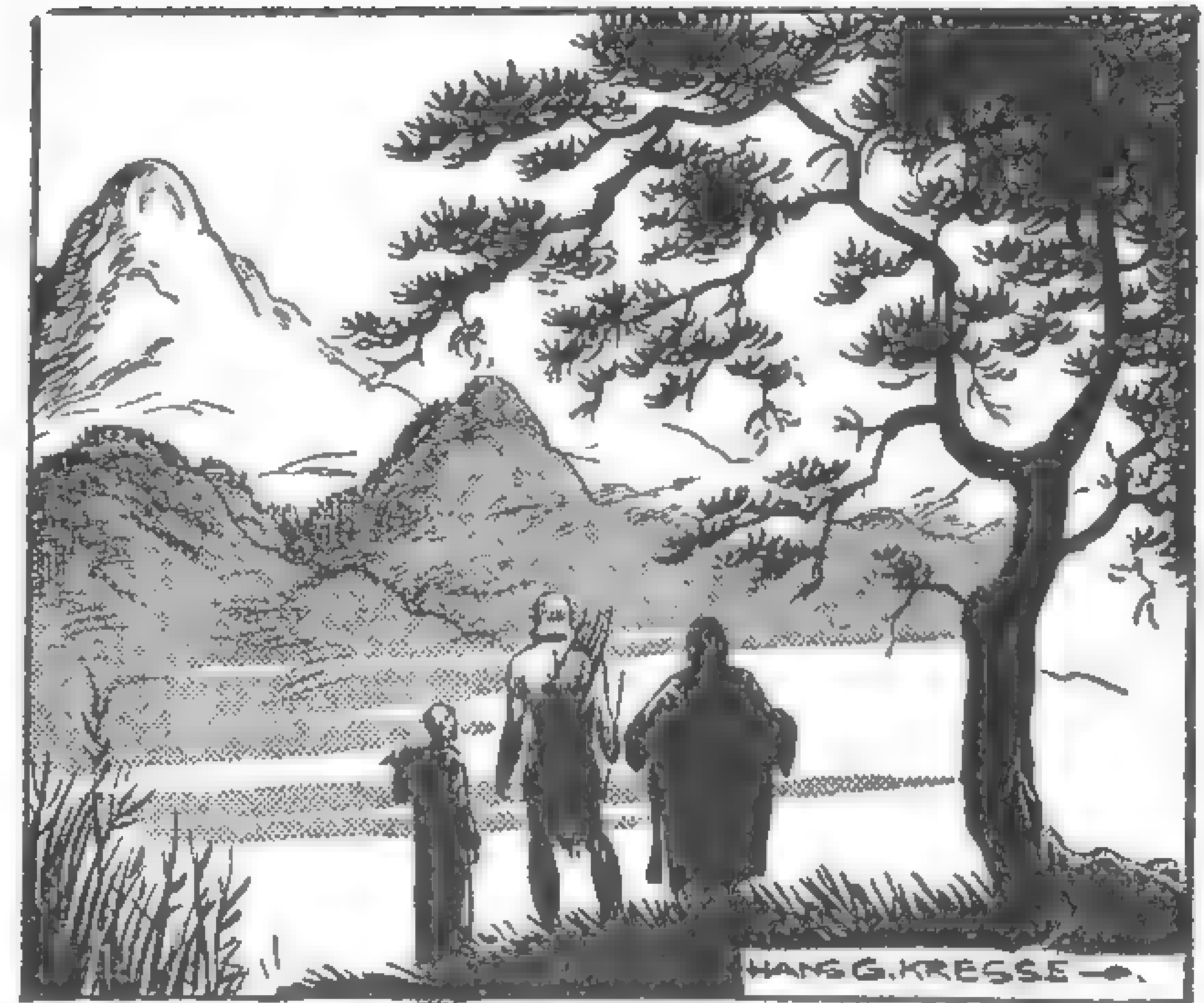




Eric stoot de abt naar achteren. „En de waarheid!” zegt hij met een veelbetekenend gebaar van zijn zwaard. „Jouw armzalig leven is mij geen leugen waard.” „Uw tong en uw maag zullen een prooi der gieren worden!” voegt Tai er aan toe. „Waar is de prinses gebleven, onwaardige?” Langzaam opent de abt zijn mond. „Meent gij het meisje dat zich in uw gezelschap bevond?” prevelt hij ontwijkend. Helse woede bespringt Eric. Kennelijk tracht de oosterling tijd te winnen. Iedere seconde uitstel vermindert zijn kans haar ooit nog uit de handen van haar ontvoerders te kunnen redden! Grommend brengt de Noorman zijn wapen weer naar voren. De gluiperige spleetoogjes van de abt puilen uit hun kassen als hij andermaal de koude punt van het staal op zijn keel voelt. „Ik . . . ik . . . niet doen! Niet doen!” stottert hij. „Ik zal het u zeggen.” Eric glimlacht dreigend. „Je zult het ons niet alleen zeggen maar je zult er ons zelfs heenbrengen.” Moeizaam slikt de abt een brok in zijn keel weg. „Het zij zo,” mompelt hij dan toonloos. „Ik zal u leiden naar waar de dochter van de Draak zich bevindt.” Eric laat zijn zwaard zakken en kijkt de ander oplettend aan. „Dat dacht ik ook,” antwoordt hij, zonder zich te storen aan de verraderlijke grijns, die heel even om de mondhoeken van de abt speelt. „En wij vertrekken onmiddellijk!”





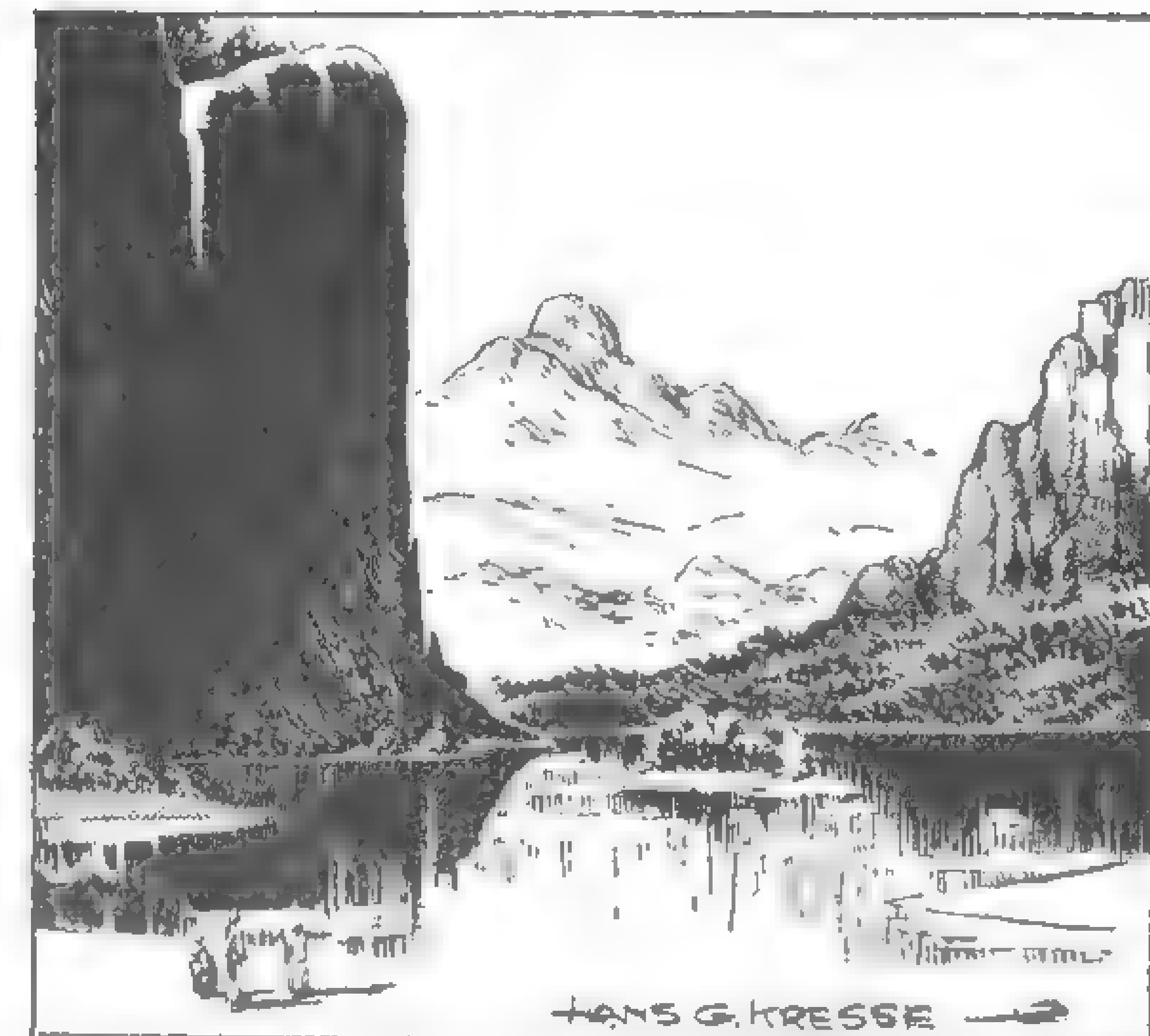


Met de abt voorop verlaten zij de Pagode der Vergeefse Tranen. Eric heeft zijn pijlenkoker opnieuw gevuld en houdt de man terdege in het oog. Maar deze onderneemt geen enkele poging om uit zijn netelige positie te geraken. Achter elkaar lopend, trekken zij zwijgend de heuvels over in de richting waar hoge bergen in de verte schemeren. Geen mens komen zij onderweg tegen. Na enige uren bevinden zij zich midden in de woeste schoonheid van een onherbergzaam berglandschap. Hoge rotsen verheffen zich overal om hen heen.

Tenslotte zien zij in de verte licht schitteren. Nabij gekomen blijkt het een bergmeer te zijn, waarin de zon, die inmiddels hoog aan de hemel staat, haar verblindende stralen weerkaatst. De abt loopt recht op het meer af. Aan de oever staat hij stil, wendt zich tot Eric en Tai en wijst naar een eilandje. „Ginds bevindt zich een kleine tempel: de Pagode der Ontheven Smarten,” zegt hij. „Daar zult ge u toegang kunnen verschaffen tot uw doel.” Bedachtzaam schudt Eric zijn hoofd. „Je denkt toch niet dat ik je verder nog vertrouw?” vraagt hij spottend. „Jij gaat mee naar dat eiland! En in je eigen belang raad ik je aan geen streken uit te halen . . .”







Op het uitdrukkingloze gezicht van de abt staat nauw verholen angst te lezen. „Duizend maal vergeving, genadige heer," zegt hij. „Maar priesters van mijn orde is het niet veroorloofd om de Pagode der Ontheven Smarten te betreden." „Maling aan je orde!" bitst Eric, terwijl hij de abt een por in zijn rug geeft. „Doorlopen!" De abt slaakt zijn zoveelste zucht en uiterlijk gedwee gaat hij hen weer voor. „Verderop is het meer het smalst; daar kunnen wij misschien 't beste oversteken. Maar ik waarschuw u nogmaals," zegt hij onrustig. „Het zal u daarginds weinig bevallen!" „Jou dan ook niet!" snauwt de Noorman, „opschieten!"

Daar de oever van het meer niet overal begaanbaar is, zijn zij gedwongen om met een omweg naar de oversteekplaats te gaan, die de abt heeft aangeduid. Hun weg voert langs een nauwelijks gebaand pad over met stug gras overwoekerde rotsen. Er heerst een beklemmende stilte. Opeens houdt Eric zijn pas in. Op een tak van een dode boomstomp zit een afschrikwekkende vogel met een lange, kale hals en een grote, kromme snavel. Een aasgier! Wat doen aasgieren hier! Hij huivert. Rotting, bederf, dat is waar aasgieren zich altijd ophouden. En hier . . .? De abt heeft zich omgedraaid en kijkt hem spottend aan. „Ik heb u immers gewaarschuwd, dat het u niet erg zou bevallen?" zegt hij, alsof hij Erics gedachten heeft kunnen raden. Zonder een woord te spreken loopt de Noorman door. Korte tijd later staan zij weer aan het meer. Met een enkel gebaar duidt de abt naar het eilandje. „Ziedaar," grijnst hij. „Lokt het u nog aan? Het water in dit bergmeer is uitzonderlijk koud. En diep . . . zeer diep . . ."

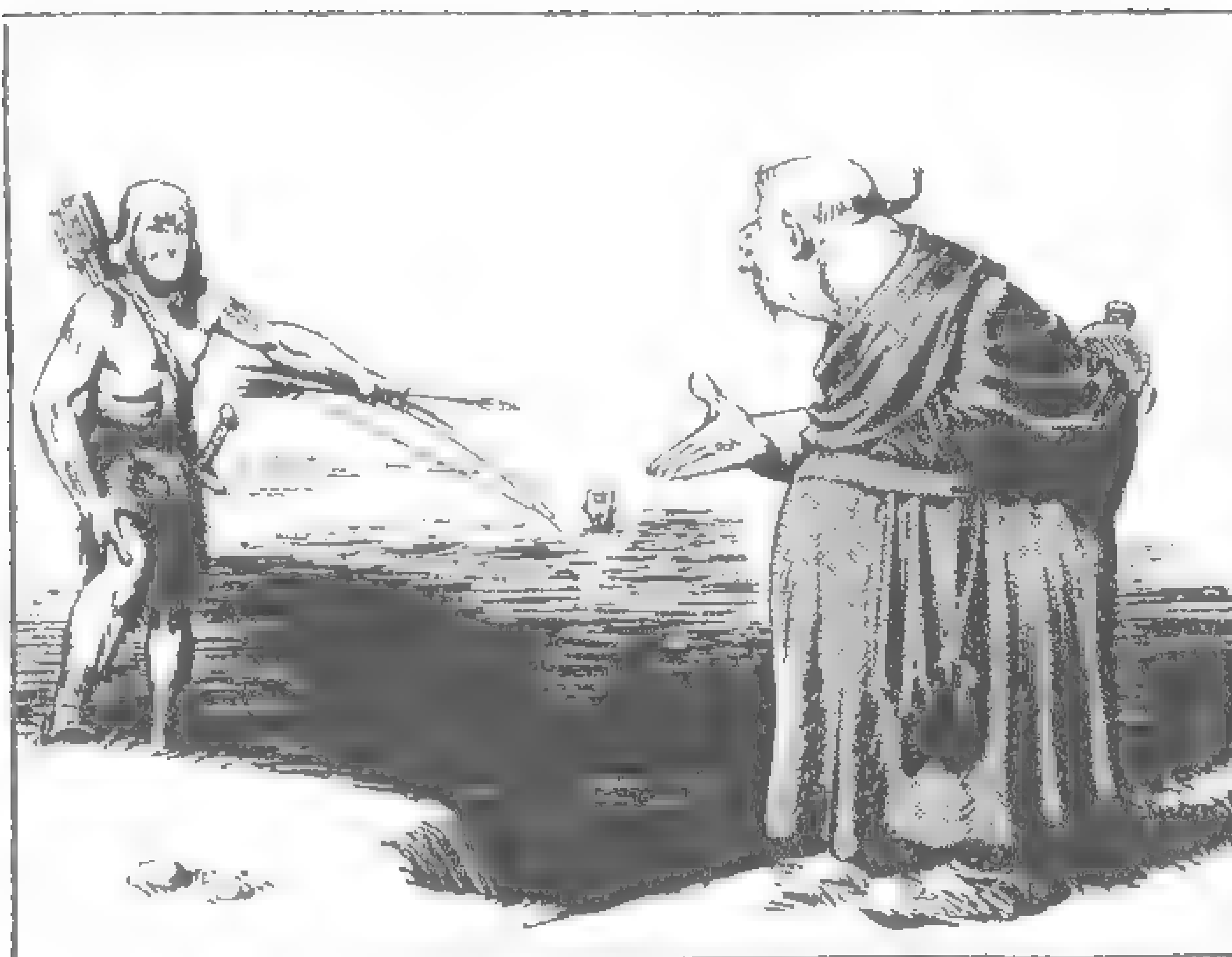






Met wijd opengespalkte ogen staart Tai naar het water, naar het eilandje en weer naar het water. Ook Eric voelt zich allesbehalve op zijn gemak. Grimmig neemt hij de situatie op. Zou hier een valstrik van hun onbetrouwbare gids achter schuilen? Tai onderbreekt zijn gedachten. „Over dat . . . eh water?" vraagt hij ontzet. „W-wij o-hover dat w-water? Zijn wij soms v-vogels met vlerken?" Maar Eric gaat niet op zijn protest in. „De prinses bevindt zich op dat eilandje?" vraagt hij strak. De abt knikt zegevierend. „De prinses zult ge slechts via dat eilandje kunnen bereiken. Ginds, tussen het geboomte staat de Pagode der Ontheven Smarten. Die zult gij moeten betreden . . . alleen . . . want, ik herhaal wat ik reeds gezegd heb: priesters van mijn orde is het niet vergund . . ." De Noorman snijdt hem abrupt het woord af. Zijn besluit staat vast. „Dan zul je ons ook daarheen geleiden," zegt hij. „Ga ons voor in het water, maar weet, dat mijn pijl op je gericht zal zijn." Als bij toverslag wijkt de zelfverzekerdheid van het gezicht van de abt. Hij maakt nog een onwillig gebaar, doch Eric's geduld is op. „Vooruit! Het water in!" beveelt hij onbarmhartig. En zich tot Tai wendende: „Het is voor Lotus van Jade, wijze vriend. Het gaat om haar leven!"

Zodra Eric weer met zijn rug naar hem toe staat, brengt de kleine zwerver met een ruk zijn wijnkruik te voorschijn. „Wijsheid en water gaan zelden samen," mompelt hij mistroostig. Zijn handen trillen als hij de kruik naar zijn mond heft en een ferme teug neemt. „O, plaatsten de goden toch eens een meer op de weg van mijn onwaardig lichaam, dat uitsluitend met wijn gevuld is."



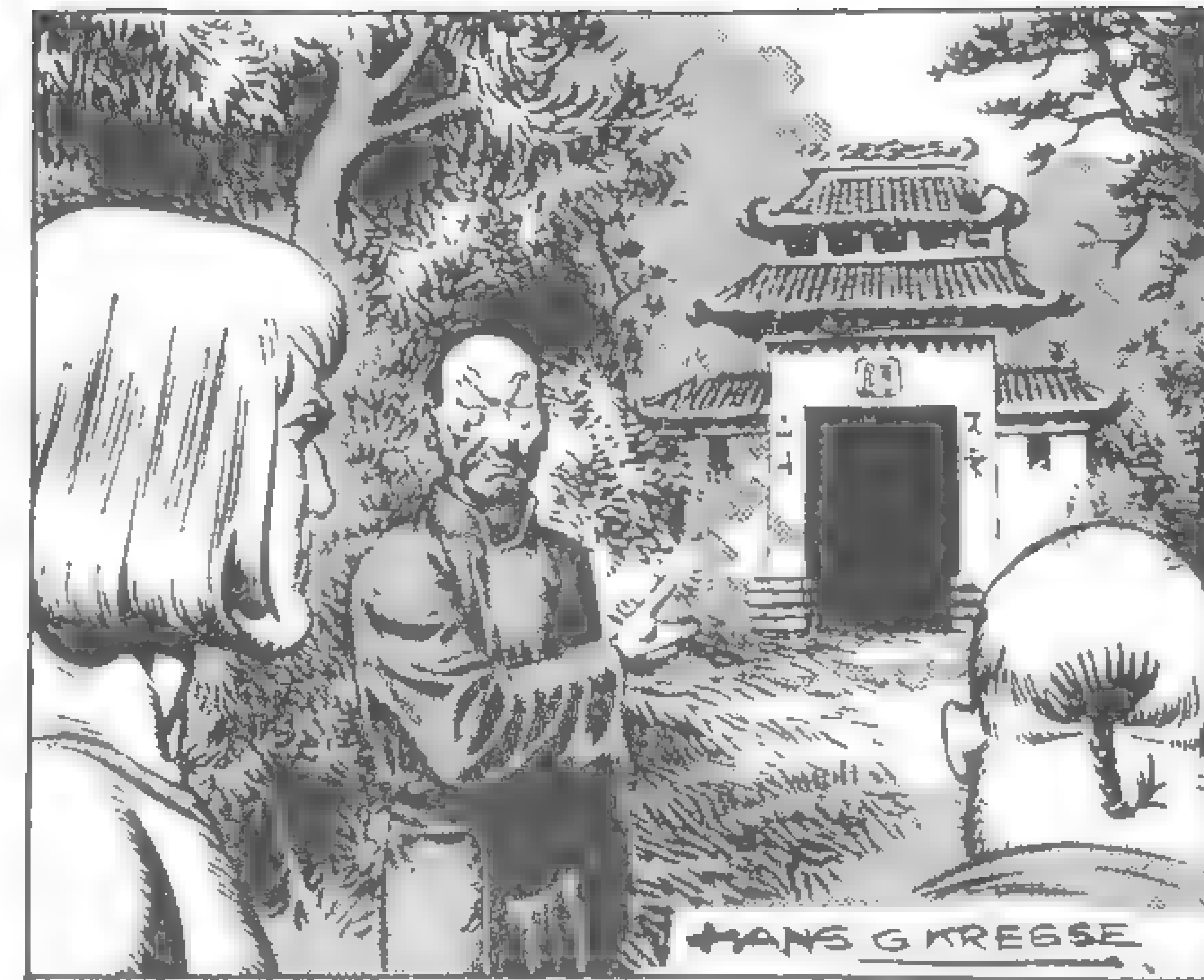




Uit het water klinkt een spetterend geluid op. Tai, die nog bezig is te drinken, verslikt zich van schrik in zijn wijn. Hij kijkt snel op en ziet, dat de abt zich te water heeft begeven, waar hij met een kwaadaardig gezicht op de beide anderen wacht. Eric heeft zijn pijl en boog ter hand genomen om de abt onder controle te houden en keert zich nu tot zijn makker. Bliksemsnel steekt deze de kruik achter zijn rug. Nadrukkelijk wijst de Noorman op het water. „Komaan, wijze vriend," zegt hij met een kleine glimlach. „Laten wij onze onverkwikkelijke gids volgen." „Ja, maar . . . ja, maar . . ." hakkelt Tai. „Zijn wij dan niet geboren voor wijsheid en bezonkenheid? Laat ons de zaken toch eerst eens terdege bepraten. Zijn wij gevederd, zodat wij kunnen vliegen? Hebben wij kieuwen, zodat wij ons in het kille water op ons gemak kunnen voelen? Neen, wij zijn geboren om te leven tussen stof en stenen!" „Het gaat om het leven van de prinses!" onderbreekt Eric de woordenvloed. „Ja, maar . . . ja, maar kan die abt haar dan niet even voor ons halen?" „Vertrouwt gij die abt, mijn trouwe vriend?" vraagt Eric ernstig. „Neen!" schreeuwt Tai vol overtuiging. Hij klemt zijn wijnkruik als een dierbaar bezit tegen zich aan, haalt diep adem en, terwijl hij met zijn andere hand zijn neus stijf dichtknijpt, springt hij met een gil in het koude water. Eric steekt pijl en boog weg en met getrokken zwaard — om op alles voorbereid te zijn — stapt ook hij nu het water in. Even later komt Tai weer boven, proestend en blazend. Zijn wijnkruik houdt hij angstvallig omhoog. „O, mijn arm lichaam," klaagt hij klappertandend. „Van koude en vocht doortrokken. Hier sterft de wijsheid . . .!" En zuchtend zwemt hij achter de abt aan, onmiddellijk gevolgd door de Noorman.







Moeizaam zwemmen zij over het meer. Eric zorgt ervoor om in de buurt van Tai te blijven want de manier, waarop deze zich door het water heen werkt, maakt de indruk alsof hij voortdurend op het punt staat te verdrinken. Maar ze bereiken zonder ongelukken het eilandje. De abt staat hen reeds bibberend van de kou op te wachten en begluurt hen boosaardig. Druipend van het water betreden zij een klein strandje. Tai wil zich omslachtig gaan droogschudden maar Eric gunt hem geen tijd. „Laten wij ons haasten," zegt hij tot de kleine filosoof terwijl hij hem met zich meetroont het bos in. Zuchtend ontrukt Tai zijn wijnkruik. „Het getuigt van grote wijsheid om deze onwaardige, zogenaamde abt onze gevaren te laten delen," prevelt hij. „Maar deze wijn, deze Zeven Vreugden van het Hemelse Rijk delen we niet met hem!" Hij neemt een stevige slok en na met bezorgdheid Erics teug te hebben gadegeslagen, doet hij de kurk weer stevig op de kruik. Ze volgen de abt het bos in.

Enkele ogenblikken later komen zij op een open plaats tussen het geboomte, waar een sierlijke, kleine pagode staat. Hij ziet er verlaten en enigszins vervallen uit. Eric aarzelt even. Nogmaals bekruipt hem het gevoel van dreigend onheil. Hij neemt zich voor hun onvrijwillige gids scherp in het oog te houden. Maar deze maakt een handgebaar in de richting van het gebouwtje. „De Pagode der Ontheven Smarten," zegt hij en zijn gezicht is weer even uitdrukkingsloos als voorheen . . .







„Duizendmaal vergiffenis, maar het is mij werkelijk onmogelijk om u verder te vergezellen," mompelt de abt schuw. „Zoals ik u reeds zei, is het de priesters van mijn orde verbo . . ." Met een welgemikte haal schiet Erics zwaard langs zijn pij. Een scheurend geluid . . . en dodelijk ontsteld staart de man naar de grote scheur, die plotseling in zijn kleed is gekomen. Tegelijkertijd voelt hij de scherpe punt van Erics wapen op zijn naakte huid. „En nu geen omwegen meer!" beveelt de Noorman. „Breng ons naar de prinses . . . dit is je laatste kans!" Schoorvoetend betreedt de abt het halfduistere voorportaal van de pagode. Eric volgt hem op de voet. Tai haalt zijn knots te voorschijn en voegt zich bij hen. Een muffe, schimmelige lucht prikkelt hun neusgaten. Volstrekte stilte hangt bijna tastbaar tussen de lage wanden. Opeens horen zij iets ritselen. Het nadert snel, en . . . met een schreeuw springt Tai op. „Iets vochtigs! Een harig ondier!" gilt Tai. „Duizendmaal vergiffenis," mompelt de abt. „Misschien had ik moeten vertellen, dat men hier veel ratten kan aantreffen." Een rat! Erics trekken ontspannen zich. Onwillekeurig speelt een glimlachje om zijn lippen als hij de kleine filosoof beverig zijn dierbare kruik ziet oprapen. Hij beduidt de abt verder te gaan. Aan het einde van de gang blijft deze staan. Zijn handen glijden langs de stenen en eensklaps gaat een gedeelte van de muur langzaam open. Een geheim luik! De abt richt zich weer tot de Noorman, doch nu deemoedig en teneergeslagen. „Door dit luik moet ge gaan," zegt hij hees. „Dit is de toegang tot de weg, die u bij de prinses zal brengen. Doch thans moet ge mij werkelijk verontschuldigen. Tot hier heb ik u geleid. Ik kan niet verder met u meegaan . . . "







Een muffe, vochtige lucht, nog benauwder dan in de gang, stijgt uit de kleine opening op. Een uitdrukking van hevige ontsteltenis komt op het gelaat van de zwervende filosoof. „Ge wilt toch niet beweren," vraagt hij, terwijl hij vol afschuw naar het luik wijst, „dat dit luik onze lichamen verwacht?! Hoe rijmt ge onze machtige gestalten met deze nietige opening? Het is als de klap van een muizeval. Bij Tao! Wie geeft ons zekerheid, dat dit geen valstrik is?" Eric begrijpt dat praten onder deze omstandigheden weinig zin heeft. „Ga ons voor!" beveelt hij kort. De abt maakt een afwerend gebaar. Zijn gelaat is vaalgeel geworden. Hij heeft iets over zich van een in een hoek gedreven rat, die weet dat hij geen enkele kant meer op kan. „N-neen, heer . . ." Nogmaals richt Eric zijn zwaard op hem, maar terwijl hij dit doet, realiseert hij zich, dat dit dreigement, dat de abt tot not toe voortgedreven heeft, thans zijn uitwerking mist. „Gij kunt mij doden, heer," mompelt de abt toonloos. „Maar ik ga *niet verder* . . . ik . . . ik ben bang, heer . . ." Eric laat zijn zwaard zakken. „Waarheen leidt deze gang?" „Naar de grotten van Ts'au Ts'au." Een gekreun van angst ontsnapt de man. „Ts'au Ts'au de Groene Magiër!" „Bevindt de prinses zich daarginds?" De abt knikt sprakeloos. „Dat is mij genoeg." Eric werpt hem een verachtlijke blik toe. „Wij gaan verder! . . . Alleen!"

Maar terwijl hij de nauwe opening inkruipt, voegt hij er aan toe: „Ik waarschuw je, als je gelogen hebt! Als wij de prinses niet vinden. Ik keer *altijd* terug, en dan . . ." Hij zwijgt veelbetekenend. Meesmuilend kijkt de abt toe, hoe zij in het donkere gat verdwijnen. Dan richt hij zich op en bromt: „Ge vergist u, barbaar! Zij, die tot de Groene Magiër gaan, keren *nimmer* terug . . ."



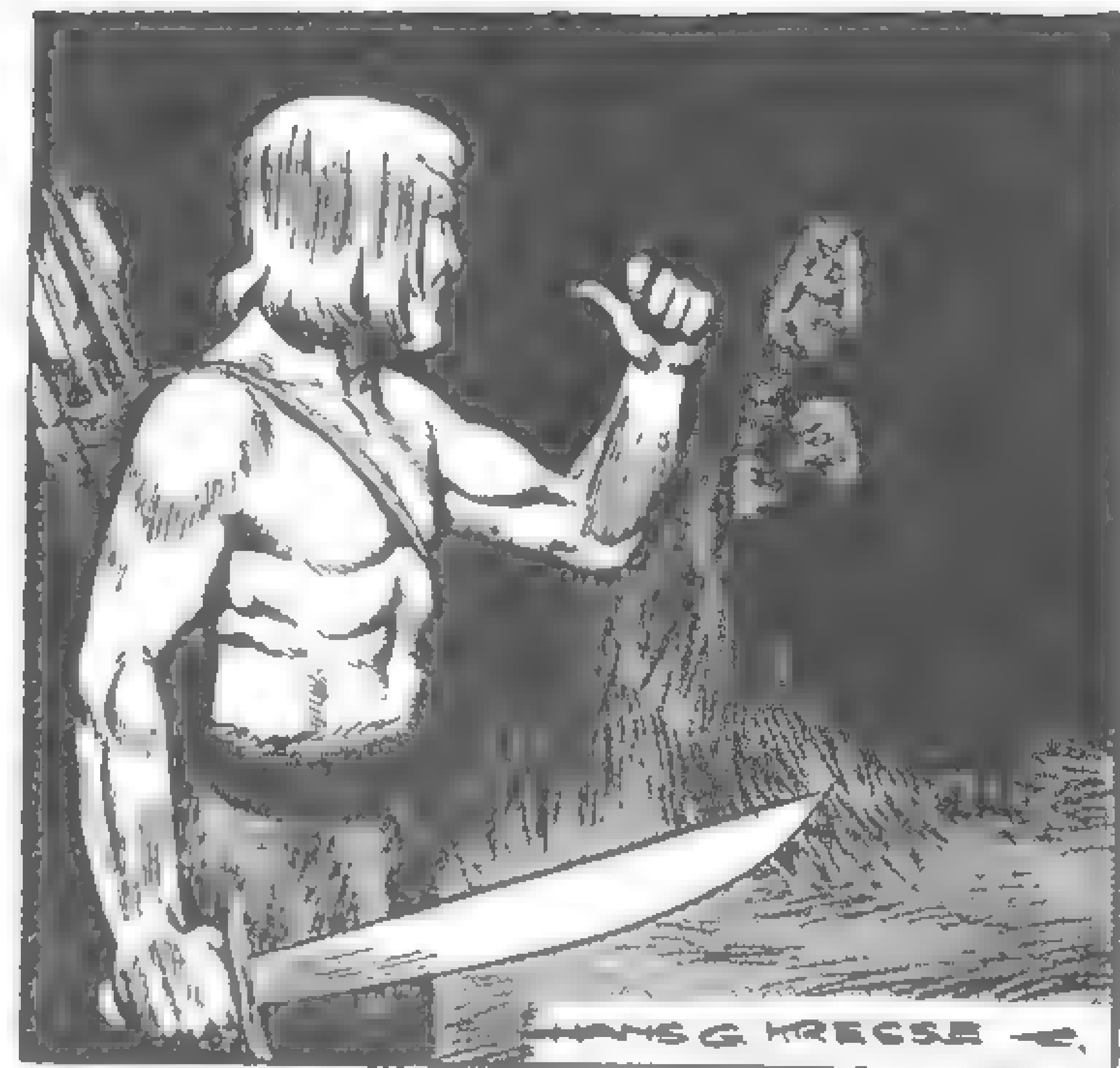




Met een doffe slag sluit het luik zich achter hen. Even horen zij nog het geluid van de zich snel verwijderende voetstappen van de abt; dan is alles stil. Eric en Tai kijken om zich heen. Zij bevinden zich in een schemerige gang, die waarschijnlijk in oeroude tijden door het gesteente gehakt is. Er hangt een klamme atmosfeer. De wanden voelen vochtig aan. Ergens klinkt het eentonig geluid van neerdruppelend water. Duisternis ligt als een loodzware dreiging om hen heen. Stap voor stap volgen de beide mannen de bochtige, lage gang. De Noorman houdt zijn zwaard gereed om bij het geringste onraad onmiddellijk te kunnen toeslaan. Vlak achter hem volgt Tai, die voortdurend zenuwachtig zijn knots omhoog houdt. Opeens stokt de adem hem in de keel . . . Een vreemd, telkens afbrekend gesis klinkt door het rotsgewelf. Tegelijkertijd horen zij een zacht schurend geluid alsof iets over de grond schuift. Voorzichtig sluipt Eric enige stappen vooruit. Zich plat tegen de wand aandrukkend, poogt hij om een hoek te kijken. „Welk onheil hebben de goden thans op onze weg geplaatst?” fluistert Tai met een schorre stem. Maar Eric beduidt hem te zwijgen. Tot het uiterste gespannen buigt hij zich voorover en tracht een blik te werpen op dat, wat het gesis en het schuivende geluid teweegbrengt. Dan deinst hij ontzet achteruit tegen Tai op, die vlak achter hem aangestruikeld komt . . . Voor hen op de grond ligt een reusachtige cobra, die zich met een venijnig gesis hoog opricht. De kop met de gele ogen wiegt woedend heen en weer, klaar om onmiddellijk toe te schieten. In en uit jaagt telkens de gevorkte tong. Een ogenblik staren de man en het ondier elkaar aan. Dan schiet de platte kop met een woedende, bliksemsnelle beweging naar voren, recht op de Noorman af . . .







Eric wacht de fatale beet van het reptiel niet af. Hij springt omhoog en rakelings zwiept de grote cobra tussen zijn benen door. Zodra Eric weer op de grond belandt, draait hij zich met een ruk om, maar ook de gifslang herstelt zich meteen. Even snel als hij is uitgeschoten, trekt hij zijn gladde, grillig getekende lichaam terug. Andermaal richt hij zich woedend sissend hoog op, maar voor hij ten tweede male een pijlsnelle uitval kan doen, treft hem in een bliksemende slag het harde staal van Erics zwaard. Ontzield zinkt de slangekop voorover. Een laatste huivering en het lange lichaam glijdt met een doffe plof op het steen.

De Noorman slaakt een diepe zucht. Het gevecht heeft slechts luttele seconden geduurd, maar hij voelt zich slapper dan na een urenlang gevecht tegen een veelvoudige overmacht. Met zijn voet duwt Eric de levenloze cobra wat opzij. Achter hem klinkt opeens enig gerucht. „Bevindt mijn dappere vriend zich niet langer in gevecht met het heilloos gedrocht?" stamelt Tai met een benepen, schorre stem. Eric moet even glimlachen als hij het dodelijk verschrikte gezicht van zijn makker heel voorzichtig om de hoek ziet gluren. „Het heilloos gedrocht is gevallen, wijze vriend," zegt hij. „Laat ons voortgaan op zoek naar Lotus van Jade."

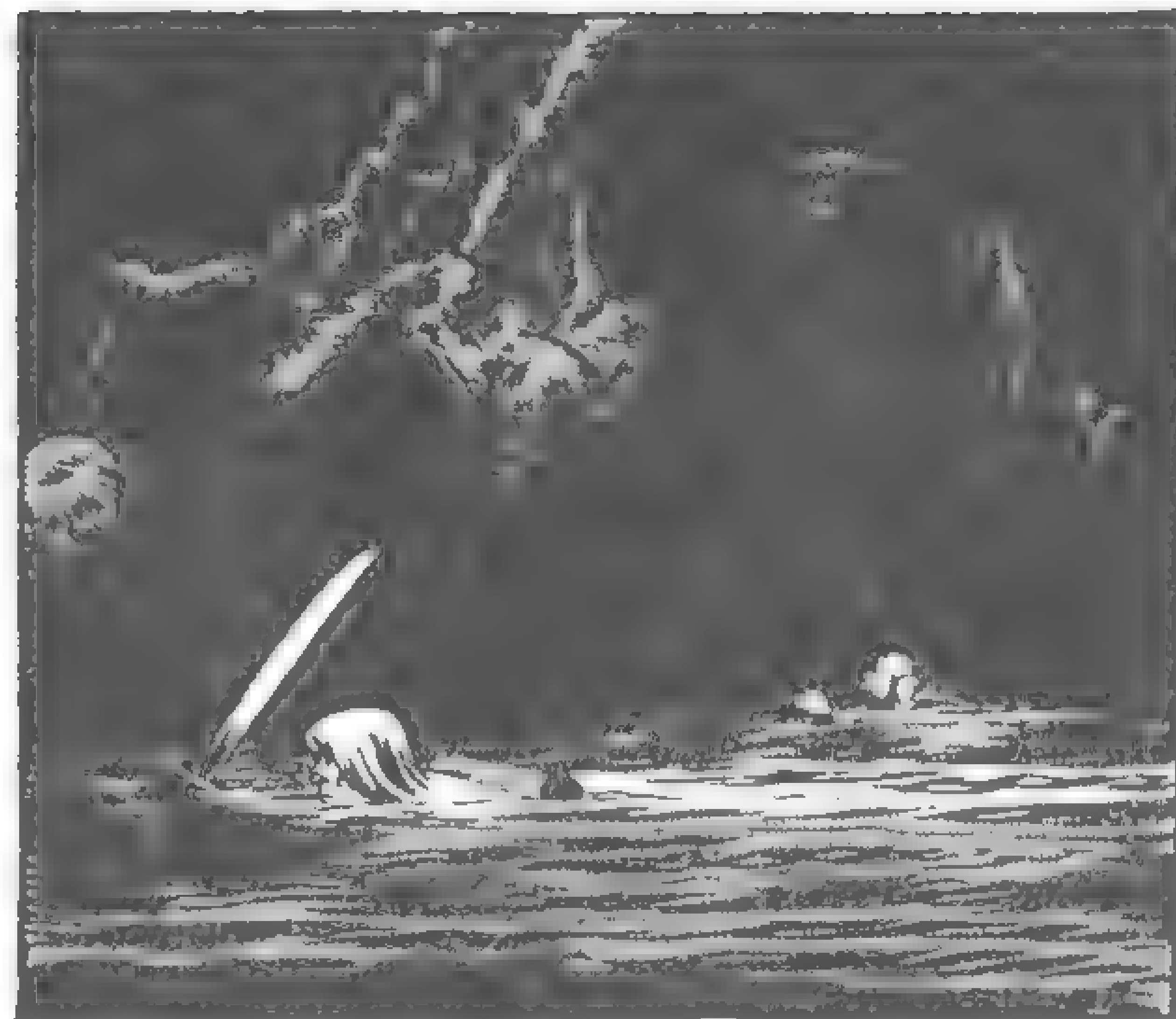






Op hun hoede lopen Eric en Tai door de hellende, vochtige gang. Na enige tijd staan zij aan de voet van een hoge, zich langzaam wentelende trap. Zonder aarzelen begint Eric de trap te beklimmen, zuchtend en blazend gevolgd door Tai, die door zijn omvangrijke lichaam het tempo van de Noorman niet goed kan bijhouden en hoe langer hoe meer achter raakt. Er schijnt geen eind aan die trap te komen, maar tenslotte bereikt hij een in de rotsen uitgehouwen ruimte. Hij wendt zich tot Tai, die net hijgend en druk in zichzelf mompelend op handen en voeten door de laatste bocht van de trap komt geklauterd. „Ik zie ginds licht schemeren," zegt de Noorman. „Het zal de uitgang van deze onwaardige, stenen kooi zijn," meent Tai somber. „Ge zult zien, mijn dappere vriend, dat wij daar weer uitkomen bij de ingang van de Pagode der Ontheven Smarten en dat die verraderlijke abt ons met een aantal van zijn spitsboeven staat op te wachten." Voorzichtig lopen zij naar de opening in de rotsen. En dan staan zij aan de oever van een groot, onderaards meer, vaal beschenen door een vreemd, gedempt licht, dat ergens van boven schijnt te komen. Zij bevinden zich op een stenen plateautje, links en rechts ingesloten door loodrecht in de duistere hoogte klimmende rotswanden. „Wij zullen naar de overkant moeten zwemmen," zegt Eric en stapt op het water af. Tai brengt zijn handen in grenzeloze wanhoop naar zijn hoofd. „Laat ons rusten," smeekt hij. „Laat ons de zaak toch eens bepraten!" En met diep afgrijzen staart hij naar de naargeestige watervlakte, die zonder duidelijke oorzaak in lichte beroering gebracht wordt . . .

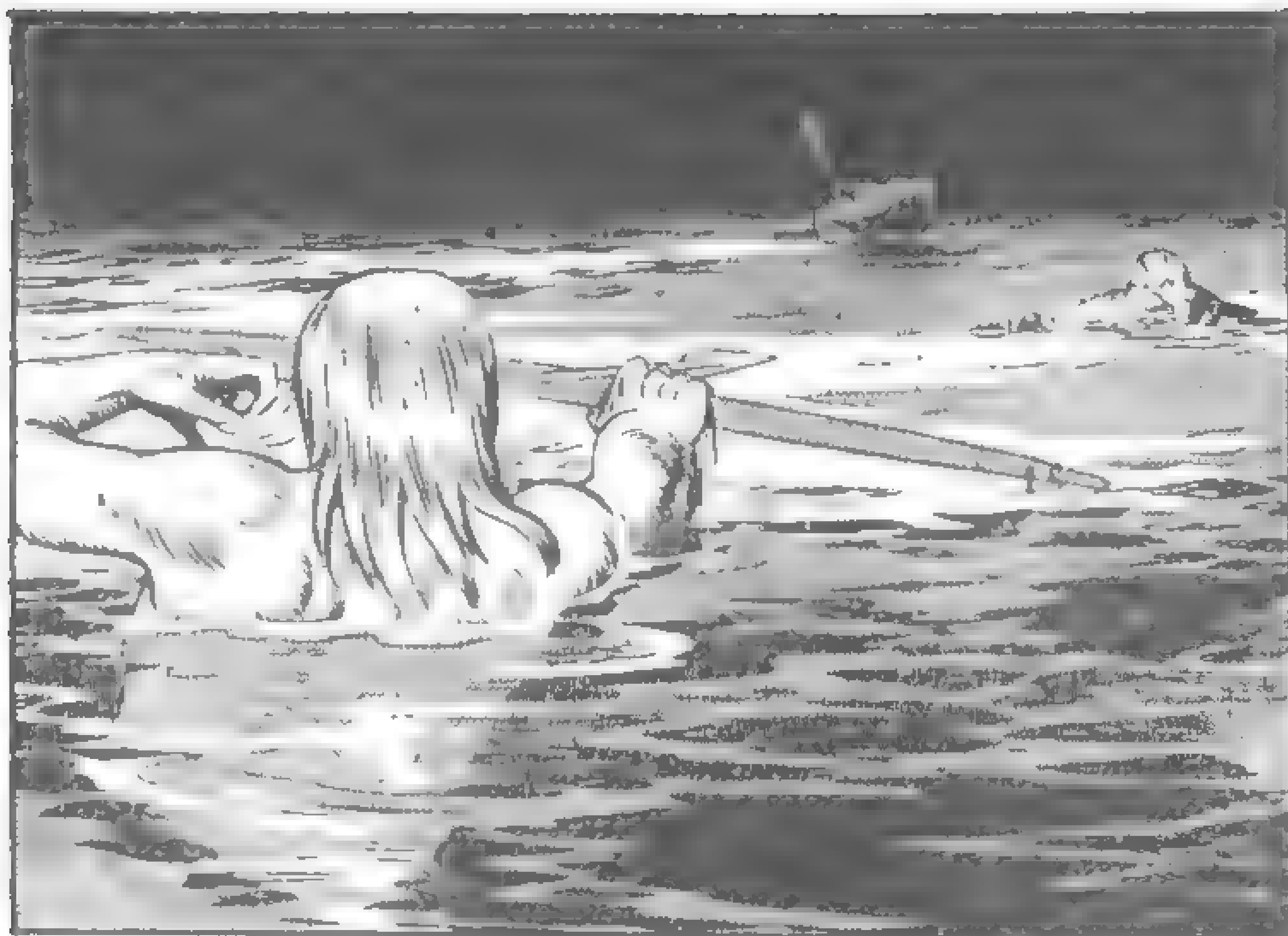






„Er zit werkelijk niets anders op, wijze vriend," zegt Eric. „M-m-maar al dat wáter weer . . . !" sputtert Tai. „Nimmer nog werd aan wijsheid gewonnen door overijld te water te springen. Het past ons een bescheiden standpunt in te nemen ten aanzien van de grote — uh – problemen, die zich hier voordoen. Dit watermeer is een gruwel in het oog van de wijsheid. Wij, nietige onwaardigen, mogen dit niet kleineren door er maar onverhoeds in te springen!" Hij zwijgt abrupt als hij ziet, dat Eric zonder verder nog een woord te zeggen in het water stapt. Met een gezicht, dat uitdrukking geeft aan de grootst mogelijke rampzaligheid, volgt Tai zijn makker. Het water is van een onbehaaglijke lauwheid, die hun leden als een klamme, olie-achtige vloeistof omspoelt. Met getrokken zwaard zwemt Eric voorop, voortdurend de omgeving opnemend. Aan de overkant ontwaart hij een zelfde soort plateautje als dat, wat zij kort te voren hebben verlaten. „Ik geloof, dat wij daarheen moeten!" roept hij de filosoof toe. Zijn woorden galmen hoog op in de onpeilbare duisternis, kaatsen terug tegen onzichtbare wanden, galmen weer op tot zij duizendmaal nagalmen in een spookachtig gemurmel. Vervuld van een voortdurende afschuw voor het water dat hem omgeeft, ploetert Tai achter de Noorman aan. Met wanhoop in zijn hart meet hij de afstand die hem nog van de vaste grond onder zijn voeten scheidt.

Op dat ogenblik wordt zijn aandacht afgeleid door een klotsend geluid dat van opzij komt. Hij kan in het halfduister niet wijs worden uit de vage vormen, maar dan ziet hij eensklaps een geweldige krokodil, die zich uit de schaduwen van de rotspartij heeft losgemaakt en met vervaarlijke snelheid op hem afkomt. „Eric!" krijst hij.







Bliksemsnel draait Eric zich in het water om, en zodra hij de enorme krokodil ziet duwt Eric onmiddellijk zijn zwaard in de schede terug en grijpt zijn boog. Het opleggen van een pijl is het werk van een ogenblik. „Niet schieten! Ge zult mij raken!" gilt Tai. Maar Erics pijt snort al over het donkere water. Met een geweldige klap slaan de machtige kaken op elkaar en het dier stoot een diep, hortend gebrul uit, terwijl het met zijn staart het water geselt. Vlak daarop treft hem een tweede pijl en met een heftige beweging zinkt de hoornige kop weg onder water. Nog enkele hevige kolkingen, dan wordt het wateroppervlak weer stil als voorheen. Haastig zwemmen de beide mannen nu naar de landingsplaats en na de doorstane emoties gunt Eric zijn makker wel een kleine rust. „O, wijn! O, Zeven Vreugden van het Hemelse Rijk!" zucht Tai en neemt, op zijn gemak zittend in de enorme waterplas die uit zijn kleren druipt, een ferme teug uit zijn kruik. „Bij Tao, het zou mij wat waard zijn, indien de aanleidingen om de wijn aan te spreken van verhevener aard waren dan die van de laatste dagen!" En daarna zetten zij hun tocht voort, waakzaam en tot het uiterste gespannen. Zij staan opeens in een geweldige grot. Vol verbazing kijken zij rond. Hier en daar zijn druipsteenvormingen van onder en van boven af naar elkaar toe gegroeid en tenslotte geworden tot grote zuilen, die het machtige rotsgewelf als het ware omhooghouden. Ook hier hangt een klamme, ziekelijk-vochtige atmosfeer. In een der uithoeken van de grot is een opening zichtbaar, waardoor licht binnendringt dat de hele grot in een eigenaardig groenige schemer zet. „Zou dit de grot van de zogenaamde Groene Magiër zijn?" vraagt Eric zacht.







Tai haalt zijn schouders op. „Mijn onwaardige hersens kunnen geen behoorlijk antwoord op deze belangwekkende vraag vormen," fluistert hij na een kort stilzwijgen. „Indien ik ooit gezegd heb alle wegen in het Hemelse Rijk te kennen, dan bedoelde ik daar zonder twijfel de . . . hm . . . de bovenaardse wegen mee! De . . . hm . . . weg die wij thans gaan, kan geen bovenaardse weg genoemd worden en is mij dan ook niet bekend." „Laat ons naar de opening aan de overzijde gaan. Misschien is daar iets dat ons op het goede spoor brengt," stelt Eric voor. Voorzichtig lopen zij over de glibberige, hobbelige bodem in de richting van de lichte opening. Het blijkt een slechts enkele meters hoge doorgang te zijn, maar aan de andere zijde staan zij ademloos stil . . . In een kolossale grot, waarin van bovenaf het daglicht helder neerstraalt, zien zij een reusachtig beeld van een zittende man, die zijn boosaardige ogen precies op Eric en Tai gericht houdt. Voor het tientallen meters hoge beeld is een verhoging waarop enige wierookvaten staan opgesteld. Een steil trapje leidt van de grond naar de verhoging, dat een soort altaar schijnt te zijn. Brede, stenen treden voeren vandaar verder omhoog naar de voet van het beeld. Voorzichtig naderen Eric en Tai enige stappen. Hier staan zij dan eindelijk voor iets, dat de aanwezigheid van andere mensen verraadt. De menselijke gedaante van groenachtig glanzend porselein ziet er zó natuurgetrouw uit, dat het lijkt of hij ieder ogenblik kan gaan bewegen. Plotseling doet een afschuwelijk gekrijs van boven hun bloed in de aderen stollen.



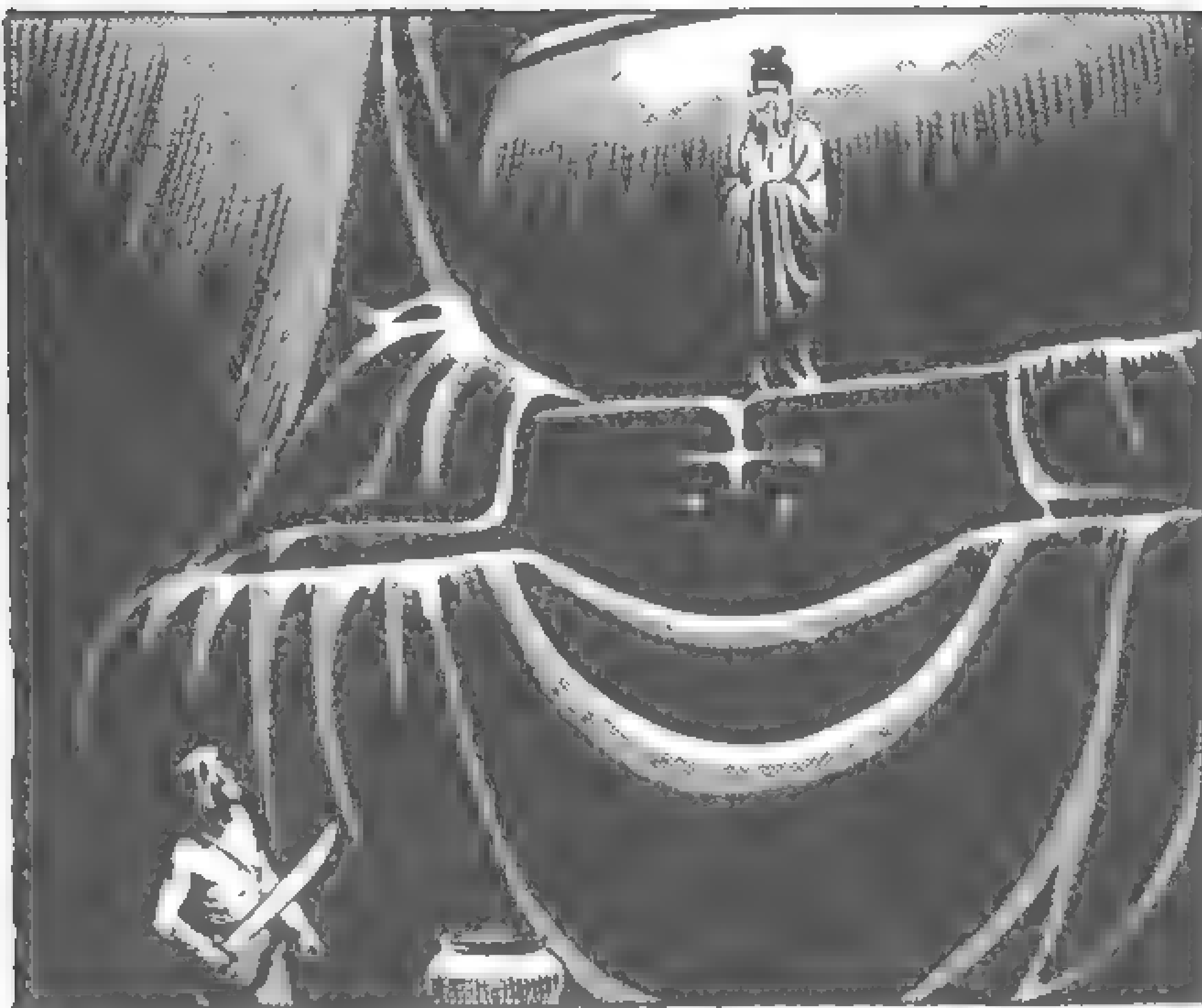


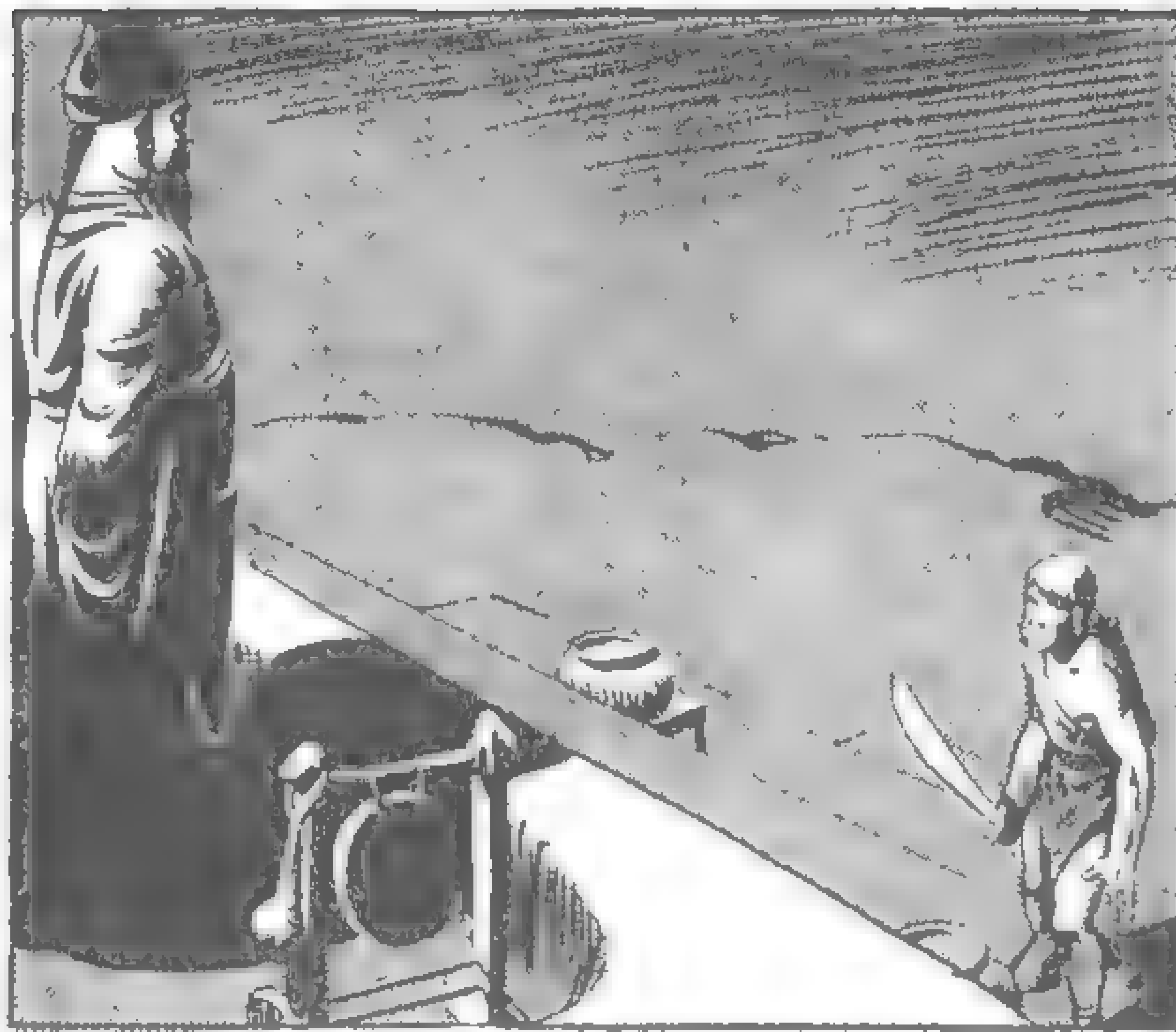


Terwijl het hart hen in de keel klopt, kijken Eric en Tai omhoog. Op de rand van de rotsen, scherp afgetekend tegen het strakke hemelblauw, kijken grote volgens met rafelige vlerken, kale halzen en grote, kromme snavels vol hongerige verwachting naar beneden. Aasgieren! Onderweg waren zij er ook een tegengekomen. En deze gieren kijken naar beneden, naar hen!

Ze volgen met onheilspellende belangstelling iedere beweging van de Noorman en de kleine filosoof als zien zij daar hun volgende prooi aankomen! „Let er maar niet op," zegt Eric tot de sidderende Tai. „Wij zullen deze omgeving eens nauwkeurig gaan verkennen. Ik heb het gevoel dat we zéér dicht in de buurt van ons doel zijn. Wat zou dit beeld voorstellen?" Tai kijkt naar het altaar met de zwoel geurende wierookvaten en dan hoger, naar het beeld van de zittende man zelf. Opeens begint hij te beven. Hij verbleekt en hakkelend fluistert hij: „D-d-dit is d-de Grot . . . d-d-d-de G-g-grot van . . . Ts-ts-ts . . ." „De Grot van Ts'au Ts'au?" vraagt Eric. Tai knikt. „De Groene Magiër!" Zij zwijgen en kijken argwanend rond. Aan de voet van de rotswanden om hen heen ligt diepe, ondoordringbare schaduw, heilloos en angstaanjagend. Bevinden zich daar doorgangen naar andere, geheimzinnige ruimten? Bewegen zich daar geen vreemde, vormeloze gestalten? Wat is dat voor licht gerucht, dat hun blikken telkens weer naar die ene hoek drijft?

Op dat ogenblik klinkt een lage, sissende stem, die uit het reusachtige beeld schijnt te komen: „Uw vermetelheid heeft u wel zeer ver gevoerd, o vreemdelingen! Te ver naar het mij toeschijnt . . . "







Verbaasd doet Eric enige stappen in de richting van het kolossale porseleinen beeld dat hen heeft toegesproken. Met een korte beweging schudt hij Tai, die zich nog steeds angstig aan hem vastklampt, van zich af. „Laat mij," mompelt hij. „Hier moet ik meer van weten." Met een paar snelle sprongen vliegt hij het trapje naar het altaar op, schiet langs de metalen kommen, waaruit wierookdampen traag opkringelen en staat dan aan de voet van het beeld. Op dat moment klinkt er een schuifelend geluid van boven en, opkijkend, ontwaart Eric een in een groen gewaad gehulde man, die, staande op de gevouwen handen van het beeld, hem met een perfide glimlach opneemt. Dààr is die stem dus vandaan gekomen! Tegelijkertijd merkt Eric iets vreemds. Dat opgezwollen gezicht, die sluike baard, die starre, boosaardige ogen . . . zij gelijken als twee druppels water op die van het beeld.

„Gij, onwaardige barbaar," herneemt de man op laatdunkende toon. „Wat vermeet ge u de grenzeloze macht van de Groene Magiër te weerstreven? Denk niet, dat een uwer bewegingen tijdens uw tocht door mijn gebied mij is ontgaan. Ts'au Ts'au ziet alles! Ts'au Ts'au weet alles!" „Zijt gij Ts'au Ts'au de Groene Magiër? vraagt Eric kort. „Ja zeker, ge staat hier tegenover Ts'au Ts'au de Groene Magiër!" antwoordt de ander met zijn sissend stemgeluid. „O, gij lachwekkende, die meent met uw armzalige krachten de prinses te kunnen redden! Gij onogelijke, machteloze worm! Ik zal u vertrappen!" Met een lichte beweging laat de Noorman zijn boog van de schouder glijden, grijpt een pijl uit de koker en legt op de Groene Magiër aan. „Probeer het, o man die in de duisternis leeft!" roept hij luid en zijn stem kaatst honderdvoudig door de grotten. „Kom en toon mij uw macht!"







Met de venijnige pijl van de Noorman recht op zich gericht, verliest de Groene Magiër toch geen spoor van zijn zelfbewuste houding. Snel trekt hij zijn handen uit de mouwen van zijn gewaad. Zijn onmatig lange nagels knisteren langs elkaar. In zijn hand ligt een zilveren fluit. „Gij wilt de prinses zien, blanke barbaar?" vraagt hij dreigend. Hij brengt de fluit aan zijn lippen en blaast er enige eigenaardig schrille tonen op. „Welnu, ge zult haar zien!"

Een strakke stilte valt tussen de beide mannen. Zij kijken elkaar aan; meten elkanders krachten; de Chinees kwaadaardig, onheilspellend, de Noorman vastberaden, onwankelbaar. Een angstkreet van Tai verbreekt het gespannen zwijgen. „Ai, zie rechts toch!" schreeuwt de kleine filosoof. Langzaam wendt Eric zijn blik van de Groene Magiër af en kijkt vanaf het hoge altaar naar beneden. Vanuit een der duistere schaduwhoeken aan de voet van de omringende rotswanden komen twee zwaargebouwde zwaardvechters in een zelfverzekerde houding op de kleine filosoof toewandelen. Langzaam trekken zij hun vlijmscherpe zwaarden uit de schede. Bevend als een espeblad wijkt Tai stap voor stap achteruit, maar stap voor stap volgen de zwaardvechters hem terwijl zij zich schijnen te verlustigen in de doodsangst van hun weerloze prooi. „Help! Men wil ons doden! wakkere vriend!" gilt hij. „Men heeft het op ons voorzien! Kom snel te hulp! O Tao, waarom moet de Wijsheid toch steeds zo zwaar beproefd worden!"







Snel werpt Eric de boog om zijn schouder, rukt zijn zwaard te voorschijn en komt met een wilde sprong op de begane grond terecht, tussen de Chinezen en Tai. De laatste maakt meteen van de gelegenheid gebruik en rent er vandoor, zijn geliefde wijnkruik stijf tegen zich aangeklemd en in zijn andere hand zijn strijdhamer zwaaiend. „Houd hen tegen, vriend!" gilt hij angstig. „Ik maak even een omtrekkende beweging!" En zo snel als zijn benen hem dragen kunnen, verdwijnt hij tussen de rotsen.
Intussen treedt Eric, zijn breed zwaard dreigend opgeheven, de beide zwaardvechters tegemoet. Vanuit de hoogte klinkt de woedende stem van Ts'au Ts'au: „Grijp die onverlaten! Grijp de onwaardigen, die het wagen de grot van de Groene Magiër binnen te dringen!" De ene zwaardvechter duikt opzij en verdwijnt in het duister. De tweede heft met een grauw zijn wapen en slaat toe.

Handig ontwijkt Eric de aanval. Slechts enkele malen ketsen de zwaarden tegen elkaar, dan is de strijd al beslist. Een ogenblik verwaarloost de Chinees zijn dekking en onmiddellijk stoot Eric toe. De tweede zwaardvechter is intussen achter Eric geslopen maar als hij zijn makker ziet vallen, trekt hij zich haastig terug. Met forse sprongen ijlt Eric op hem af. Opeens komt vanachter een stalagmiet een hand te voorschijn die krampachtig een knots vasthoudt. Met een doffe klap slaat de knots neer op de schedel van de zwaardvechter, die als door de bliksem getroffen, zonder nog een geluid te geven, in elkaar zakt. Triomfantelijk grijnzend kruipt Tai te voorschijn. „Ge herinnert u wellicht mijn uitspraak, mijn dappere vriend, tijdens onze eerste kennismaking?" vraagt hij met glinsterende oogjes. „Een wijs man vecht nóóit tegen een meerderheid; hij verslaat altoos de laatste tegenstander!"







„Welnu Ts'au Ts'au!" roept Eric honend. „Zijn dit al uw troeven? Ik beveel u mij onmiddellijk de prinses uit te leveren!" Met getrokken zwaard doet hij dreigend enige schreden in de richting van het altaar. De Groene Magiër laat een schel geschater horen, dat hen in een duizendvoudige, afschuwelijke echo, van alle kanten bespringt. De Noorman en de kleine filosoof kunnen een lichte huivering nauwelijks onderdrukken.

„Ge blijft dus volharden in uw voornemen?" vraagt Ts'au Ts'au met zijn lage, sissende stem. „Uw onnadenkend brein geeft u wel zeer heilloze plannen in." Boosaardiger dan tevoren beginnen zijn ogen te flonkeren. Driftig strekt hij zijn hand met de afschrikwekkend lange nagels uit en wijst naar de donkerste schaduwen onder de rotswand. „Ga haar halen!" snauwt hij de Noorman toe. „Ga die gang in en als ge er kans toe ziet, moogt ge de prinses gaan bevrijden. Hahaha!"

Eric vraagt zich ongerust af welke woeste dreiging achter deze woorden schuil gaat. De man voert iets in zijn schild, anders zou hij niet zo zelfverzekerd zijn . . . Een hand wordt op zijn arm gelegd. Eric schrikt op en kijkt in het vragende gezicht van Tai. „Wij gaan de gang in," zegt de Noorman kort en zonder de Groene Magiër nog een blik waardig te keuren, zet hij zijn schreden in de richting van het schaduwgewelf. Schoorvoetend volgt Tai hem.

Doch wellicht zou Eric minder overmoedig zijn, indien hij wist, dat op dat ogenblik een troep zwaar bewapende ruiters in woeste galop de grotten van de Groene Magiër nadert. Vooraan, zijn paard tot het uiterste aanzettend, jaagt de mysterieuze man met het zwart zijden masker . . .







Voorzichtig betreden Eric en Tai de opening onder het rotsgewelf. Behalve het schuifelen van hun voetstappen en het gefluister van ergens door het gesteente siepelend water, is er geen geluid te horen. Eensklaps houdt de gang op en staan zij weer in een wijde rotszaal. Duizenden druipsteenformaties in alle grootten en vormen en in de meest fantastische kleuren hangen van boven af of dringen uit de bodem op. Langzaam zoeken de beide mannen hun weg door de onderaardse, onheilspellende doolhof van de Groene Magiër. Voorop Eric, voortdurend op zijn hoede, zijn zwaard gereed voor een onmiddellijke afweer van het onbekende, dat hen vanuit iedere schaduw onverwacht zou kunnen bespringen. Hun tocht voert langs steile, diepe afgronden, die naar beneden in het niets schijnen op te lossen. Ook de hoogte der grotten is niet te peilen. „Ach, konden wij slechts bevroeden waar zich hier een uitgang bevindt," klaagt Tai, die zich absoluut niet op zijn gemak voelt. „Bij vochtige rotsgewelven en waanzieke magiërs gaat de wijsheid wel jammerlijk te loor . . ." Zij betreden weer een nauwe gang, en eensklaps trekt de Noorman zich met een ruk achter een uitstekende rotsklomp terug. Daar, om de hoek, verspert een groot ijzeren hek de doorgang. En voor dat hek staat een man op wacht met een zwaar, breed zwaard, zoals alleen zeer geoefende zwaardvechters dragen. De wachtpost kijkt argwanend in de richting van de duistere hoek, waarin Eric en Tai in ademloze spanning weggedrukt staan. De man grijpt naar het gevest van zijn wapen en sluipt behoedzaam op hun schuilplaats toe . . .







Voor de wachtpost drie stappen in hun richting heeft gedaan, suist een zwaar voorwerp door de lucht, dat hem met een doffe klap op de schedel treft. Geluidloos zakt de man in elkaar. Eric en Tai komen van achter hun uitstekende rotsklomp te voorschijn, en de kleine filosoof raapt met een tevreden gezicht zijn strijdhamer op. „Een wijs man streeft steeds naar eenvoud in bewapening," zegt hij. „Met deze kleine knots kan men duchtig om zich heenslaan, maar óók zijn nut als werpwapen is onweerlegbaar. En gij, mijn vriend, hoe gaat gij steeds te werk? Met uw pijlen kunt ge niet om u heen houwen en met uw machtig zwaard kunt ge niet werpen. Gij zijt zéér dapper, mijn vriend, doch de keuze van uw wapenen verraadt de beginneling." De Noorman glimlacht en ontneemt de gevallen wachtpost de sleutelbos die aan zijn gordel hangt. Na enig gepeuter klinkt er een klikkend geluid en langzaam gaat de deur van het ijzeren hek open. Met uitgestoken zwaard gaat Eric binnen . . . Een eigenaardige geur prikkelt zijn neusgaten. Hoe verder hij voortloopt in de gang, hoe sterker de geur wordt. Dan ziet Eric plotseling Lotus van Jade! De Chinese prinses zit opgesloten in een holte van de rotswand achter een traliehek. Het meisje heeft ook de Noorman in het oog gekregen. De eerste ogenblikken ziet zij haar beschermer sprakeloos van blijdschap nader komen. Maar dan hervindt zij haar spraak . . . Krampachtig omklemmen haar handen de tralies van haar kerker, op haar gezicht verschijnt een uitdrukkig van uitzinnige angst. „Eric!" gilt zij terwijl zij bevend over haar gehele lichaam opzij wijst. „Pas op!" Even houdt Eric de pas in en kijkt in de aangeduide richting. Hij verstart en zijn ogen worden groot van ontzetting bij het zien van het afschuwelijke ding, dat daar langzaam uit de schaduwen te voorschijn kruipt, het wezen dat deze walgelijke lucht verspreidt.







Dodelijk ontsteld kijkt Eric naar het groene reptiel; het lijkt wel een reusachtige hagedis, met kwaadaardige gele ogen, vervaarlijk brede klauwen en een lange staart. Het monster komt met wijd geopende kaken, waarin een vlijmscherp gebit blinkt, sissend op de Noorman af. Vanaf de kop loop over de rug tot de punt van de woedend zwiepende staart een vuurrode, gekartelde kam . . . Met opeengeklemde tanden staat de Noorman het verschrikkelijke dier op te wachten. De punt van zijn zwaard houdt hij recht op de wrede muil gericht. Dit gaat op leven en dood, flitst het door hem heen. Lotus van Jade zal hij niet uit haar kerker kunnen bevrijden voordat dit beest vernietigd is. Als door een mist van watten dringt de angstige stem van Lotus van Jade tot hem door. „Eric! Ga heen. Hij zal je doden! Eric . . ." Maar de reuzenhagedis opent de strijd reeds met een woedende, onverwacht snelle uitval. Behendig springt Eric opzij. In tomeloze vaart stort het kolossale lichaam langs hem heen. Meteen keert de draak zich om en hernieuwt de aanval. Niettegenstaande zijn zware vormen, zijn zijn bewegingen allerminst log. Hij springt op de Noorman toe en als deze hem weer wil ontwijken, verandert hij midden in zijn sprong van richting en komt zodoende direct achter Eric aan. Deze springt andermaal opzij en dient het monster in het voorbijgaan met zijn zwaard een krachtige slag in de nek toe. Het beest schijnt er weinig van te voelen. Wel wekt het zijn woede nog sterker op. Hij wendt zijn kop naar Eric toe en blaast hem de verstikkende walm van zijn adem tegemoet. Wanhopig slaat Eric zijn hand voor zijn gezicht, tevergeefs! De gore adem van het ondier dreigt hem te bedwelmen.







Met zijn laatste kracht springt Eric weg uit de ademwolk, buiten het bereik van de ontzaglijke klauwen! In twee, drie ijlende schreden vliegt hij naar de kant, waar hij tussen de druipsteenvormingen misschien dekking kan vinden. Met een forse sprong belandt hij op een rotsblok. Vandaar kan hij zich optrekken aan een stalactiet en komt zo op een hoger gelegen deel van de open plaats terecht. Woest springt het ondier achter hem aan, maar waar de Noorman gaat, kan het niet volgen. Briesend en grauwend blijft het op de grond staan. Haastig duwt Eric zijn zwaard weer in de schede en neemt pijl en boog. Als lichtflitsen zoeven twee pijlen de draak tegemoet. Vlak naast elkaar treffen ze het monster tussen de schouderbladen. Met een woest gebrul richt het gewonde beest zich hoog op . . . krimpt dan ineen. Snel werpt Eric zijn boog weer om de schouder en rent met getrokken zwaard op de draak toe. Snuivend richt het beest zich op. Maar de beide welgemikte pijlen hebben hun werk gedaan. Zorgvuldig ontwijkt Eric thans de walgelijke adem van het reptiel. Hij heft zijn zwaard en stoot toe. De draak draait zich bliksemsnel om, terwijl hij een rochelend gebrul uitstoot en haalt uit met zijn machtige klauw . . .







Het is echter zijn laatste beweging geweest. Met een reutelende zucht zakt de draak in elkaar en geeft de geest. Eric laat zijn blik even over het grote lichaam glijden. Dan wendt hij zich af. Er zijn andere dingen te doen!
„Ei, lig daar, monster!" klinkt de verontwaardigde stem van Tai. Met de sleutel van Lotus van Jade's kerker in zijn hand, stapt de dikbuikige filosoof naderbij. „Gij kwalijk riekend vleugelloos wangedrocht! Met uw giftige stankadem hebt gij de verheven prinses beroerd en het is u duur komen te staan!" Hij wendt zich tot Eric. „Mijn dappere vriend . . ." begint hij en houdt dan abrupt op. Lotus van Jade, die hij uit haar kerker heeft verlost terwijl de Noorman met de draak vocht, heeft zich – overstroomd door gevoelens van dankbaarheid en bewondering – aan Erics borst geworpen. „O, eh . . . hem . . ." stottert de kleine filosoof bedremmeld en wendt zich discreet af. „Mijn dappere vriend heeft in alle omstandigheden moed betoond. Het zal mij benieuwen of hij nu ook de wijsheid bezit om door deze – eh – situatie heen te raken."
Korte tijd later aanvaarden zij de terugtocht naar de Grot van Ts'au Ts'au. Onderweg vertelt Lotus van Jade wat de achtergrond van haar ontvoering is. „Men heeft mij ontvoerd om een hoog losgeld van mijn vader, de keizer, te kunnen eisen," zegt ze. „De leider van het complot is een geheimzinnige, zwartgemaskerde man, die een enkele maal een toespeling maakt op een goudschat die mijn vader onlangs in zijn bezit moet hebben gekregen . . ." Eric legt een hand op haar arm. „Stil," zegt hij gedempt. „We komen thans in de Grot van Ts'au Ts'au . . ."







De ogen van Ts'au Ts'au de Groene Magiër puilen haast uit hun kassen van ontsteltenis als hij Eric en Tai met Lotus van Jade ongedeerd te voorschijn ziet komen. „D-d-dat . . . is . . . is . . . onmogelijk!" sist hij. „Ge leeft nog? Waar is mijn wachter! Waar is mijn draak!" Eric kijkt hem met een verachtelijk lachje aan. „Ge ziet, dat ik al mijn plannen volvoerd heb. Alleen wat jou betreft, ben ik nog niet helemaal besloten." „Ja," valt Tai luidruchtig bij. „Onze plannen met de waanwijze Groene Magiër staan nog geenszins opgetekend in het Boek der Verleefde Feiten. Er zijn ook zo véél mogelijkheden. En wat het mooiste is, gijzelf biedt ze ons. Het is zeer moeilijk om een keuze te doen tussen krokodillen, reuzencobra's en draken. Nochtans zullen wij als wijze mannen te werk gaan." „Wa-a-at! Ge durft mij te beledigen?" hijgt Ts'au Ts'au buiten zichzelf van woede. „Daar zult ge voor boeten, barbaar! Denk niet, dat ge reeds gewonnen hebt." En met overslaande stem vervolgt hij: „Ik zal u tonen . . . "

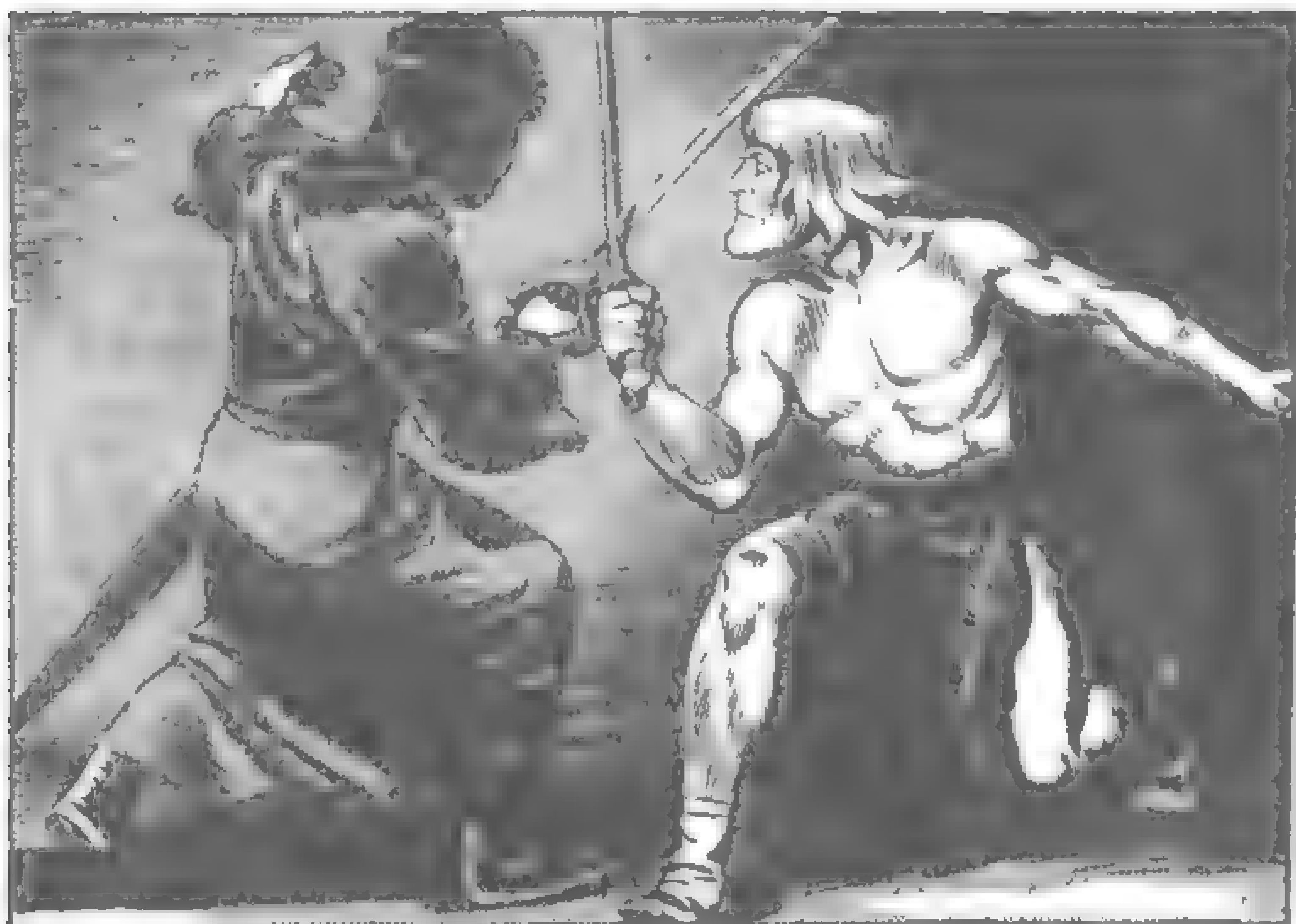
Hij kan de zin niet afmaken. Lotus van Jade slaakt een kreet van angst. Onmiddellijk keren Eric en Tai zich om, en tot hun grote schrik zien zij, dat achter hen een troep tot de tanden gewapende mannen de grot binnengekomen is . . . En aan het hoofd van de troep staat een geheimzinnige, zwartgemaskerde figuur . . .







Eric maakt met zijn zwaard een uitnodigend gebaar in de richting van de gemaskerde man en zijn troep. Dreigend dringen zij nader. Doch met een kort gebaar weerhoudt de geheimzinnige aanvoerder hen. „Deze man is voor mij," mompelt hij. Net als indertijd aan boord van de zeeroversjonk, bekruipt Eric een eigenaardig, onaangenaam gevoel. Wéér deze stem, die vage herinneringen bij hem oproept . . . De gemaskerde man kruist met een welhaast verlangend gebaar zijn zwaard met dat van de Noorman. Hij schijnt bezield te zijn met een vreemde woede jegens de Noorman. Het is of hij eindelijk gelegenheid krijgt een oude, wrokkende vete uit te vechten. Hoewel Eric hem nu pas voor het eerst ziet, wakkert alleen al de gedachte, dat hier iemand hem zijn beschermelinge af wil nemen, in meer dan voldoende mate zijn strijdlust aan. Daarbij komt nog de nieuwsgierigheid, die de vreemde stem bij hem heeft opgewekt. Zijn wapen driftig opgeheven, springt hij naar voren. „Ai, mijn dappere vriend!" roept Tai en de rest is onverstaanbaar want staal slaat op staal, met een scherp, ketsend geluid. Ademloos kijken de aanwezigen toe bij dit treffen van twee grootmeesters op het zwaard, terwijl de echo's hol het geluid van hun slagen voortdragen . . .

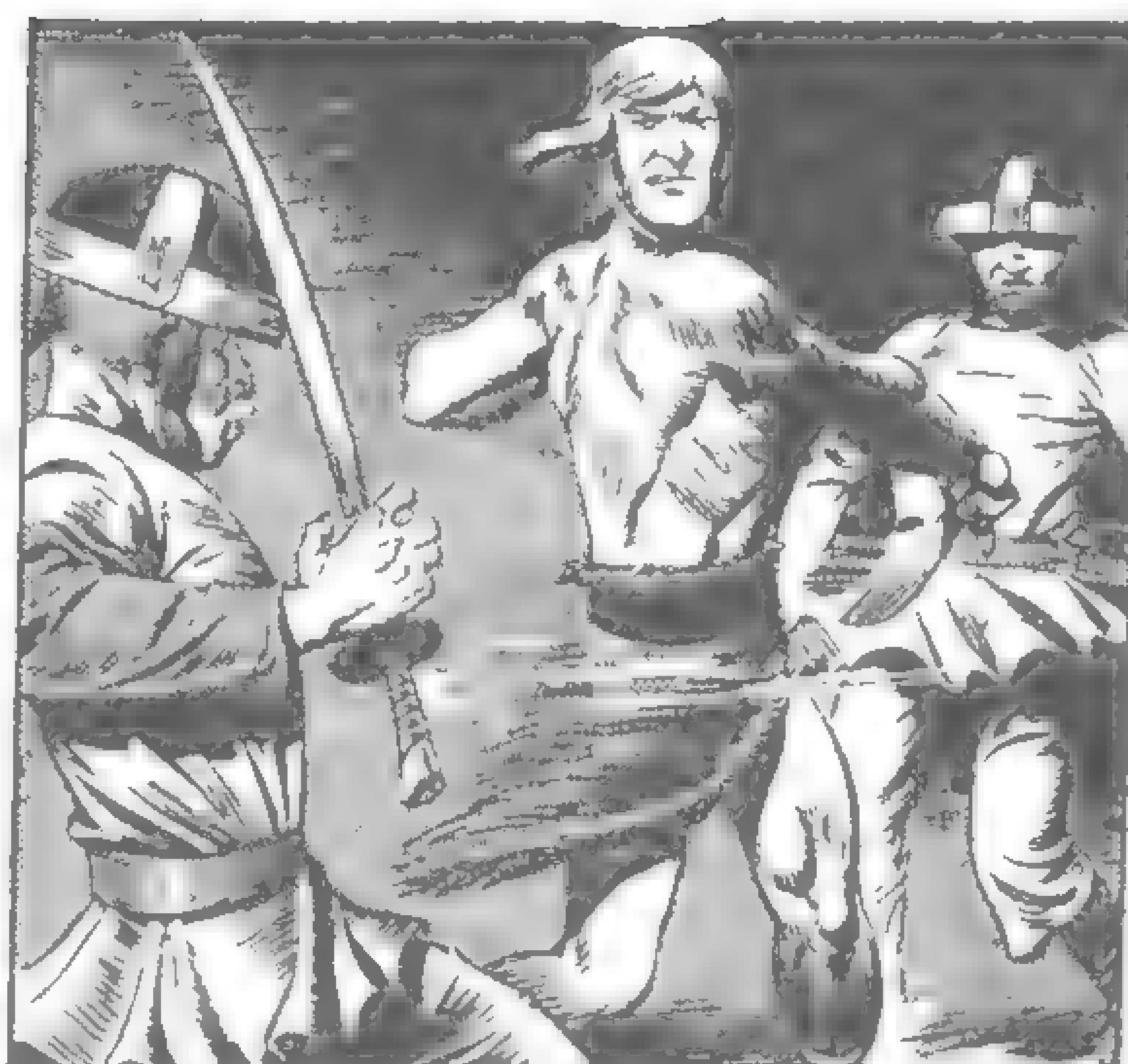


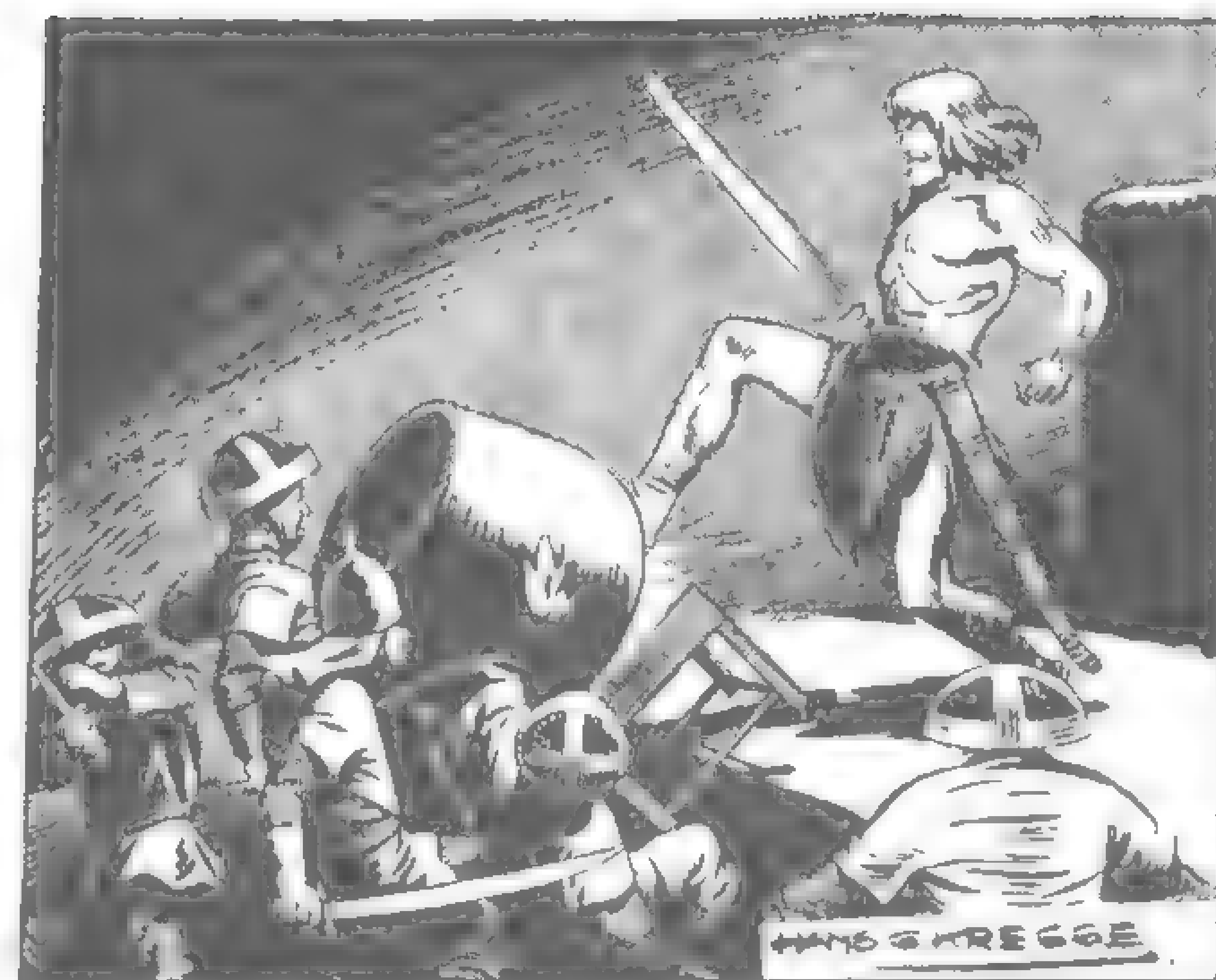




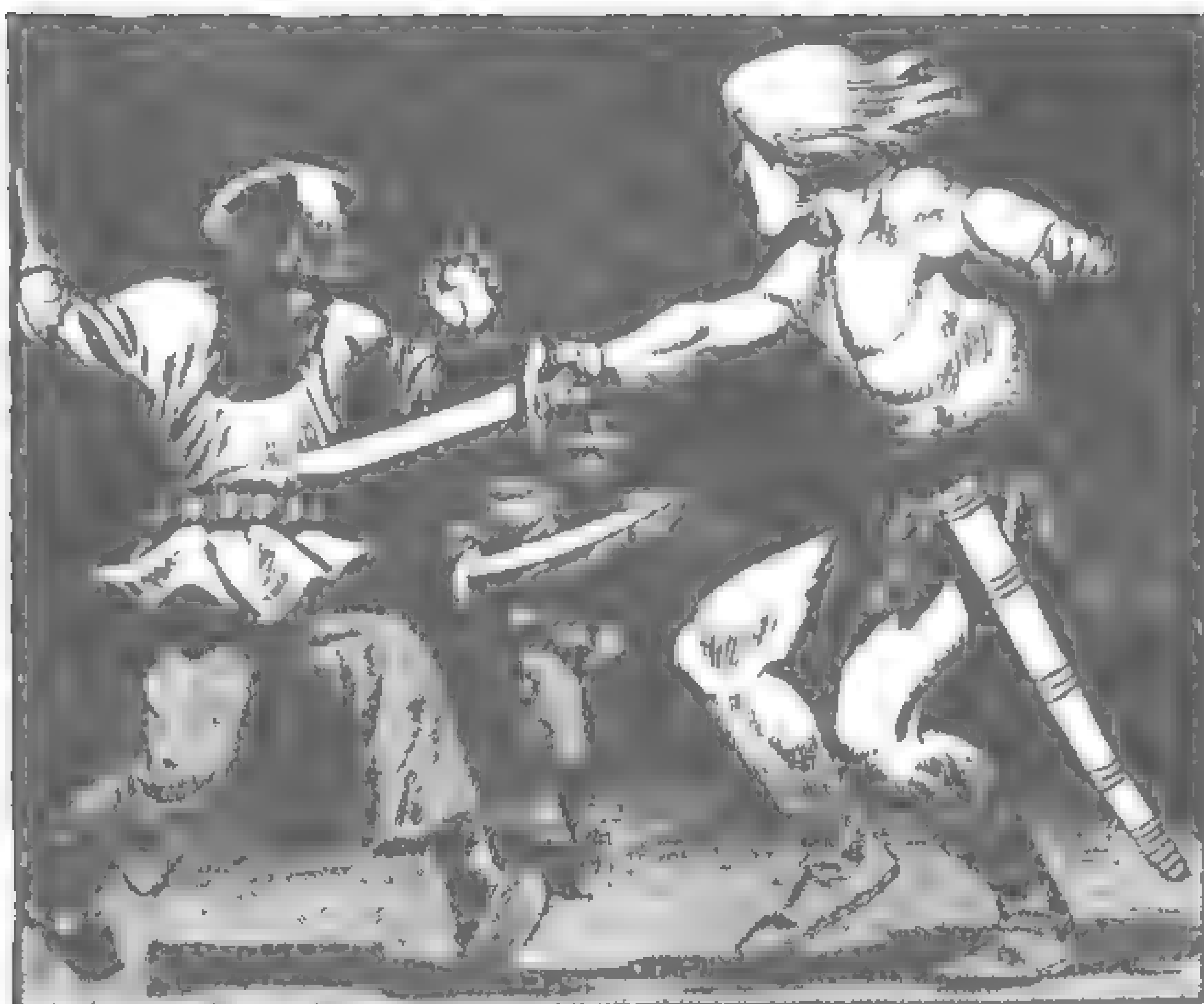
Het gevecht tussen Eric en zijn geheimzinnige tegenstander zou geen der aanwezigen ooit vergeten. Nimmer nog zag men een dergelijke strijd. De zwaarden ketsen op elkaar. De blikkerende lemmeten schrapen langs elkaar heen tot gevest tegen gevest stoot. Twee armen, twee zwaarden dringen zich omhoog om elkaar gelijktijdig in een bliksemsnel loslaten, toestoten en weer pareren andermaal te vinden. „Komaan", hijgt de zwartgemaskerde man. „Zoudt ge de strijd maar niet opgeven? Ge merkt, dat ge uw partij gevonden hebt. Laat het hierbij en geeft u over." Maar verbeten vecht de Noorman door. „Overgeven?" Zijn stem klinkt helder en heeft een spottende ondertoon. „O, neen, ik wil u te graag ongemaskerd zien!" Zijn zwaard schiet naar voren. „Daar! Ge stond nagenoeg ongedekt. Een volgende keer moet ge sneller pareren." Met hernieuwde kracht dringt hij op zijn tegenstander in en weet hem dusdanig te overdonderen, dat deze zich genoodzaakt ziet om stap na stap achteruit te wijken. Het volgende ogenblik duikt de Noorman met een katachtige beweging naar voren en heft het zwaard van de ander met zijn eigen lemmet omhoog. Het is een bliksemsnelle beweging en zó onverwacht, dat de gemaskerde wankelt. Dan treft hem een tegengestelde ruk, zijn voet schiet onder hem uit en hij valt achterover. Met één sprong staat Eric bij hem – zijn zwaard geheven. „Nu zal ik weten, wie zijt!" roept hij triomferend uit, zijn vrije hand grijpt naar het zwarte masker, dat nog steeds het gezicht van zijn tegenstander bedekt.







Op het moment dat Eric zijn geheimzinnige tegenstander het masker wil afrukken, doet een verschrikte kreet van Tai hem opkijken. Net bijtijds ziet hij de gewapende volgelingen van zijn vijand met zwaarden op zich toestormen. In een ogenblik is de Noorman omringd door een horde krijgers, terwijl van alle zijden scherp staal zijn hoofd bedreigt. Onweerstaanbaar maait het machtig zwaard van de Noorman rond en verscheidene tegenstanders storten ter aarde. Maar er zijn er te veel. Meedogenloos dringen zij steeds opnieuw op. In één oogopslag overziet Eric de mogelijkheden van het strijdtoneel. Vlug ijlt hij door het midden van de grot en springt de trap op, die naar het groen-glanzende porseleinen beeld van Ts'au Ts'au leidt. Met luide kreten storten de krijgers zich achter hem aan, maar hij bereikt het kleine plateau een fractie van een seconde eerder dan zijn achtervolgers. Zonder zich een ogenblik te bedenken, zet hij zijn voet achter een der grote, smeulende wierookpotten en duwt . . . ! Langzaam kantelt het logge gevaarte en stort dan midden tussen de achtervolgers. Het zachte vuur valt naar buiten en doet de mannen schreeuwend uit elkaar stuiven. Slechts even heeft de Noorman hierdoor gelegenheid op adem te komen. Dan naderen van opzij nieuwe belagers . . .







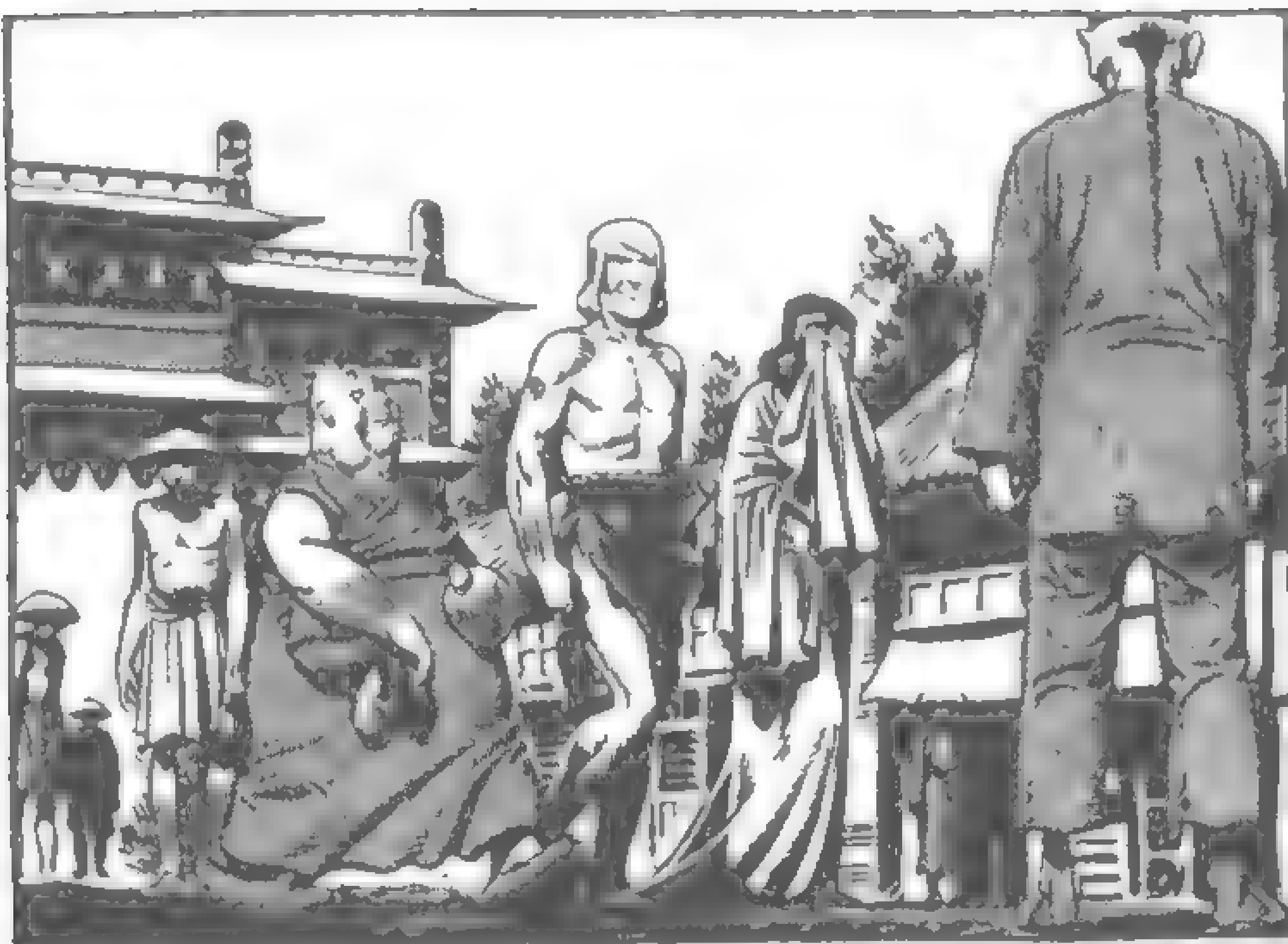
Met een lange, verende sprong belandt Eric weer op de begane grond en onmiddellijk zwermen zijn aanvallers op hem af. In de eerst zo doodstille Grot van Ts'au Ts'au de Groene Magiër heerst thans een onbeschrijfelijk lawaai van wapengekletter.
De Groene Magiër zelf staat nog steeds in de komvorm der gevouwen handen van zijn reusachtig evenbeeld. Precies gelijk dit evenbeeld aanschouwt hij, uiterlijk onbewogen, doch met steeds boosaardiger wordende blikken de felle strijd, die zich in zijn domein afspeelt.
Een kille vechtwoede maakt zich van de Noorman meester; zijn tegenstanders hebben veel van hun zelfbeheersing verloren. Met fel geschreeuw trachten zij zich van alle kanten tegelijk op hem te storten, waardoor zij hun eigen strijdgenoten ernstig in hun bewegingen belemmeren. Van een georganiseerde aanval is geen sprake meer. Dat is waarschijnlijk een van de redenen, dat Eric zich zo abnormaal lang staande kan houden. Zijn vijanden zijn te talrijk, voelen zich daardoor te veilig en geven zich dan te veel bloot . . . .
Tai heeft zich tijdig uit de woedende elementen terug weten te trekken. Hij is op een paar rotsblokken toegerend met Lotus van Jade achter zich aan. Eenmaal veilig achter zijn barrière gezeten, kijkt hij bezorgd rond waar het meisje is gebleven. Tot zijn grote ontsteltenis ziet hij eensklaps, hoe de zwartgemaskerde figuur zich uit de strijdende troep heeft losgemaakt, op de prinses toeloopt en nu tracht haar met geweld mee te voeren in de richting van een der duistere gangen, die op de Grot uitkomen . . .







Een onbeheerste woede maakt zich van de kleine filosoof meester als hij ziet hoe de gemaskerde de prinses tracht te ontvoeren, terwijl Eric intussen als een tijger strijd levert met diens handlangers. Woede vooral tegen Ts'au Ts'au, die met boosaardige voldoening vanuit zijn zitplaats alles gadeslaat. Waarschijnlijk is het Tai's drift die hem de afstand verkeerd doet schatten. Kletterend slaat zijn strijdhamer tegen het porselein, dat met ijzingwekkend gekraak begint te scheuren. Ts'au Ts'au stoot een jammerende kreet uit. Grote brokken porselein komen omlaag. Afwerend houdt de Groene Magiër de armen omhoog, dan wankelt hij en stort ruggelings in de diepte onder zijn troon. Brede scheuren trekken naar alle kanten door het beeld heen, dat eerst langzaam, maar steeds sneller in stukken en brokken uiteen begint te vallen. Grote klompen storten naar beneden, midden tussen de strijdenden die – verbaasd en dodelijk verschrikt – ophouden met vechten om haastig een goed heenkomen te zoeken. Dichte wolken van steengruis vullen de grot. Met een sprong staat Eric naast Lotus van Jade en ontrukt haar andermaal aan haar ontvoerder, die op dat moment echter meer dan genoeg zorgen heeft om het vege lijf te redden . . . En, terwijl de grond onder hun voeten begint te sidderen, sleurt de Noorman het angstige meisje met zich mee naar Tai, die hen op een afstandje zenuwachtig staat op te wachten. „Weg!" hijgt de kleine filosoof. „Alles stort ineen! Vlucht!" Door de wild kolkende waaiers van stof en gruis jagen de drie vluchtelingen naar voren . . .







Enige dagen later gaan drie bestofte en uitgeputte reizigers de oude hoofdstad Peiping binnen. Voorbijgangers kijken hen na, zich verbijsterd afvragend, welke speling van het lot een haveloze filosoof, een knap meisje en een forse, blonde barbaar samengebracht heeft. Om niet herkend te worden bedekt Lotus van Jade het grootste gedeelte van haar gezicht met de slip van haar kleed. Stof ligt als een dun waas over haar gezichtje; zij is doodmoe, maar toch schitteren haar ogen van vreugde want, na een eindeloos schijnende tocht hebben zij het einddoel bereikt! De prinses is veilig thuisgekomen! Als Eric eraan terugdenkt, schijnt het hem een wonder toe, dat zij erin geslaagd zijn ongedeerd uit de grotten van Ts'au Ts'au te voorschijn te komen. De grotten zijn ingestort. Vele geheimen liggen voorgoed onder 't puin begraven . . . Wie was de gemaskerde? Is ook hij omgekomen?

Zij bereiken het keizerlijke paleis en bestijgen de brede trappen, die naar de ingang voeren. De schildwacht werpt Lotus van Jade een snelle blik toe. Dan springt hij in de houding, terwijl hij enkele woorden naar de andere wachten roept. De herkenning van de prinses veroorzaakt een plotselinge opwinding die zijn hoogtepunt bereikt als een hofdignitaris haastig de trappen afdaalt. „Uwe keizerlijke Hoogheid!" roept hij uit. „Ah, de goden zijn goed voor ons, onwaardigen! Wij meenden, dat ge nog in handen van de zeerovers waart. Uw verheven vader, de keizer, verkeert in de vreselijkste onrust." Lachend neemt zij haar beide vrienden en beschermers bij de hand en betreedt het paleis. „Uwe Hoge Gemaal, de edele heer Li Po, is reeds geruime tijd geleden uitgetrokken om u te zoeken," gaat de mandarijn verder. „Tot heden is hij nog niet teruggekeerd." Tot z'n verwondering hoort Eric de prinses bij deze woorden nauw merkbaar een zucht van opluchting slaken . . .



De prinses voert hen haastig mee door de hoge gangen van het keizerlijk paleis. Wachten buigen diep als zij voorbijgaan en worden genadig door Tai toegeknikt, die in deze omgeving zeer voorname allures begint te ontwikkelen. Een grote deur, met drakefiguren versierd, zwaait open en dan ziet Eric een reusachtige zaal, aan welks einde een oude, rijk geklede figuur zit. „Vader!" Met een zachte kreet van vreugde rijst de oude man op; zijn ogen worden groot van blijde verrassing. „Lotus . . . Lotus van Jade!" stamelt hij, terwijl hij zijn dochter in zijn armen sluit.





Bescheiden op de achtergrond kijkt Eric toe. De prinses begint in opgetogen bewoordingen zijn daden te roemen. Maar dan komt hij snel tussenbeide. Hij houdt er niet van in het openbaar geprezen te worden. „Onze moed was maar zeer gering in verhouding tot die van uw dochter," merkt hij op. „Wij stellen er een eer in haar begeleiders geweest te zijn." „Woorden schieten te kort om jegens u tot uiting te brengen wat in mijn hart aan dankbaarheid leeft," antwoordt de keizer. „Maar ge kunt er zeker van zijn dat ik een middel zal weten te vinden om u rijkelijk te belonen."



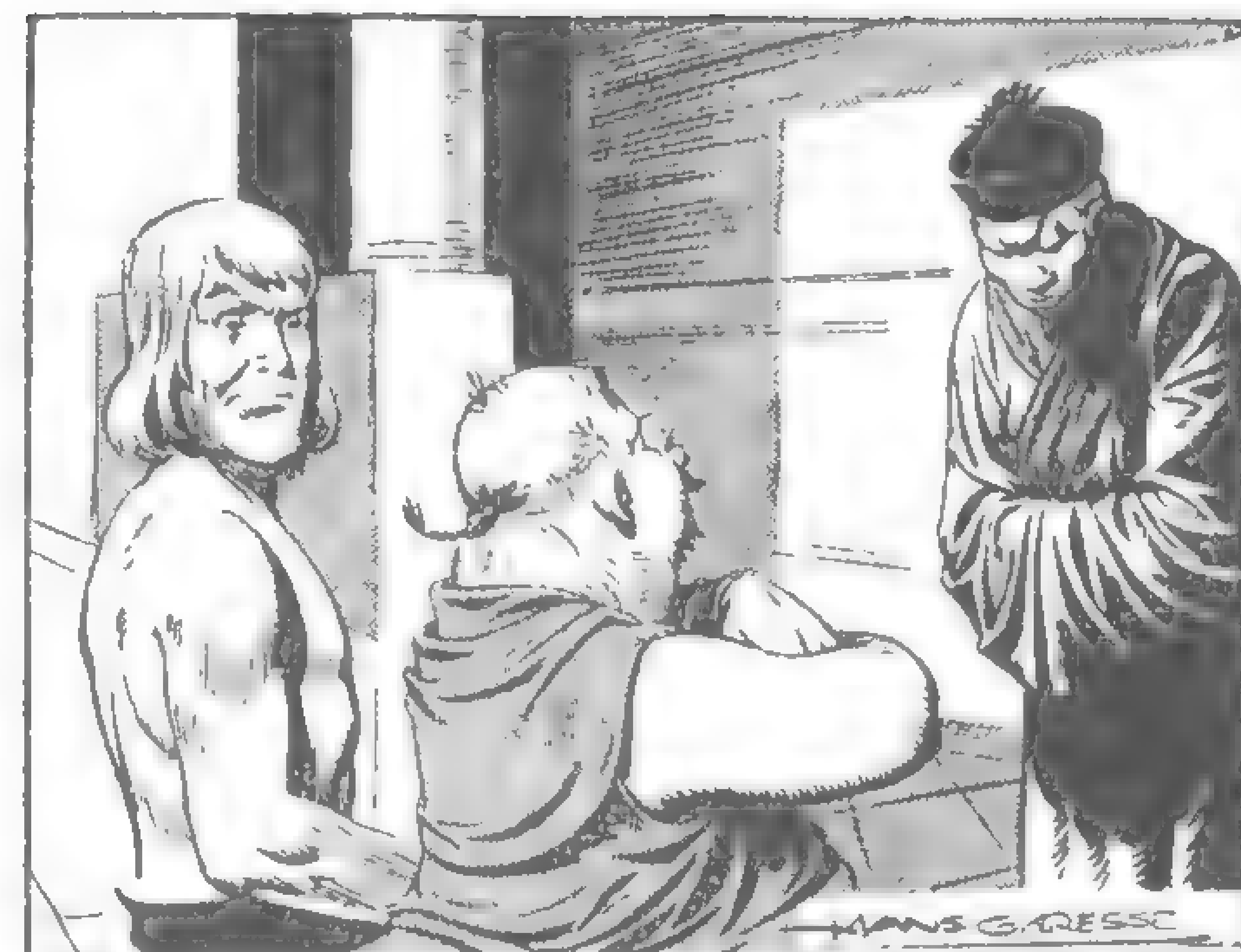




De dankbaarheidsbetuigingen van de keizer en zijn gevolg beginnen Tai – hoezeer hij zich aanvankelijk ook gestreeld gevoeld heeft — tenslotte enigszins te vervelen. „Duizendmaal vergeving,” mompelt hij, terwijl hij behoedzaam wegsluipt. „Te veel dankbaarheid schaadt de wijsheid. Bovendien . . . mij dunkt onder een paleis bevinden zich doorgaans kelders . . . *wijn*kelders . . . hm . . . En het is erg warm, *dorstig* warm mag men gerust zeggen.” Dan valt de deur achter hem. Niemand slaat acht op zijn vertrek. De keizer stelt Eric verschillende vragen en zegt tenslotte: „Heer Eric, mijn onwaardig huis staat geheel ter uwer beschikking. Wellicht wilt gij de goedheid hebben de hoogste mandarijnenorde van het Hemelse Rijk te aanvaarden. Ook het Paviljoen der Duizend Safieren Fonteinen wil ik u gaarne ten geschenke geven, en . . .” De Noorman onderbreekt hem glimlachend. „Zoals ik u reeds verteld heb, kom ik uit het Noorden, waar ik koning ben, O Majesteit,” antwoordt hij. „Reeds te lang heb ik mijn rijk alleen gelaten. Zeer erkentelijk ben ik voor uw goedheid en gaarne zou ik alles aanvaarden, maar liever wik ik zo spoedig mogelijk vertrekken . . .” De donkere ogen van Lotus van Jade vullen zich met tranen en zij wendt zich af. Met een buiging treedt Eric enige passen terug. „Ge wilt u zeker nog enige tijd ongestoord met uw dochter onderhouden,” zegt hij. „Sta mij toe dat ik mij terugtrek. Ik ga eens kijken waar onze wijze vriend gebleven is.”







Eric vindt de kleine filosoof op de keukentrap. In zijn ene hand houdt hij een ganzebout van enorme omvang, in de andere een hoge beker wijn. „Ha zo!" roept hij. „Ook uw wijsheid heeft u eindelijk in de goede richting geleid." „Ik herinner mij dat wij eens eerder wijn dronken," mompelt Eric, terwijl hij naast Tai plaats neemt. „Was dat niet in een Taoïstisch klooster? Die wijn was vergiftigd, weet ge nog . . .?" Hij wordt onderbroken door een verschrikt geproest. Tai loert argwanend in zijn wijnbeker. „Bah!" gromt hij, „een wijs man spot niet met wijn. Trouwens, dit is godendrank, uit de keizerlijke kelders." Gerustgesteld ledigt hij de beker en smakt verzaligd met de lippen. „Zijne keizerlijke Hoogheid," zegt Eric achteloos, „heeft mij enige hoge functies aangeboden en als verblijfplaats het Paviljoen der Duizend Safieren Fonteinen. Ik kan van zijn vererend aanbod helaas geen gebruik maken, omdat ik over enige weken moet vertrekken." De filosoof verslikt zich voor de tweede maal in zijn wijn. „Zijt ge dol? De vlinder fladdert ongedurig rond, doch zag ge ooit de zijderups een volle moerbeiboom verlaten!?" Eric tracht het hem uit te leggen, maar het duurt geruime tijd voor de filosoof zich enigszins met het idee verzoend heeft. „Indien ge mijn onwaardig gezelschap kunt verdragen," zegt hij timide, „zal ik u gaarne een eindweegs vergezellen. Ik ken de wegen van het Hemelse Rijk en zal wellicht een niet te armzalige gids zijn."

Op dat ogenblik treedt een bediende op hen toe, die hen met ingewikkelde beleefdheidsformules aan de keizerlijke maaltijd nodigt. „De Draak der Draken zal zeer vereerd zijn als de redder der prinses en zijn helper aan zijn verheven tafel willen aanzitten." Tai treedt waardig op hem toe. „Wij komen," zegt hij goedgunstig.







Tai's neusgaten sperren zich gulzig open als hij de geuren opsnuift die van de lage etenstafel opstijgen. De keizer maakt een uitnodigend handgebaar. „Ik hoop, dat onze nederige spijzen uw verheven tongen niet al te zeer geweld zullen aandoen," spreekt hij hoffelijk. Tijdens de maaltijd praten zij nogmaals over de avonturen, die achter hen liggen. Vooral de geheimzinnige, zwarte figuur, die alles in het werk stelde om de prinses in handen te krijgen, houdt hen bezig. „Ik vraag me nog steeds af wie deze man is geweest," zegt Eric peinzend. „Ik heb steeds het vage gevoel hem vroeger ontmoet te hebben." Hij fronst nadenkend de wenkbrauwen. „Het is jammer. Ik had graag de oplossing van dit mysterie geweten. Maar ik vrees, dat de enige die 't ons zou kunnen vertellen, begraven ligt onder het puin in Ts'au Ts'au's grotten . . ."

Op dat ogenblik nadert, gezeten op een lichtelijk kreupel paard, een bestofte, zwarte figuur de hoofdstad. Hij wankelt in het zadel van vermoeidheid, maar slaagt er toch in een kleine woning te bereiken, die zich vlak bij de hoofdpoort bevindt. „Eerst een goede rust," mompelt hij. „Daarna zullen wij verder zien. Ja, koning der Noormannen, daarna zullen wij verder zien!" In het paleis heft Eric, geheel onkundig van deze gebeurtenis, zijn beker: „Op het welzijn van uw dappere dochter en het prachtige Hemelse Rijk." „Op de ontembare moed van een edelmoedig Noormannenvorst," beantwoordt Lotus van Jade – in plaats van haar vader – zijn wens. „Op alle Vreugden van alle Rijken ter wereld!" roept Tai en lachend stoten zij aan . . .



STORM OVER CHINA







Het gastvrij onthaal, dat Eric de Noorman aan het hof van de keizer van China te beurt valt, schijnt geen eind te nemen. „Ik ben u té erkentelijk dat ge Lotus uit handen van die mysterieuze zwarte figuur hebt gered," merkt de keizer enigszins gekscherend op, „om u reeds zo spoedig uit mijn onwaardige ogen te zien verdwijnen." Als zij op de sinistere verschijning hoort duiden, huivert de prinses onwillekeurig. Eric lacht. „Onze geheimzinnige aanvaller is omgekomen toen de gewelven van de Groene Magiër instortten. Eigenlijk jammer . . . Ik had graag geweten wie zich achter dat zwarte masker verschool en wat hij eigenlijk zocht te bereiken." „Mogelijk kan mijn dom geheugen u wat het laatste punt betreft een onbeduidende aanwijzing geven," valt de keizer hoffelijk in. „En wel deze, dat ik enige tijd geleden het verzoek ontving een scheepslading goud gereed te houden, daar mijn dochter ontvoerd was en dit goud als losgeld voor haar behouden terugkeer werd bedongen." Hij glimlacht. „Misschien dwaal ik, maar in mijn blinde ogen was het gehele doel van deze gemaskerde onbekende dit goud in handen te krijgen. Li Po, de echtgenoot van mijn dochter, is toen ogenblikkelijk uitgetrokken om te trachten Lotus van Jade te bevrijden, niet wetende natuurlijk dat zij zo gelukkig zou zijn een uitstekende beschermer als gij te vinden. Tot op heden is Li Po nog niet teruggekeerd." „Neen, hij is nog niet terug," herhaalt de prinses, en het klinkt bijna of zij daarover verheugd is.

„Een scheepslading goud. Dat is niet gering. Ik ben blij dat ik u dat heb kunnen besparen."

„O, neen," zegt Lotus beslist. „Het wordt in geen geval gespaard. Ge moogt dit goud als uw eigendom beschouwen . . ."







Met glinsterende ogen aanvaardt Eric het aanbod van een lading goud. Lotus van Jade en de keizer begrijpen pas, wat dit voor hem betekent, als hij hun vertelt van de situatie, die hem, $2^{1}/_{2}$ jaar geleden, dwong Noorwegen te verlaten. „Ik had mijn erewoord aan de tovenaar Lauri gegeven dat hij een dienst van mij mocht vragen. Als dienst vroeg deze tovenaar dat . . . ik uit zou varen teneinde een scheepslading goud voor hem te veroveren. Gelukte dit niet, dan zou Lauri het recht hebben mij mijn eerstgeboren zoon te ontnemen. Sindsdien heb ik vele avonturen doorgemaakt. Ik heb het goud kunnen veroveren, doch het is mij ontstolen door een verrader, Baldon. Door dit gebaar zal ik toch in staat zijn met het goud de tovenaar tevreden te stellen . . ." Terwijl hij spreekt, komen er vele herinneringen in hem op. Vage beelden uit zijn vaderland; dat verre Noorse land met zijn fjorden, waaruit de drakenschepen naar zee glijden. En uit deze beelden maken zich twee gezichten los: Pum Pum de dwerg, en de vrouw die hij boven alles liefheeft, Winonah! Nu zal hij Winonah terugzien, denkt hij gelukkig, als hij enige tijd later de keizerlijke vertrekken verlaat. In gedachten verzonken passeert hij de wachten, die overal in de gangen staan opgesteld. Doch op dat ogenblik laat in een huisje aan de rand van de keizerstad, een bekende gestalte zijn zwart kleed en het masker dat hem zolang onherkenbaar gemaakt heeft, vallen. Haastig hult hij zich in een ander gewaad, en treedt dan snel op een bediende toe, die eerbiedig wacht. „Zeg de hooggeboren meesteres dat ik mij spoedig bij haar zal voegen. Laat zij intussen de blonde barbaar scherp in het oog houden." En zeker zou Eric minder zeker zijn geweest spoedig naar Noorwegen terug te kunnen keren, als hij de klank van deze stem had kunnen beluisteren . . .







Zo in gedachten verdiept is Eric, dat hij, zonder precies te zien waar hij loopt, door het keizerlijk paleis dwaalt. Het idee, dat nu niets meer zijn terugkeer naar Noorwegen in de weg staat, maakt hem gelukkiger dan hij in lang geweest is. Naar Noorwegen! Winonah terugzien! „Ge zijt wel zeer in uzelve verdiept, mijn vriend," hoort hij eensklaps een vermanende stem mompelen, en opziend ziet hij de merkwaardige tochtgenoot voor zich, die hem zo trouw door 't Hemelse Rijk gevolgd is: de zwervende filosoof Tai. „De ware wijsheid keert weliswaar in zichzelve," zegt de haveloze wijsgeer neerbuigend, „doch negeert toch nimmer zijn vrienden. Dank Tao dat ik anders ben. Volg mij thans naar de keizerlijke wijnkelder, waar ik zojuist een klein, bijzonder veelbelovend vaatje heb ontdekt . . . ah!" Met een ruk wendt de kleine filosoof het hoofd, en ook Erics blik flitst terzijde. Achter hen klinkt eensklaps een schelle vrouwenstem op: „. . . Uitstekend! Ik zal de blanke barbaar in het oog laten houden!" Door een smalle opening onderscheiden zij het silhouet van een slanke vrouw, die hautain neerkijkt op een bediende. „Wat is dat?" mompelt Eric, terwijl hij geluidloos nader sluipt. Hij kan zich niet voorstellen dat nog iemand anders dan hij zelf aan dit Chinese hof met de uitdrukking 'blanke barbaar' betiteld zou worden en het idee dat iemand het nodig acht het oog op hem te houden, bevalt hem allerminst. „Zeg aan je heer, o slaaf van een slaaf, dat ik naar zijn waarschuwing zal handelen," hoort hij de slanke vrouw zeggen. „En nu, zeg mij, wanneer zal je meester mij zijn opwachting komen maken?"







Deze vraag van de slanke vrouw schijnt de dienaar in verwarring te brengen. „Duizendmaal vergeving, o hooggeboren meesteres, onder wier blik ik minder ben dan een worm," mompelt hij angstig. „Mijn heer heeft tegenover deze nederige slaaf geen vast tijdstip genoemd waarop hij onder uw machtige ogen durft verschijnen. Wel zei hij dat hij spoedig dit onnoembare voorrecht deelachtig hoopte te worden . . ." Hij kan niet verder gaan. Door een onbeheerste drift bevangen, geeft de vrouw hem 'n schop tegen zijn zitvlak, terwijl ze met schelle stem uitroept: „Hond! Jij waagt het mij een dergelijk vaag bericht te geven! Spoedig! Spoedig! Terwijl ik je heer onmiddellijk wens te spreken . . .!" Zij wenkt een grimmig uitziende deurwachter, die haastig komt toerennen. „Breng die man weg!" brult ze woedend. „Misschien zal een verblijf in de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten hem leren nooit meer een uitvlucht te bezigen!" Van zijn schuilplaats uit ziet Eric verbijsterd toe hoe de sidderende bediende voor dit uiterst lichte vergrijp waarvan de schuld nog niet eens bij hemzelf ligt, door de wachter wordt vastgegrepen en weggevoerd. „Deze vrouw moet een draak ingeslikt hebben," mompelt Tai onthutst. „Haar woede is als een giftige adem, die alles verzengt. Zag ge de verschrikkelijke houding, waarin die dienaar werd weggevoerd, mijn vriend? Hoewel ik niet begrijp, dat hij zich niet woedend te weer heeft gesteld. In een dergelijke situatie zou mijn toorn vreselijk om aan te zien zijn geweest . . ." Dan staat hij plotseling roerloos; alleen zijn ogen rollen wild in hun kassen, want vanachter een gordijn beroert eensklaps een zachte hand zijn schouder . . .







Met een zachte kreet van angst keert Tai zich om. Ook Eric komt snel op het gordijn toe. Op hetzelfde ogenblik wordt de stof uiteengeschoven en zij herkennen . . . Lotus van Jade. „Ssssst." Het meisje brengt een vinger aan de lippen. „Geen geluid. Als de keizerin jullie bemerkt, ben je verloren." „De keizerin," stottert Tai opgewonden. „W-wilt ge soms zeggen dat gindse oceaan van woede — hij maakt een hoofdbeweging in de richting waar hij de slanke vrouw vermoedt — de keizerin is?" „Toch wel." Lotus van Jade neemt hen bij de hand en leidt hen haastig weg. „Zij is mijn stiefmoeder; een trotse meedogenloze vrouw. Als ze bemerkt dat jullie haar tijdens een van haar onbeheerste uitvallen van woede hebben gadegeslagen, zal ze jullie onschadelijk laten maken." „Wijze mannen laten zich nimmer onschadelijk maken," valt Tai uit, „vooral niet als zij onze moed en listigheid hebben . . . " Doch Eric legt hem met een handgebaar het zwijgen op. „Ze is zeer gevaarlijk," zegt Lotus van Jade. „Soms . . . soms ben ik bang dat zelfs mijn vader, de keizer, niet veilig voor haar is. Zij is heerszuchtig en deinst voor niets terug." Ze hebben nu een galerij bereikt en met een gebaar duidt het meisje eensklaps op een hoge toren, die zwaar en somber een eindweegs verder oprijst. „Zie eens naar dat gebouw. Dat is de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten. Ieder, die de keizerin onwelgevallig is, wordt daarin opgesloten." Ze huivert. „Men zegt dat daarbinnen vreselijke dingen plaatsvinden!" Op dat ogenblik rijst, als om de opmerking van het meisje te illustreren, uit de toren één hoge, snijdende kreet op.

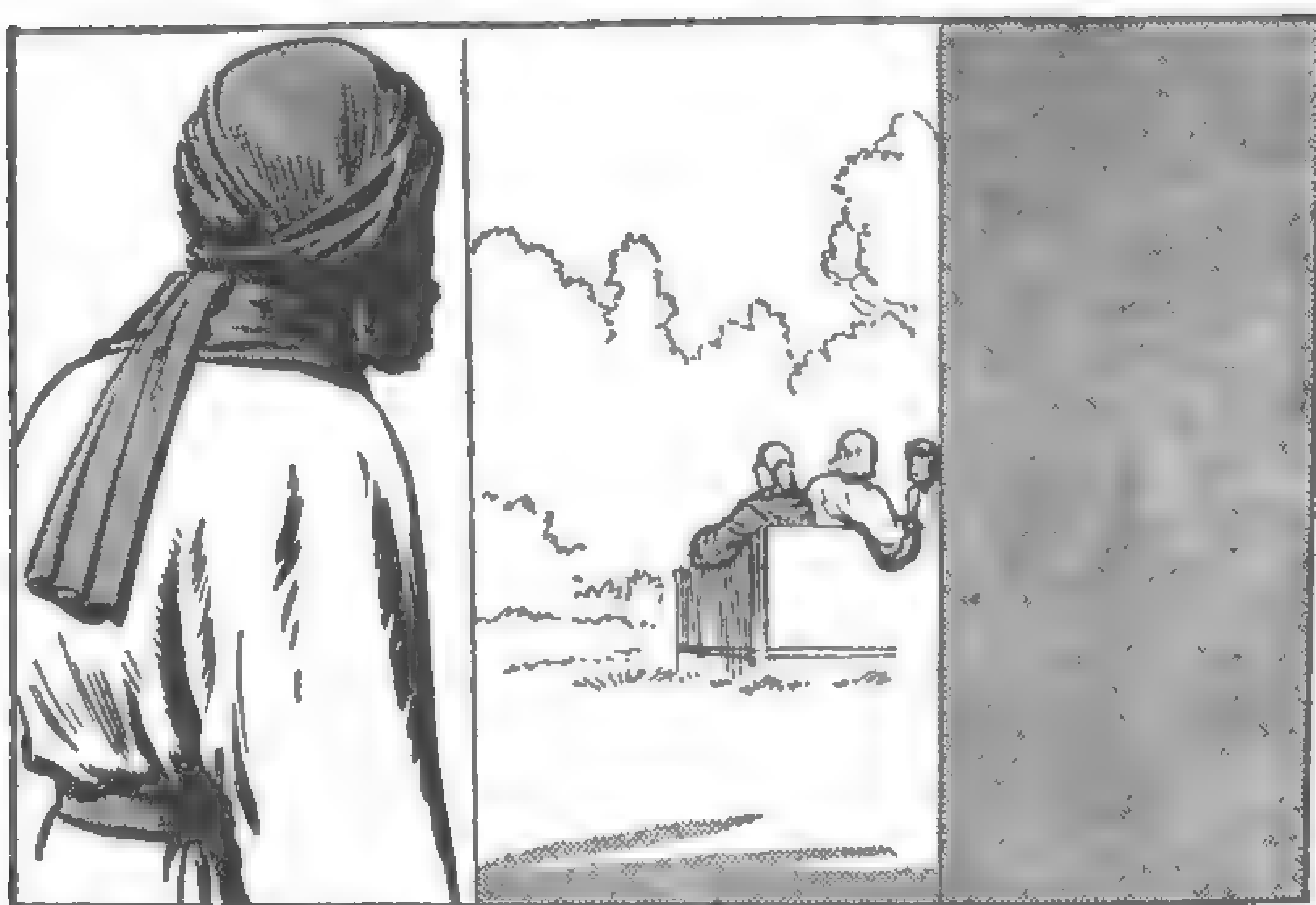






Even snel als de kreet is opgekomen, versterft hij weer. Als Eric zijn blik op de prinses richt, ziet hij dat ze huivert. „Het . . . het is verschrikkelijk," zegt ze zacht. De Noorman merkt dat het meisje meer aangegrepen is door de geheimen die de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten achter zijn muren verbergt, dan zij wil doen blijken. Daarom vraagt hij er niet verder naar, maar leidt haar naar een bank. „Ik hoorde dat uw heer gemaal nog steeds afwezig is," zegt Eric vriendelijk. „Zou het nog lang duren eer hij terugkeert? Gaarne wil ik hem ontmoeten." Lotus haalt even haar schouders op. „Ik weet het niet," antwoordt ze langzaam.

„Ge schijnt niet zeer verlangend te zijn, hem terug te zien –
„Nee, Li Po is . . . is geen goed mens. Voordat ik u leerde kennen dacht ik dat alle blanken slecht waren, maar . . ." Eric is zeer verbaasd. „Li Po een blanke?" „Ja," knikt het meisje. „Hij heeft uw huidkleur. Enige tijd geleden verscheen hij aan het hof van mijn vader. Hij scheen zeer rijk te zijn en wist mijn vader te bewegen mij aan hem uit te huwelijken." Eric fluit verbaasd tussen z'n tanden. „Dit is inderdaad vreemd. Een blanke, die een Chinese naam heeft. Waarom hebt ge me dit niet eerder gezegd?" „Ik wilde liever niet dat ge het wist," zegt ze zacht. „Ik schaam me ervoor. Aan het hof spreekt men opzettelijk niet over hem." Een intense verwondering maakt zich van Eric meester. En waarschijnlijk zou deze verwondering in onrust zijn overgegaan, indien hij de man had opgemerkt, die, verscholen in de schaduw van een grote boom, dit gesprek ongezien beluistert . . . .







Een ogenblik staat de onbekende roerloos. Dan, met een ruk, keert hij zich om en snelt naar het keizerlijk paleis. „De mens drijft door het leven als een lindebloesem over de brede vijver," merkt Tai filosofisch op. „Men kan nooit zeggen waar hij terecht zal komen. Daarom, mijn vriend, windt u niet op over deze Li Po, die een man van uw huidkleur blijkt te zijn. Indien de goden beschikt hebben dat ge hem zult ontmoeten, zal dat zeker plaatsvinden; zo niet . . . hm . . . des te beter. En laat ons thans een beker wijn gaan drinken uit dat zeer oude vat, hetwelk ik enige uren geleden in de keizerlijke kelder mocht ontdekken." Maar Eric slaat geen acht op de filosoof. Hij kijkt Lotus van Jade aan. „Een blanke echtgenoot hebt gij?" „Op aandringen van de keizerin heeft mijn keizerlijke vader Li Po's goud aangenomen doch men was algemeen van oordeel dat Li Po niet handelde als een man van edele geboorte. Niemand heeft hem dan ook geaccepteerd, behalve de keizerin. Met haar schijnt hij het zeer goed te kunnen vinden!" „Wat niet voor hem pleit," mompelt de Noorman sarcastisch. Op dat ogenblik haast de onbekende zich door de gangen van het keizerlijk paleis. Voor het gordijn dat de privé-vertrekken van de keizerin afsluit, blijft hij staan. Met een ruk schuift hij de voorhang terzijde en treedt binnen. Yen Hsung, de keizerin, komt hem met een trek van voldoening tegemoet. „Li Po!" zegt ze zacht. „Goed dat ge gekomen zijt."







„Vertel mij, wat is er eigenlijk gebeurd?" „Ik had de prinses bijna in mijn macht, maar die ellendige Noorman deed alles mislukken. Weet je dat hij er bijna achter is gekomen wie ik eigenlijk ben? Hij is bezig Lotus van Jade uit te horen. Bij toeval ving ik een deel van hun gesprek op, toen ik naar je toekwam. Wij moeten snel handelen, Yeng Hsung, of alles is verloren!" Hij springt op en begint gejaagd het vertrek op en neer te lopen. „Die Noorman. Altijd weer die Noorman!" schreeuwt ze razend van drift. „Hij is de oorzaak dat al onze plannen schipbreuk hebben geleden. En nu . . . dit!" „Nog is het niet te laat!" De man die zich Li Po noemt, komt gejaagd voor haar staan. „Ik geloof niet dat Lotus van Jade hem reeds zoveel verteld heeft, dat hij mijn ware identiteit kan vermoeden. Als wij hem nu nog kunnen tegenhouden is er niets verloren. Maar het moet zeer snel gebeuren! Het is een kwestie van minuten . . ." „Of . . .!" „Of alles is verloren." De keizerin loopt naar een gong, die in een hoek van het vertrek staat en slaat er driemaal op. „Vrees niet!" glimlacht ze. „Wij zullen geen moment verloren laten gaan." En zich tot de twee krijgers wendend, die het vertrek binnenkomen, vervolgt ze gebiedend: „In de tuin zult ge een blanke barbaar aantreffen. Zorg dat hij ogenblikkelijk gevangen wordt genomen en naar de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten wordt gevoerd! En zie toe, dat dit zo onopvallend mogelijk gebeurt, of bij Tao, jullie onwaardige lichamen zullen krimpen in diezelfde toren."







Zonder een woord te zeggen naderen de beide krijgers de bank waarop Eric met Lotus van Jade en de dikbuikige wijsgeer zit te praten. Eric merkt hen pas op als zij vlakbij zijn. Met een ruk wendt hij zich om en staart de beide zwijgende figuren aan. Ook Lotus van Jade's gezichtje verraadt dat zij gevaar beseft. De Noorman staat op het punt op te springen, als de zachte hand van de prinses hem terughoudt. Zij richt zich hoog op voor de twee krijgsknechten en er ligt minachting in haar stem als zij vraagt: „Wie waagt het op deze wijze een dochter des keizers en haar gasten te naderen?" Een ogenblik heerst er stilte. Dan richt de voorste soldaat zijn blik brutaal op het gezicht van het meisje. „Uw gasten dienen ons te volgen!" zegt hij hard. „Wij hebben bevel gekregen hen naar een ander verblijf te brengen." „Welk verblijf?" Een spottende glimlach ligt om de mondhoeken van de krijger. Met een enkel gebaar duidt hij naar het grauwe gebouw, dat tussen de bomen oprijst. „Wij hebben opdracht gekregen deze barbaar zo onopvallend mogelijk over te brengen. Wees verstandig en vraag niet meer of wij zullen ook u mee moeten nemen – en zelfs met groot genoegen." De soldaat doet reeds een pas vooruit als de Noorman krachtig naar voren springt. 's Mans hand schiet naar zijn zwaard; zijn mond spert zich open voor een waarschuwende kreet. Doch Eric is een fractie van een seconde eerder. Als een moker suist zijn vuist naar voren en slaat krakend neer op de kin van de krijger . . .







Het vervolg van de gebeurtenissen ontwikkelt zich met zo'n snelheid dat alleen Eric, gestaald in ontelbare gevechten, weet waaraan hij zich te houden heeft. Als een bliksemstraal schiet het zwaard van de tweede krijger naar voren als hij zijn makker onder de vuist van de Noorman ziet neerstorten. Doch terwijl Lotus' angstkreet hem in de oren klinkt, weet Eric door een wegduikende beweging het neersuizende lemmet te ontgaan. Met dezelfde draai grist hij het zwaard dat de neergeslagen soldaat heeft laten vallen, van de grond. Zijn ogen meten zijn tegenstander, die nu behoedzaam, zich dekkend achter zijn schild, naar voren komt. „Kom barbaar," sist hij triomfantelijk. „Ge verkiest de snelle dood?" Eric ziet de punt van het zwaard van de tegenstander omhooggaan en naar voren schieten. Behendig pareert hij de stoot. Hun zwaarden slaan op elkaar, schampen weg, flitsen terzijde. Meteen doet de Noorman een scherpe schijnuitval naar rechts. De krijger tracht de stoot op te vangen op zijn schild, om dan plotseling te ontdekken dat de zwaardvechter voor hem zijn wapen op het laatste moment met weerloze snelheid laat uitschieten en toestoot. Een kreun klinkt op uit de mond van de soldaat. Doch de stoot heeft slechts een vleeswond veroorzaakt en hij is taai. Zich achter zijn schild dekkend, dringt hij naar voren. Eric haalt uit voor een zware slag. En dan rijst een gevoel van schrik in hem omhoog, want met een scherp geluid breekt zijn zwaard op het schild van de ander. Met een grijns springt de soldaat naar voren . . .







Zelden is Eric sneller geweest dan op dit fatale moment, als het zwaard van de krijger zijn keel bedreigt. Met een forse sprong duikt hij onder het wapen door, richt zich weer op en slaat toe. Hij voelt de kaak van de soldaat wijken onder zijn vuist. Met een gesmoorde kreet wankelt de man achteruit. Dan zakt hij langzaam in elkaar. Hijgend kijkt Eric op hem neer. Tot hij een zachte hand op zijn arm voelt. Lotus van Jade staat naast hem. „Ik wist wel dat je ze zou verslaan," zegt het meisje zacht. „Sinds ik je heb zien vechten in de grotten van Ts'au Ts'au kan ik niet anders geloven dan dat je onoverwinnelijk bent."
Ze werpt een blik op het versplinterde zwaard, dat de Noorman nog steeds in zijn vuist heeft. „Hoewel ik een ogenblik meende dat je verloren was toen ik dat zwaard zag breken." „Ik ben blij dat je eindelijk weer eens die plechtstatige aanspreektoon hebt laten varen," zegt Eric lachend. Ze bloost diep . . . „Dit klinkt een heel stuk beter. Overigens vind ik het jammer, dat dit wapen stukgesprongen is. Nu de toestand zo is, voel ik me zekerder wanneer ik een betrouwbaar zwaard bij me heb!" Een ogenblik staat Lotus van Jade in beraad. „Wacht hier!" zegt ze dan snel en haast zich weg, om even later terug te keren met een prachtig bewerkte kling. „Is dit soms wat je zoekt?" vraagt zij met een lachje. Eric bekijkt het zwaard opmerkzaam. Langzaam verschijnt er een nadenkende trek op zijn gelaat, als probeert hij zich iets te herinneren dat hem ontschoten is. Tot zijn ogen plotseling groot worden. „Waar heb je dit wapen vandaan?" vraagt hij hees. „Dit ken ik. Het is het zwaard dat de gemaskerde vreemdeling voerde toen ik hem in de grotten van Ts'au Ts'au bevocht . . .!"







Het duurt even eer de volle betekenis van Erics woorden tot Lotus van Jade doordringt. „Dat zwaard van onze gemaskerde vijand . . . ?" hijgt ze onthutst. „Maar dat kan . . . dat is . . . onmogelijk! Ik haalde dit uit de vertrekken van mijn echtgenoot Li Po . . ." „Li Po!" Plotseling overziet Eric de hele toestand. „Dus dit zwaard is van Li Po! Weet je wat dat betekent? Dat Li Po de gemaskerde figuur is die jou probeerde te ontvoeren!" Het duizelt hem even. „Waar vond je deze kling precies?" „Hij lag op een tafeltje. Alsof een bediende hem daar pas had neergelegd." „Zo!" zegt hij. „Dat verandert alles." Hij wendt zich tot Tai, die op dat moment onder de bank vandaan kruipt, waaronder hij gedurende het gevecht gescholen heeft. „Heb je 't begrepen?" „Zelfs een wijs man kan in raadselen wandelen," mompelt Tai ongelukkig. „Dit betekent," zegt Eric, „dat onze gemaskerde tegenstander niet omgekomen is onder de instortende gewelven. Meer nog. Li Po moet zich in het paleis bevinden, of daar kort geleden geweest zijn. Van dat laatste ben ik niet zeker, maar dat zal ik gauw weten!" En zonder zich verder iets aan te trekken van Tai's protesterend geroep, loopt hij met grote passen naar het paleis, zijn zwaard dreigend geheven. Eindelijk is het mysterie van zijn gemaskerde tegenstander opgelost. Het was Li Po, daar is hij nu wel zeker van. Maar . . . Wie is Li Po? Zo in gedachten verdiept is hij, dat hij de schildwacht pas op het laatste moment ontdekt. „Ge kunt niet passeren!" snauwt de wachtpost. „Op bevel van de keizerin! Hare hoogmogendheid de keizerin heeft iedere toegang tot dit gedeelte van het paleis verboden totdat zij klaar zal zijn met haar besprekingen met Li Po . . .!"







De spanning die zich van Eric heeft meester gemaakt, nu hij weet dat zijn gemaskerde tegenstander en Li Po dezelfde persoon zijn, wordt slechts geprikkeld door de weigering van de paleiswacht om hem door te laten. Hoe? Deze man wil hem tegenhouden nu de oplossing van het mysterie vlak voor hem ligt? „Verdwijn!" snauwt de wachter. Zijn breed gezicht vertrekt zich in een dreigende grimas, terwijl zijn speer zich op de borst van de Noorman richt. Maar deze ontwijkt het wapen met een snelle wending. Een korte beweging. Een gesmoord gerochel. Zonder veel geluid te geven, zakt de schildwacht in elkaar. Een ogenblik kijkt Eric op hem neer terwijl hij scherp toeluistert of iemand ook door het zachte gerucht van het gevecht opmerkzaam is geworden. Maar alles blijft roerloos. Met snelle, voorzichtige passen verdwijnt hij in het paleis. Ook in de gangen staan op regelmatige afstand van elkaar wachtposten opgesteld. Behoedzaam weet Eric hen een voor een onopgemerkt voorbij te komen. Tot hij eindelijk stil houdt voor de zijden voorhang, die de privé-vertrekken van de keizerin afsluit. Vanachter de dunne stof dringt een gedempte mannenstem tot hem door, zo nu en dan onderbroken door de zachte vraag van een vrouw. En met grimmige voldoening herkent Eric deze mannenstem! Het is de stem van de gemaskerde, de stem van Li Po. Een ogenblik staat Eric roerloos. Dan schuift hij voorzichtig het zijden gordijn enigszins uit elkaar en kijkt naar binnen.





Aan een kleine, lage tafel zit Yeng Hsung, de keizerin, tegenover een donkere mannenfiguur. Zijn geheimzinnige tegenstander, denkt Eric. De man genaamd Li Po . . . *Maar wie is hij?* „We dienen uiterst behoedzaam te werk te gaan," hoort hij de keizerin zeggen. „De kleinste misstap kan ons noodlottig zijn." „Bah!" zegt de donkere figuur minachtend. „Het zal doodeenvoudig zijn de keizer te overvallen en weg te voeren! Laat dat rustig aan mij over!" „Ik twijfel er niet aan," knikt de keizerin. „Ge zijt zeer sluw, Li Po. Welk moment acht ge het meest geschikt voor de ontvoering?" „Vandaag over zes dagen!" De ander heeft met stemverheffing gesproken. En aan de andere zijde van het gordijn heft Eric, met een ruk het hoofd. Vanaf het begin heeft hij het gevoel gehad dat hij de stem van deze man eerder had gehoord. Nu herkent hij hem . . . Een stille woede maakt zich van hem meester. Wit worden zijn knokkels rond het heft van zijn zwaard. Alle voorzichtigheid vergetend, slaat hij heftig het gordijn terzijde en stapt naar binnen. Hij let niet op de keizerin, die een schelle kreet slaakt. Zijn ogen zijn gericht op het gezicht van de man, die hem aanstaart als is hij een spookverschijning; en hij weet dat hij gelijk gehad heeft . . . Hier, voor hem, staat zijn oude vijand die reeds zo vaak zijn ongeluk geweest is. Li Po is . . . Baldon!







Baldon en Eric staren elkaar een ogenblik doordringend aan, terwijl de Norenkoning langzaam naar voren komt, zijn zwaard op de ander gericht. Weer ziet Eric de man voor zich, die hem reeds zo vaak naar het leven heeft gestaan, die hem beroofd heeft van het goud der Ozmecs en alles in het werk heeft gesteld om hem ten onder te brengen. „Koning Eric!" „Hoe nu, Baldon? Bevreesd?" Erics stem is vervuld van bijtende spot. „Je was anders ook zo angstig niet toen je mij van 't vlot duwde, om je van mijn scheepslading goud meester te maken.* Of ben je dat vergeten? Het is vrij lang geleden." Woede en haat flikkeren in Baldons ogen. „Je goud . . ." „Oh, ik weet dat je er een handig gebruik van hebt gemaakt!" onderbreekt Eric hem snijdend. „Je hebt zelfs kans gezien het hier in China als bruidsschat te benutten, zodat je ongestoord kon trouwen met de dochter des keizers. Alles wordt me nu duidelijk. Later kreeg je blijkbaar toch berouw dat je je schat van de hand had gedaan, en daarom ontvoerde je Lotus van Jade, waarbij je wel gedwongen was geheel gemaskerd te gaan, daar ze je anders onmiddellijk herkend zou hebben. Van de keizer eiste je nu je bruidsschat van een scheepslading goud terug als losgeld voor zijn dochter. Niemand wist dat jij er achter zat. Het was heel handig opgezet, Baldon. Wanneer het gelukt was had je zowel de prinses als een scheepslading goud gehad. Nu echter zul je je verraad met de dood moeten bekopen . . ." „Je weet te veel, heer Eric!" snauwt Baldon en trekt met een flitsende beweging zijn zwaard . . .

* Lees „Het goud der Ozmecs".







Met verbeten woede valt Baldon op de Noorman aan, die zijn slag echter handig pareert. „Verdedig je, ellendeling, want dit zal ons laatste gevecht zijn!" snauwt Eric. Met snelle bewegingen draaien zij om elkaar heen. Alleen het korte getik der zwaarden, het geschuifel van schoeisel en het gehijg van hun ademhaling zijn hoorbaar. Keizerin Yen Hsung ziet het gevecht een tijdlang zwijgend aan. „Dood hem!" sist zij eindelijk tegen Baldon. „Dood die barbaar!" Zij wijkt tegen de muur terug en laat geen oog af van het gevecht, dat met onverminderde hevigheid wordt voortgezet. Aanvankelijk zijn Eric en Baldon aan elkaar gewaagd, maar na enige tijd weet de Noorman zijn tegenstander achteruit te dringen. De keizerin ziet dit. Schuifelend langs de wanden, steeds de vechtenden ontwijkend, beweegt zij zich langzaam in de richting van een met fraai lakwerk versierde kast, die in een hoek van het vertrek staat. Haar ogen zijn in angstige spanning op Baldon gericht, die steeds verder voor Erics aanvallen terug moet wijken. De hand van de keizerin tast langs het lakwerk, tot haar vingers een klein rond uitsteeksel vinden. Eén gebaar is voor Baldon genoeg om haar bedoeling te begrijpen en haastig wijkt hij achteruit, Eric volgt hem snel . . . Het volgende moment drukt de keizerin de verborgen knop in. Een van de eersten die de uitwerking hiervan zien, is Tai, die, op de hielen gevolgd door Lotus van Jade, het vertrek binnenkomt. De oogjes van de kleine filosoof sperren zich wijd open, en terwijl hij naar voren rent, gilt hij: „Dappere vriend!! Waakt! Snel . . .!"







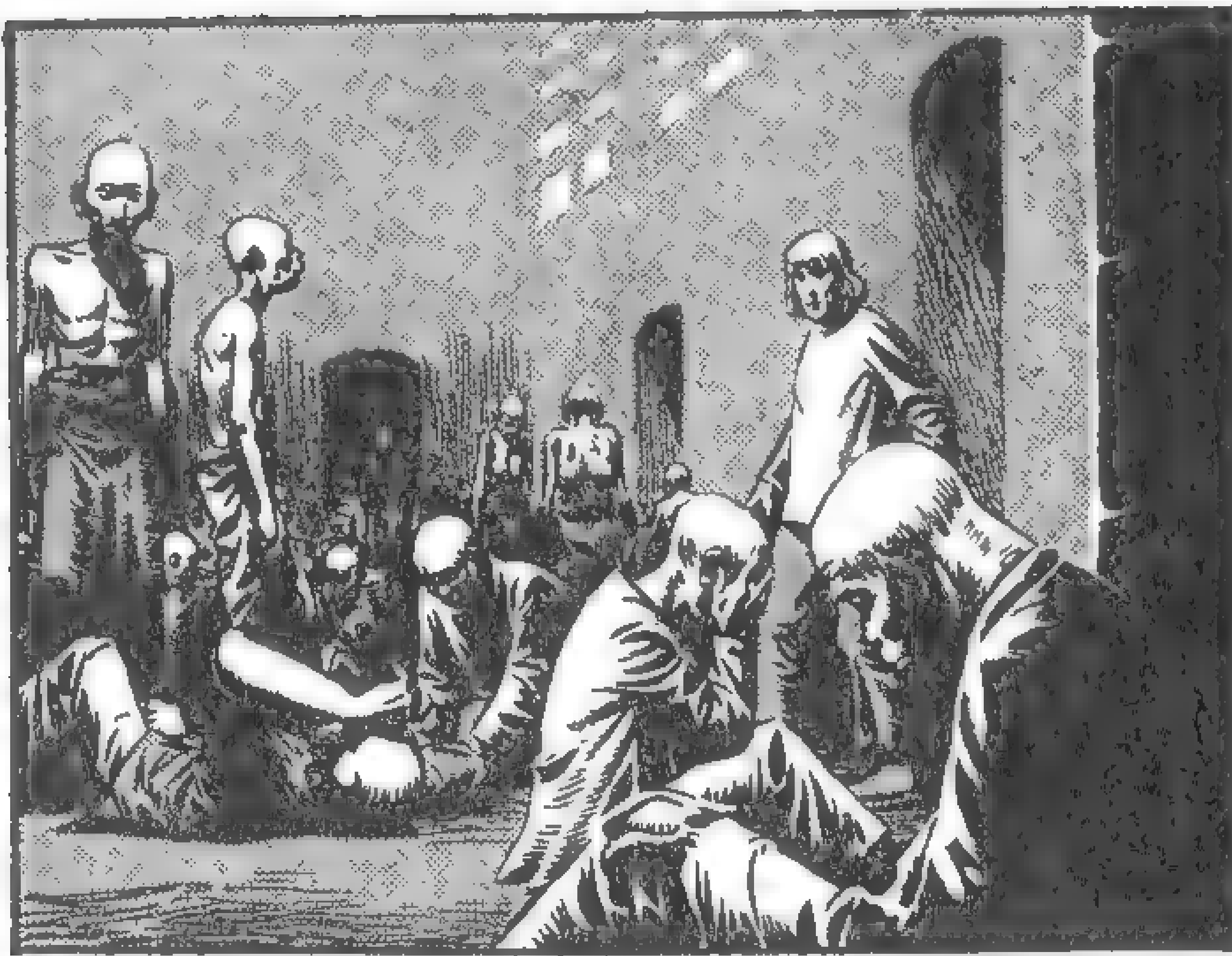
Op het moment dat hij Tai hoort schreeuwen, schijnt het Eric toe dat de aarde onder hem splijt. Ruggelings valt hij omlaag in een donkere diepte, waaruit een prikkelende geur opstijgt. Wild zoeken zijn handen naar een houvast. Maar de geur schijnt verdovend te werken. Hij tracht zich nog te bewegen, te schreeuwen, tot hij het bewustzijn verliest . . .
De keizerin komt op Baldon toe, die met een tevreden grijns naar de roerloze gestalte van zijn doodsvijand kijkt. „Deze man moet sterven!" mompelt Baldon hees. „Zolang hij leeft zal ik gevaar lopen. Weg met hem!" „Hij zal sterven. Doch op een minder opvallende manier. Vergeet toch niet dat hij een vriend des keizers is. Na zijn verdwijning zullen er vragen gesteld worden. Neen, wij mogen geen enkele kans lopen dat de verdenking op ons valt . . ." „Wat wil je doen?" De keizerin wenkt enige wachters. „Neem deze barbaar met u mee," beveelt ze, op Erics bewusteloze gestalte duidend. „En ook deze wijsgeer . . ." „Wá-á-át . . ." stottert Tai. „. . . en breng hen snel en onopvallend weg." De keizerin werpt Baldon een snelle blik toe. „De prinses kan ik zelf wel overtuigen dat zij er beter aan doet te zwijgen," voegt zij er aan toe. „Van haar behoeven wij weinig gevaar te verwachten." „Waar laat je hen heen brengen?" vraagt Baldon gespannen. Het verdorven lachje rond de mond van de keizerin wordt breder. „Naar de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten!" zegt ze koud. „Ik geloof niet dat wij ooit meer last van hen zullen ondervinden."







Eric komt langzaam weer bij bewustzijn. Hij heeft het gevoel of zijn hoofd gevuld is met gloeiend vuur. Langzaam echter trekt de pijn enigszins weg. Hij heft kreunend zijn hoofd op en kijkt om zich heen. Hij ligt in een nis van ruwe steen, die uit schijnt te komen op een veel grotere ruimte. „Bij Tao, mijn dappere vriend," klinkt een bekende stem naast hem. „De kwalijke dampen zijn weggetrokken uit uw brein, nietwaar?" Tai komt langzaam overeind. Hij scharrelt even rond bij de muur en komt dan naar zijn vriend toe met een kom, voor de helft gevuld met waterige soep. „Drink eens," mompelt hij. „Ge zijt lang buiten bewustzijn geweest. Ik vreesde reeds dat ge wandelde in de Tuin der Goden." Hij werpt een minachtende blik op de soep. „O, had ik slechts enkele druppels wijn hier. Dat zou u wel opknappen." „Waar zijn wij hier?" vraagt Eric. „In de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten. De foltertoren van de keizerin. Ah, mijn vriend, de lijn van ons lot is duister getint." Langzaam begint Erics herinneringsvermogen terug te keren. Het is als klinkt Baldons stem hem weer in de oren: „Vandaag over zes dagen zullen wij de keizer ontvoeren." Zes dagen, waarvan één reeds bijna verstreken moet zijn. En hij zit hier opgesloten, niet in staat iets uit te richten. Woede maakt zich van hem meester en driftig smijt hij de kom soep tegen de grond. „Kostelijke uren vliegen voorbij en wij zitten hier!" roept hij uit. „Ik weet niet wat ge bedoelt . . ," mompelt Tai timide. „Doch als ge aan wilt geven dat deze toestand onplezierig is, ben ik het volkomen met u eens – hoewel het jammer is van die soep."







Het idee dat hij hier zit opgesloten terwijl Baldon en de keizerin plannen smeden om de keizer te ontvoeren, brengt Eric buiten zichzelf. Gevolgd door Tai loopt hij de nis uit, teneinde de zijn kerker eens nauwkeurig op te nemen. Hij is op het nodige voorbereid, maar de adem slokt hem in de keel als hij de grote, holle ruimte overziet. Het gewelf schijnt gevuld met bleke, uitgeteerde gestalten, die met doffe blik voor zich uitstaren of apathisch neer liggen. Op deze onmenselijke manier wreekt de duivelse keizerin zich op de ongelukkigen, die het gewaagd hebben tegen haar op te staan. Als spoken schuifelen zij rond onder het grauwe licht, dat door de hoge muurgaten naar binnen valt. Inderdaad, zelden is een naam juister; dit is de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten. Hij wordt in zijn beschouwing onderbroken door een grote, zwaargebouwde man. „Nieuwelingen?" Zijn stem klinkt scherp en heeft een ondertoon van grimmige spot. „Nieuwe gasten in ons lustoord?" „Mijn naam luidt Eric," antwoordt de Noorman vriendelijk. „Dit is mijn vriend, de zwervende filosoof Tai. Wie zijt gij?" „Vroeger placht ik mijzelf de Mandarijn Ming te mogen noemen," zegt de ander sarcastisch. „Tegenwoordig? Een naamloze." Hij werpt Eric een keurende blik toe. „Ik wist niet dat onze gastvrouwe, de keizerin, ook al barbaren verzamelde. Bevalt het u?" „Dit is een van de ergste dingen die ik ooit gezien heb," zegt Eric zacht. „Ge zult binnen enkele weken nog één ding zien dat erger is," mompelt Ming cynisch, terwijl hij zich omwendt, „en wel als ge uzelf dan nog eens in een spiegel kunt bekijken – maar ik vrees dat ge dáárvoor zelfs geen gelegenheid meer zult krijgen . . ."







De cynische opmerkingen van Ming dragen niet weinig tot Erics onrust bij. Hij tracht er met Tai over te spreken, maar de filosoof is te zeer in zijn eigen ellende verdiept. „Mijn arme buik wordt doorknaagd van honger," mompelt hij droevig. „Zou het in het duivelachtige voornemen der onwaardige wachters liggen dat wij hier langzaam aan onszelf te gronde gaan?" Plotseling verheldert zijn gezicht echter. „Ah . . . neen. De goden zijn ons gunstig." Inderdaad treedt een wachter het gewelf binnen met een grote pot waterige soep. Gretig verdringen de uitgeteerde gevangenen zich om hem heen. Onder het waakzaam oog van de soldaten begint de uitdeling. Ook Eric en Tai mengen zich tussen de wachtenden. „Duizendmaal vergeving," mompelt de wachter tegen Eric, „doch het ligt niet in onze bedoeling dat een blanke barbaar ook eet. In deze Toren zal hem geen voedsel worden uitgereikt, wel echter staan wij in uiterste goedgunstigheid toe dat hij anderen mag zien eten." De Noorman wendt zich af. Een verschrikkelijke hongerdood wacht hem dus. Dat hij van de wachters geen toegevendheid heeft te verwachten wordt hem duidelijk als hij ziet hoe een andere gevangene, die enkele druppels voedsel morst, wordt bestraft wegens „verontreiniging der keizerlijke vloeren". Met afgrijzen ziet hij een soldaat met getrokken zwaard op de ongelukkige toetreden. Hij hoort de enkele, hoge gil opgalmen tussen de muren en begint iets van Mings cynisme te begrijpen. „Vrees niet, dappere vriend," hoort hij een bekende stem fluisteren. „Zolang één van ons nog een portie voedsel heeft zal die aan beiden behoren . . ."







Werkelijk heeft Tai de helft van de waterige soep voor Eric bewaard. Terwijl Eric dit dankbaar naar binnen werkt, ziet hij de mandarijn naderen. „Aandoenlijk, zoveel vriendentrouw. Zij delen hun voedsel. Zie toe hoe mij dit ontroert . . . Doch vergeet niet dat er slechts driemaal per week een dergelijke portie wordt uitgedeeld! Een man kan daar precies van in leven blijven blijven; twee echter . . . ach, men zegt dat de hongerdood een zachte is." „Wa-a-a-t . . .?" stottert Tai. Ik bedoel slechts," zegt Ming scherp, „dat ge handelt als dwazen. In deze uithoek van de hel geeft het niet of men zich voor elkaar opoffert. Als deze barbaar voorbestemd is om hier van honger om te komen kan niets hem meer redden. Overigens schijnt de barbaar nog steeds honger te hebben. Jammer. Ik heb uitstekend gegeten . . ." Driftig springt Eric op hem toe en zijn vuist treft Ming vlak onder de kaak. De mandarijn wankelt achteruit. Op dat ogenblik stoot een der gevangenen, die bij de ingang zit, een waarschuwende kreet uit. Blijkbaar hebben de wachters het gevecht bemerkt, want door de nauwe gang naderen twee dreigende gestalten . . .







Eric heeft het gevaar ogenblikkelijk beseft. Wanneer Ming blijft liggen, zullen de cipiers hem als de aanleiding van het incident beschouwen; dan hebben zij een slachtoffer waarop zij hun ontstemming kunnen koelen.

Haastig tilt hij de roerloze gestalte op, en samen met Tai draagt hij Ming naar de nis. Nauwelijks heeft hij Ming daar neergelegd en Tai met een handgebaar bevolen naast hem te gaan zitten, of hij ziet enige wachters, driftige zweepslagen uitdelend, hun richting uitkomen. Gelaten wachten enkele ineengehurkte gedaanten het striemende leer af. Een cipier verschijnt in de opening van de nis. „Waarom verbergen jullie je hier, honden!" gromt hij, zijn zweep opheffend. „Zijn jullie soms de ondankbaren, die onze goedheid en zachte verzorging vergelden met opstandigheid? He? Spreek!" „Integendeel," antwoordt Eric zacht, „wij hebben hier slechts liggen slapen. Zie." Hij wijst naar Mings roerloze gestalte, „hij slaapt nog." „Zorg dat jullie rustig blijven!" snauwt de wachter, „of de slaap kon weleens voorgoed over jullie komen. De eeuwige slaap! Hier!" Hij voegt zich weer bij zijn metgezellen en verlaat de toren. „Dat was zeer edelmoedig van u," mompelt een sarcastische stem zodra de wachter verdwenen is. Eric kijkt op. De mandarijn is uit zijn bewusteloosheid bijgekomen. „Ik ben u zeer erkentelijk. Uw karakter schijnt me even sterk toe als uw vuist." „Ik weet niet of ge reeds een cynicus onder uw vrienden telt, doch in ieder geval kunt ge op mij rekenen." Een ogenblik aarzelt Eric. Dan drukt hij de ander krachtig de hand en sluit daarmee een der vreemdsoortigste vriendschappen, die hij in zijn avontuurenrijk leven ooit gehad heeft. Een vriendschap die reeds zeer spoedig vrucht zal dragen . . .







Wellicht is het een van de vreemdsoortigste combinaties welke het noodlot ooit te zamen heeft gebracht. Alle drie, zowel de filosoof Tai, als de mandarijn Ming en de jonge vorst verschillen hemelsbreed van elkaar. Toch groeit er tussen hen al spoedig een vertrouwelijkheid, zoals die alleen ontstaat tussen mannen, die elkander volkomen begrijpen; een vertrouwelijkheid, die Eric er toe brengt Ming alles te vertellen wat hij gehoord heeft over de aanslag, die Baldon en de keizerin over enkele dagen op de keizer willen plegen. „Begrijp je wat dat zeggen wil?" eindigt hij opgewonden. „Over vijf dagen overvalt de laagste ellendeling die ik ooit heb ontmoet, de rechtmatige heerser van het Hemelse Rijk! Ik weet niet wat ze verder van plan zijn, maar Baldon kennende twijfel ik er geen ogenblik aan dat ze 'n stevig complot hebben gesmeed. De gevolgen hiervan zullen rampzalig zijn. En wij, de enigen die met hun plannen op de hoogte zijn, zitten hier opgesloten. „Weet je," antwoordt Ming spottend, „waar je de trouwe aanhangers des keizers kunt vinden? In de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten! Dat komt prachtig uit, nietwaar? Het is om die reden dat de keizerin ons in dit verrukkelijke gebouw heeft gevangen gezet! Ieder van de mannen hier zal met liefde z'n leven voor de keizer geven!" Eric kijkt een ogenblik medelijdend naar de vermagerde gestalten. „Dus dit zijn de mannen die een wereldrijk moeten beschermen," mompelt hij wanhopig. „Een uitgeputte troep, die zich niet eens op vrije voeten bevindt." Een ogenblik meet Ming Eric met de ogen. Dan, als in een plotselinge opwelling springt hij op. „Niet op vrije voeten inderdaad. Maar daar kan verandering in worden gebracht. Volg me, vriend Noorman, dan zal ik je laten zien hoe wij aan onze ontsnapping werken."







Vragend volgt Eric de mandarijn naar de andere zijde van de toren. De gevangenen wijken voor hen uiteen. Eén stelt Ming in het voorbijgaan een zachte vraag, voor Eric onverstaanbaar, doch Ming maakt slechts een bevelend handgebaar. Dit kleine vooral sterkt Eric in de overtuiging dat de mandarijn stilzwijgend als de aanvoerder der gevangenen beschouwd wordt. Zij lopen naar een kleine nis. Hier is het zo schemerig, dat Eric aanvankelijk slechts een kleine, witte plek, laag aan de muur onderscheidt. Tot zijn verwondering loopt de ander recht op deze plaats toe; en nu ziet Eric dat 't een smal gat is. Snel kruipt Ming naar binnen, op de voet gevolgd door de Noorman. „Hieraan werken wij reeds meer dan anderhalf jaar." Ming duidt op een smalle schacht, die aan de voet van de buitenmuur schuin omlaag uitgebroken is. „Op deze manier hopen wij eenmaal in vrijheid te komen. Wij kunnen alleen 's nachts werken en dan nog alleen uiterst behoedzaam. Nadenkend inspecteerd Eric de schacht. Zou dit de weg zijn waarlangs hij Baldons boosaardige aanslag op de keizer nog kan verhinderen? Ming schijnt zijn gedachten te raden. „Maak je geen illusies, vriend Noorman. Neem van mij aan dat het onmogelijk is in vijf nachten deze muur te doorbreken." Zij kijken elkaar een ogenblik strak aan. En door het cynisch masker van de mandarijn heen ziet Eric de uitdrukking van machteloze teleurstelling. „Onze bezorgde wachtcommandant, die een groot liefhebber is van het schaakspel, zou dit een verloren 'partij' noemen." Zijn woorden brengen de Noorman eensklaps op een idee. „Het schaakspel zeg je? Prachtig! Luister, Ming, misschien heb ik een plan . . ."







Met een ruk buigt Eric zich naar Ming. „Zie je kans om die muur te doorbreken in vijf dagen als je er dag en nacht aan door kunt werken?" „Wellicht," antwoordt de mandarijn. „Doch overdag houden de wachters ons in het oog." „En als ik de wachters nu eens op een andere manier bezighoud? Jouw opmerking dat de wachtcommandant verzot is op schaakspelen heeft me op een idee gebracht. Het is nu te laat om het te proberen, maar morgen beginnen we direct en Tai moet me helpen. Laat je mannen vannacht aan deze muur werken en hou ze klaar om morgen dadelijk verder te gaan zodra de kust veilig is. Misschien lukt het ons dan nog Baldon schaakmat te zetten eer hij kans heeft de keizer te ontvoeren." Eric wendt zich om. „Ik reken op je, Ming. En nu moet ik dadelijk met Tai spreken!"

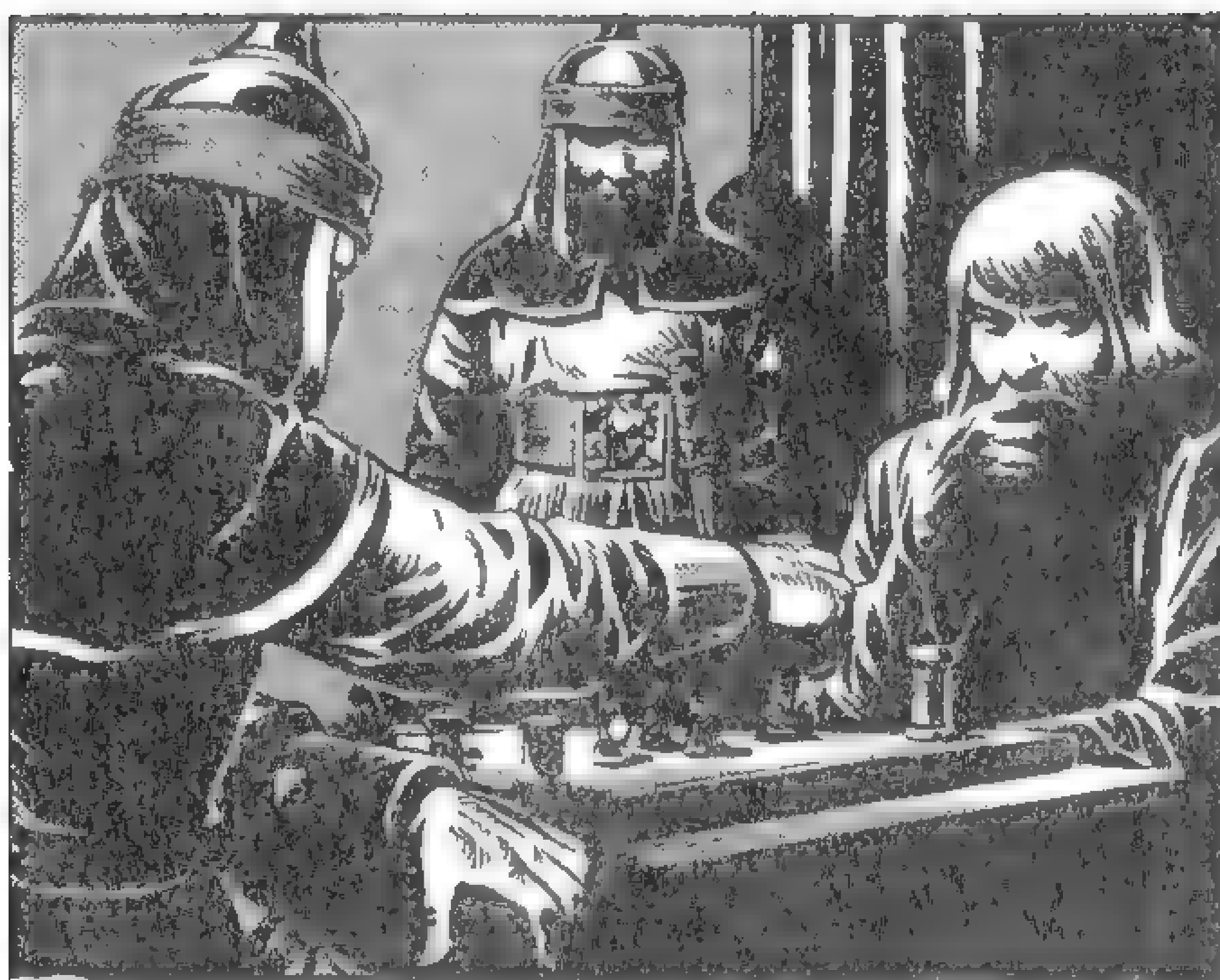
De volgende ochtend vindt een wachter twee schakende gevangenen voor de ingang. Weliswaar spelen zij met een zeer primitief, zelfgemaakt spel, doch Eric en de kleine filosoof schijnen dit allerminst als een bezwaar te gevoelen. Hevig geconcentreerd staren zij naar de kleine voorwerpen, die de stukken voor moeten stellen en als Tai eindelijk, blijkbaar na lang wikken en wegen, een stuk van Eric verovert, juicht hij enthousiast: „Ha, mijn dappere vriend, nu kunt ge weer zien hoe de Wijsheid triomfeert." Maar uit zijn ooghoeken werpt hij een snelle blik naar de wachter, die argwanend dichterbij is gekomen. „Dit is zéér ongebruikelijk!" snauwt hij. Een ogenblik staat de man in beraad. „Blijf hier zitten, honden!" gebiedt hij dan dreigend. „Ik ga de wachtcommandant van dit vreemde gebeuren in kennis stellen!"



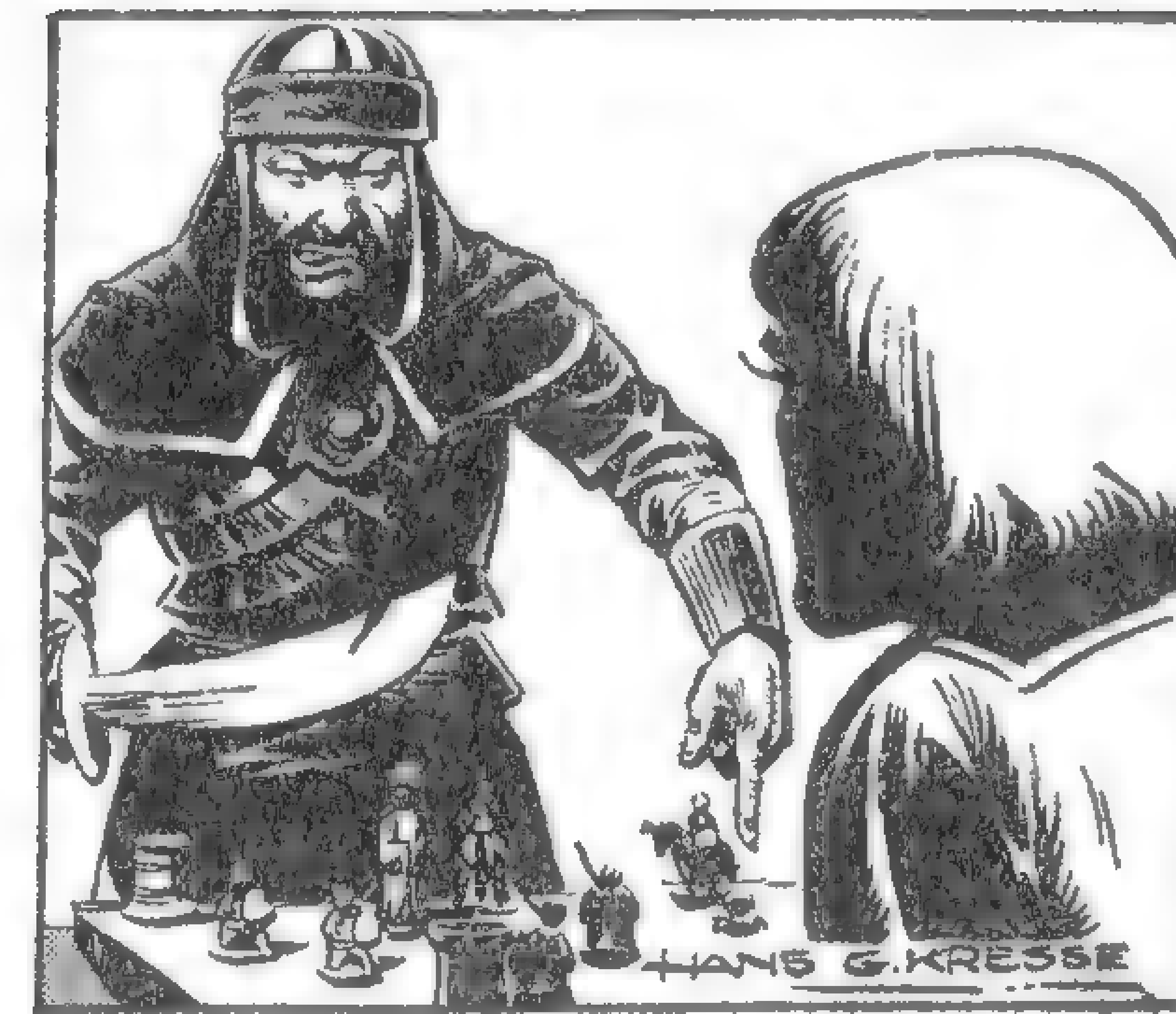




Even later keert de wachter terug met de wachtcommandant. Nu is het kritieke moment aangebroken. „Je schijnt een oneerbiedige liefde te hebben opgevat voor een spel dat te hoog verheven is om door de handen van een gevangen hond te worden bezoedeld," klinkt de stem van de commandant. „En verder blijkt me dat je een slecht schaakspeler bent, barbaar. Je koningin staat schaak!" „In mijn eigen land had ik een zekere roep als speler," mompelt Eric. „Vergeef mij daarom dat ik met u van mening verschil. Het in gevaar brengen van mijn koningin is slechts een kwestie van tactiek. Kijk," hij verschuift enige stukken, „op deze manier had mijn tegenspeler zeker deze partij verloren." Met interesse heeft de commandant de zetten van de Noorman gevolgd. „Je bent inderdaad een beter speler dan ik dacht," gromt hij. „Hm! Volg me! Je mag me deze zet persoonlijk nog eens voordoen op mijn eigen bord . . ." Hij werpt een dreigende blik naar zijn soldaten, onder wie een gemompel van verbazing opgaat. Tai ziet meteen zijn kans schoon. „In de tijd dat gij mijn onwaardige vriend in het schaakspel onderwijst, wil ik uw mannen gaarne een onnoemlijk aantal keren laten verliezen bij het edele spel Mah Jong. Dat zal hun leren uw waardigheid niet meer in twijfel te trekken!" De commandant weet dat hij buiten z'n bevoegdheid gaat door de Noorman met zich mee te nemen. Door zijn mannen eenzelfde onbevoegdheid toe te staan kan hij ze te allen tijde beletten hem ooit te verraden. Het is precies waarop Eric gerekend had, maar toch ontglipt hem een zucht van opluchting, als de wachtcommandant z'n toestemming geeft. Ming, die onopgemerkt vanachter een muurstuk het gehele toneel heeft gadegeslagen, knikt goedkeurend als de wachters met Tai en de Noorman verdwijnen. „Snel mannen!" beveelt hij gedempt. „Aan het werk!"

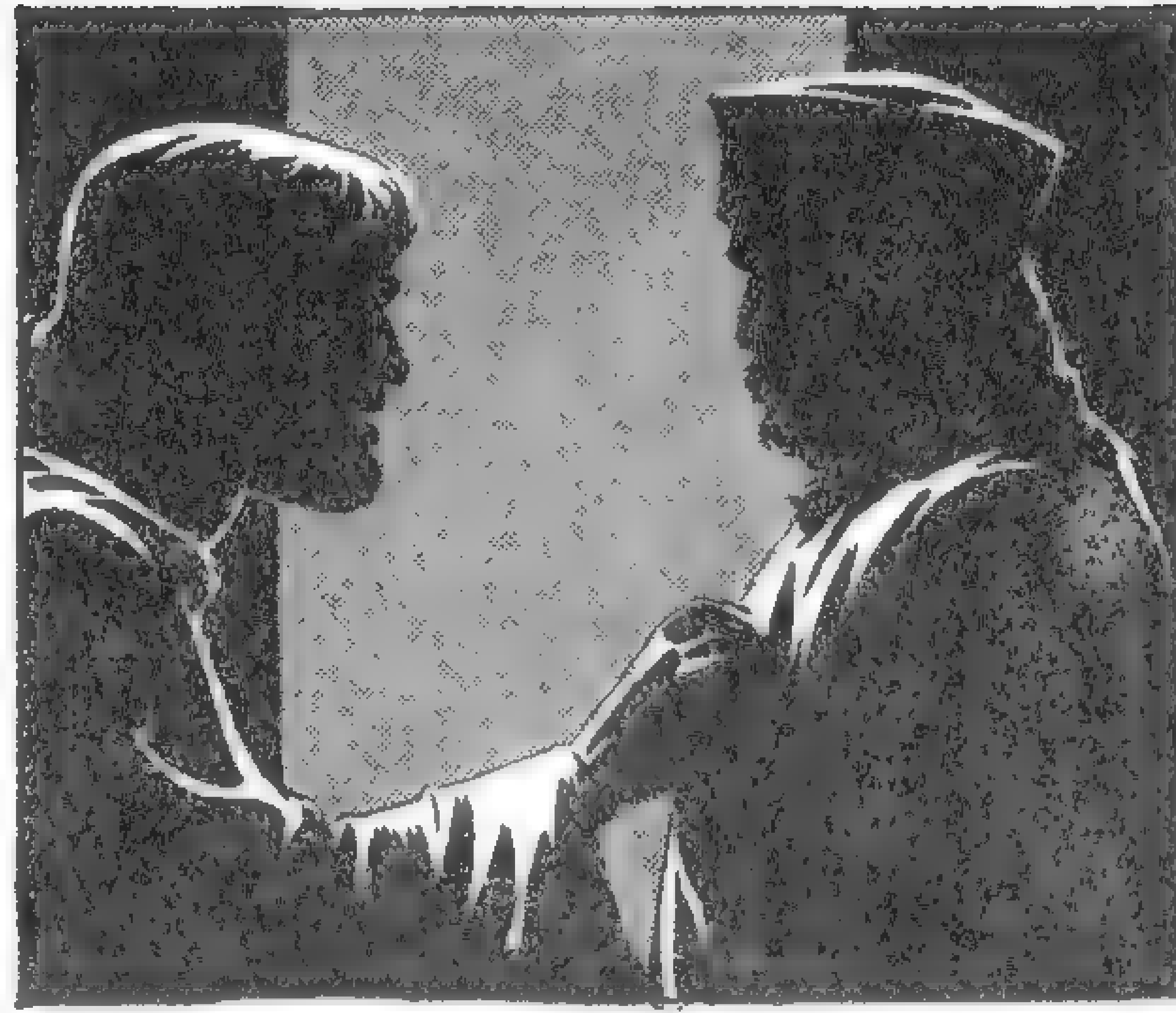






Enkele ogenblikken nadat de Noorman het wachtlokaal is binnengeleid zitten zij al tegenover elkander. Hun aandacht concentrerend op wellicht het oudste spel ter wereld. Doch terwijl de jonge koningszoon uiterlijk geheel onbewogen zijn stukken verschuift, vertoeven zijn gedachten bij Ming en diens mannen. Zou de cynische mandarijn er in slagen de muur tijdig te doorbreken? Eric voelt zich steeds onrustiger worden. Hij had alles willen geven om zelf op dit moment de zwoegende gevangenen te leiden, die nu in de geheime gang de zware stenen losbreken. Zwijgend, bevreesd om het minste gerucht te maken, leveren deze mannen een bovenmenselijke krachtsinspanning. Toch fronst Ming zo nu en dan de wenkbrauwen als hij er aan denkt dat deze zware muur doorbroken moet worden in de vier dagen die hem nog resten. En zou het Eric lukken de aandacht van de wachtcommandant vier dagen lang volkomen af te leiden? Diezelfde gedachte houdt ook Eric bezig als hij door het venster ziet dat de avond valt. De gehele dag hebben zij geschaakt en met uiterste behoedzaamheid heeft hij de partij eindeloos weten te rekken. Doch hoe te maken dat er morgen weer gespeeld wordt? Hij ziet maar één mogelijkheid. Met enkele meesterlijke zetten drijft hij de wachtcommandant in het nauw, tot deze geen enkele kant meer uit kan. Een tartend lachje verschijnt op Erics lippen. „Ge hebt verloren . . .!" zegt hij triomfantelijk. Eric had verwacht dat de man woedend zou worden, doch de razernij welke de commandant bevangt als hem duidelijk wordt dat hij inderdaad verliezer is, verbijstert hem. Met een ruk trekt deze zijn zwaard en, het wapen dreigend opgeheven, krijst hij met overslaande stem: „Verloren! Onmogelijk! Ik kan niet verliezen van een barbaarse gevangen hond . . ."







Razend van drift richt de commandant zijn zwaard op Erics borst, „Het is onmogelijk dat ge gewonnen hebt," snauwt hij. „Nimmer heeft iemand mij verslagen!" „Waarschijnlijk heb ik geluk gehad," mompelt Eric onnozel. „Laat ons morgen weer spelen. Misschien is het beter dat wij een serie van vier partijen openen," voegt hij er haastig aan toe, „en vier dagen achtereen spelen. Dan zal blijken wie van ons de sterkste is." Het is met een gevoel van opluchting, dat hij de commandant op deze uitnodiging hoort ingaan. Zo slecht kan deze man tegen zijn verlies, dat hij iedere kans aangrijpt om revanche te nemen. Eric is tevreden als hij het wachtlokaal verlaat en naar de toren wordt gevoerd, om daar de nacht door te brengen. Ook Ming is voldaan als hij deze regeling verneemt. „Ge zijt sluw, mijn vriend," zegt hij. „Hm, als die commandant niet zo'n ijdeltuit was, zou het er beroerder uitzien! Nu zijn we er zeker van vier dagen ongestoord aan de muur te kunnen werken." „En lukt het om op tijd klaar te komen?" vraagt Eric gretig. „Ik weet het niet. We zijn nu op een binnenmuur gestoten die veel harder is dan het stuk dat we tot nog toe onder handen hadden. Indien we nu niet bang voor lawaai behoefden te zijn ramden we dit stuk in elkaar. Maar juist dat geruisloze wegbreken van iedere steen kost zoveel tijd." „Maar het móét!" zegt de Noorman vurig. „Binnen vier dagen moeten we in vrijheid zijn! Als de muur ons dan nog tegenhoudt gebruiken we geweld!" Zo, overdag schakend met de wachtcommandant, 's avonds overleggend met Ming, verlopen de dagen. En onafgebroken werken de mannen aan de tunnel. Het is een wedloop tegen de tijd . . . met als inzet een keizerrijk . . .!







Als Eric zich op de ochtend van de vijfde dag naar het wachtlokaal begeeft voor zijn laatste partij schaak met de wachtcommandant, is hij vervuld van sombere onrust. Ming heeft hem meegedeeld, dat zijn mannen nog steeds geen kans hebben gezien de muur te doorbreken. Gedachteloos verzet hij de stukken welke de commandant reeds klaargezet heeft, en deze glimlacht voldaan als de Noorman verstrooid een paar verkeerde zetten doet. Zij worden in hun spel gestoord doordat een wachter ietwat verbaasd komt mededelen dat een onbekende vrouw toegang tot de commandant verzocht. „Ge krijgt een ogenblik de tijd om over de volgende zet na te denken, barbaar," zegt hij spottend, en loopt op de zwaar gesluierde vrouwenfiguur toe, die het vertrek betreedt. Eric wordt opgeschrikt door de stem van de vrouw, die de commandant vraagt of zich ook een blanke in de toren bevindt. Het is de stem van Lotus van Jade! Zijn ogen volgen het meisje dat, terwijl ze met de commandant praat, zich langzaam zo omwendt dat zij vlak bij Eric komt te staan. Het is Ming die, vanuit de deuropening welke toegang geeft tot de hal der gevangenen, het eerst beseft wat het meisje van plan is. Hij is – wanhopig omdat de muur nog steeds weerstand biedt aan alle doorbraakpogingen – hierheen geslopen om Eric op de een of andere manier een teken te geven. Nu ziet hij de hand van het meisje plotseling onder haar kleed tasten om het volgende ogenblik de Noorman een blinkend zwaard toe te duwen. En hij beseft dat dit zijn grote kans is. Maar Eric is nog sneller. Terwijl de mandarijn woest naar voren springt, is hij reeds op de commandant toegevlogen. En, het zwaard op diens borst richtend, schreeuwt hij: „Ziehier, heer commandant! Mijn volgende zet!"



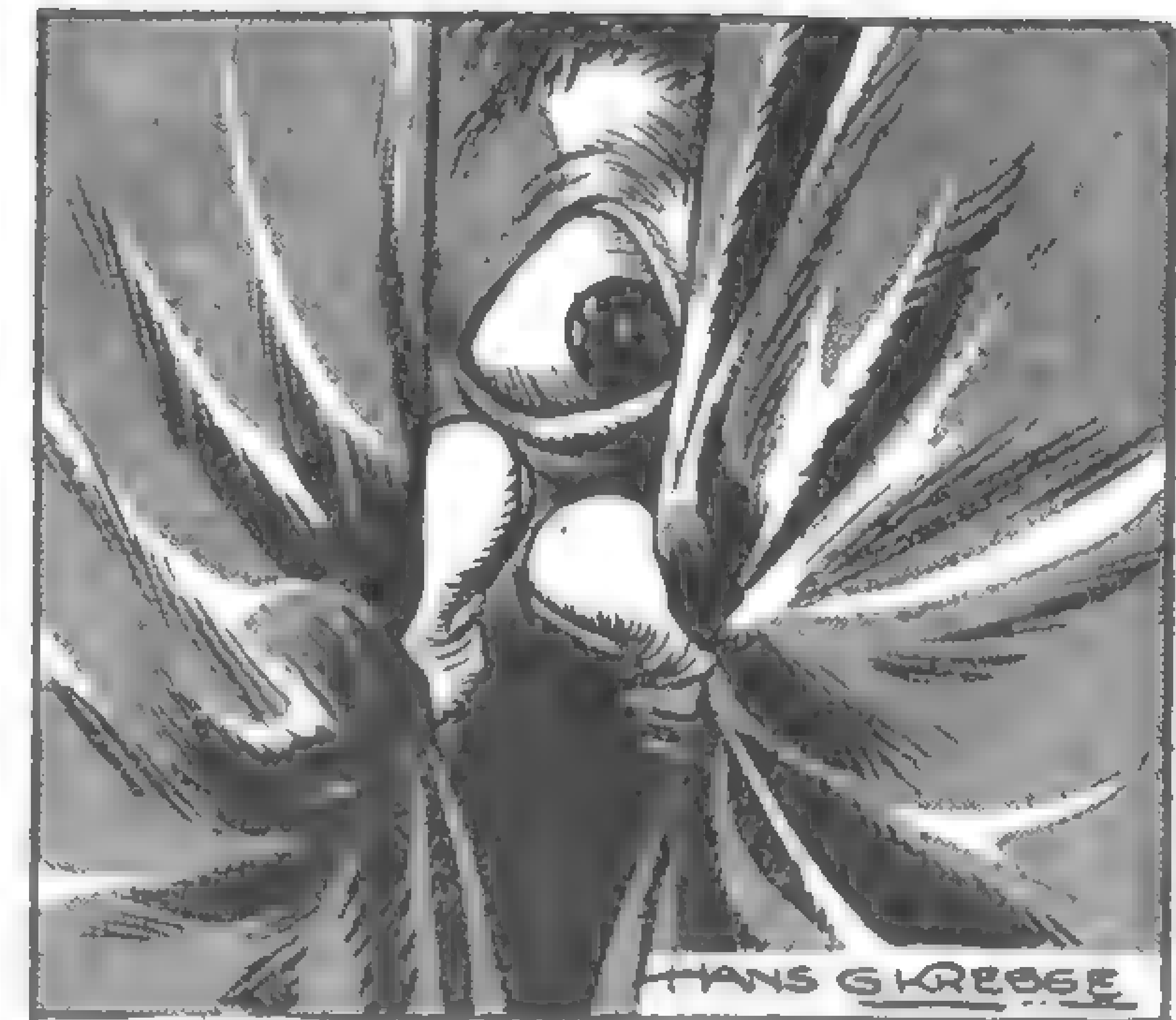




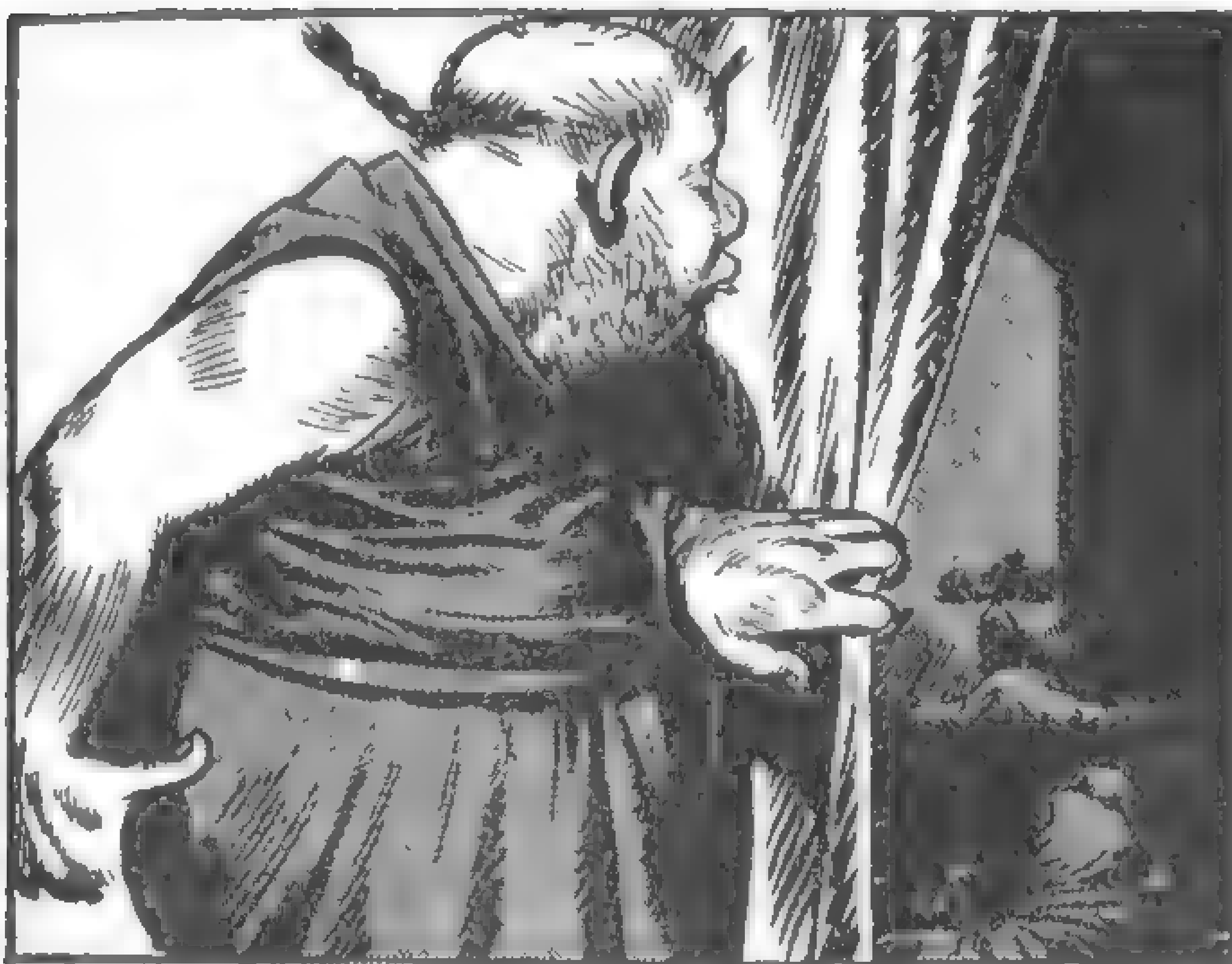
Met een enkele stoot velt Eric de commandant. Ook Ming heeft een wachter neergeslagen en maakt zich thans grimmig van diens zwaard meester. Uit de hal der gevangenen schieten enkele in lompen geklede figuren te voorschijn, aangetrokken door het lawaai van het gevecht, en aan de andere zijde dringt een dichte groep wachters wild naar voren. Dat alles overziet de Noorman met één enkele blik. Snel trekt hij Lotus van Jade achter zich, en, hoog zijn wapen opheffend, roept hij Ming toe: „Vooruit mandarijn! Laat je mannen de muur doorbreken terwijl wij hier de ingang tot de toren verdedigen!" Om zich dan midden tussen de opdringende wachters te storten. Een wilde strijd ontbrandt in het wachtlokaal. Wel zijn de cipiers in de meerderheid, doch Eric en Ming vechten voor hun vrijheid en dat idee zet dubbele kracht achter hun slagen. Beiden uitnemende zwaardvechters, wegen zij op tegen een véél groter aantal tegenstanders. „Kom op, honden! hoont Ming. „Jaren heb ik naar dit moment verlangd! Ha!" Hij kruist z'n zwaard met een tegenstander. „Was jij niet degene die zo vaak en zo graag je zweep gebruikte? Een uitnemend weerzien!" Diep vanuit de toren dringen bonkende slagen tot de vechtenden door. De rest van de gevangenen heeft alle aandacht op de muur geconcentreerd, en zij verbrijzelen de muur door een grote steenklomp er tegenaan te slingeren. Hier en daar springen brede scheuren open. Dat geluid klinkt Eric als muziek in de oren. Nog onstuimiger valt hij op de wachters aan en drijft hen een eindweegs terug. Tot plotseling een vreselijke gedachte zich van hem meester maakt. Nergens ziet hij de bekende gestalte van de kleine filosoof. Waar is Tai!?!







„Lotus! Ming! Hebben jullie Tai gezien?!" schreeuwt Eric opgewonden. Hij werpt een snelle blik om zich heen, maar de dikbuikige wijsgeer valt nergens te ontdekken. Een hevige angst voor zijn filosofische vriend maakt zich van de Noorman meester. „Tai!" roept hij luid. „Tai!" Doch slechts het geschreeuw der opdringende wachters vormt het antwoord op zijn wanhopige kreet. Zij vechten nu in de smalle deuropening, welke toegang geeft tot de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten. Ver achter hen klinkt een dof gedreun; het bewijs dat de gevangenen druk bezig zijn de muur te forceren. De weg naar de vrijheid, die tevens de weg kan zijn naar de redding van het rijk. Ming en Eric realiseren zich dit ten volle, en daarom verdedigen zij de doorgang woedend tegen de cipiers, die stormloop na stormloop op hen uitvoeren. Steeds vinden zij twee bliksemende zwaarden tegenover zich, vallen enkelen kreunend neer. „Tai!" schreeuwt Eric nog eens, terwijl hij met een vlugge polsbeweging een hem toegebrachte slag op de brede zijde van zijn zwaard opvangt. „Tai! Waar ben je!" De laatste uitroep gaat gepaard met een bliksemsnelle stoot, die zijn tegenstander voorover doet vallen. „Goed werk, vriend Noorman!" roept Ming vrolijk. „Wij kunnen ze zo zeker nog een kwartier tegenhouden. Ah, mijn uitverkorenen, treed toch nader. Thans spelen wij het spel van de zwaarden – wat iets anders is dan dat van de zweep!" Eric is te onrustig om naar deze tartende uitroepen te luisteren. Wellicht echter zou hij er meer aandacht aan besteed hebben, indien hij geweten had dat aan de andere zijde van het wachtlokaal een groot en angstig oog tussen een spleet in de gordijnen door tuurt – en dat dit oog aan een uitermate angstige, maar desalniettemin zéér levende filosoof toebehoort . . . .!







Voorzichtig schuift Tai het gordijn terzijde en gluurt het wachtlokaal in. Vóór hem ligt het bewijs dat het gevecht van Eric met de wachters inderdaad zéér hevig gevoerd wordt. „O, sidderend ik," probeert hij zichzelf moed in te spreken. „Beheers u toch. Zijt ge niet welgeschapen en dapper? Waarom dan angst te voelen?" Zo sprekend komt hij behoedzaam achter het gordijn te voorschijn en loopt haastig op een hoop zwaarden en ander wapentuig toe. „Mijn sidderend ik en mijn heldhaftig ik voeren een zware strijd in mij," mompelt hij. „Merkwaardig, dat een wijs man altijd de neiging gevoelt zich van een gevecht te verwijderen. Welaan, misschien dat een goed wapen mijn sidderend ik een weinig gerust kan stellen." De blinkende zwaarden schijnen hem echter bij nader inzien toch iets te vervaarlijk en hij slaakt een tevreden zucht, als hij zijn oude, vertrouwde knots uit de stapel omhooghaalt. „Dit geeft grote zekerheden," zegt hij, het wapen liefkozend betastend. „En thans voel ik een neiging om mij te verwijderen! Een zéér sterke neiging!" De neiging schijnt werkelijk sterker dan zijn goede wil te zijn. Want, terwijl hij zijn „sidderend ik" steeds maar moed inspreekt, draait hij zich om en sluipt weg door de gangen. Tai mag een uitmuntend filosoof zijn, een wonder van moed kan men hem werkelijk niet noemen. „Zwijg stil, sidderend ik!" gebiedt hij zichzelf als hij eindelijk de hoek van een gang bereikt. Met het koude zweet op het voorhoofd sluipt hij naderbij – om plotseling te verstarren. Voor hem zit weliswaar een zwaar bewapende wachter, maar voorbij deze krijger welft de grote buitenpoort. En wat Tai zo hoopvol stemt is het feit, dat deze poort openstaat . . .!







Vermoedelijk heeft de poortwachter van de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten nimmer begrepen wat hem precies overkwam. Plotseling is het hem te moede of de hemel met donderend gekraak op zijn schedel stort. Zonder een enkel geluid te geven tuimelt de man van zijn kruk en blijft liggen. „Ha, mijn sidderend ik," zegt Tai triomfantelijk terwijl hij uit de schaduw te voorschijn treedt en zijn knots laat zakken, „zie toe wat mijn dapper ik voor u gedaan heeft. Zo spreekt de wijsheid." En na deze uitspraak, die waarschijnlijk meer filosofisch dan duidelijk is, stevent hij trots en uiterst zelfvoldaan de hoofdpoort door. „Hier spreekt toch weer het voordeel van wijsheid, boven dapperheid," stelt hij innig vergenoegd vast, met welgevallen de frisse lucht inademend. „Ik als filosoof treed eenvoudig door de hoofdpoort naar buiten, terwijl mijn dappere vriend Eric alles in het werk stelt om een muur te doorbreken." Hij schudt het hoofd. „Jammer; erg jammer! Waarom zal men zich vijf dagen vermoeien met het wegbreken van zware stenen, indien er nog een deur is. Natuurlijk, het gaat erom de keizer te beschermen, maar toch . . ." Een vreselijke gedachte komt eensklaps bij hem op. „De keizer!" stottert hij. „V-v-vijf da-da-gen!!! Hij zou ontvoerd worden op de vijfde dag! En vandaag is . . . vandaag is vandáág!!! De dag is d-d-de dag. Oh Tao!" En zichzelf volkomen vergetend rent hij zwaaiend met z'n knots op het keizerlijk paleis toe, dat zich in de verte aftekent . . .







Als de muur eindelijk onder de bonkende slagen bezwijkt, heffen de gevangenen een luid gejuich aan. Zij stormen naar voren, het licht tegemoet. Eric, die samen met Ming nog steeds de ingang van de hal der gevangenen verdedigt, hoort hun geschreeuw. Een zucht van verlichting ontsnapt hem. „Je mannen hebben het klaargespeeld, Ming! Nu snel afgedaan met deze kerels en naar hen toe." Enkele ogenblikken later hebben zij zich reeds aan het hoofd der gevangenen gesteld. Met een handgebaar verzoekt Ming om stilte. „Mannen!" schreeuwt hij. „Wij hebben gedaan wat niemand ooit voor mogelijk had gehouden! Wij zijn uit de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten ontsnapt! Thans wordt daarginds een aanslag op onze keizer beraamd. Wie uwer volgt mij om uw rechtmatige heerser bij te staan!" Een donderende bijval is het antwoord. „Val aan!" schreeuwt Eric. Als een lawine bestormen zij de trappen, ontwringen de wachters hun wapens, forceren de deuren en lopen iedere weerstand onder de voet. Hun wilde strijdkreten, vermengd met het zwaardgekletter, klinken schel door de hoge gangen. Slechts één gedachte houdt Eric bezig: op tijd te komen; Baldon en de keizerin vóór te zijn! Het enige dat hij later nog wist, was, dat hij samen met Ming en de voorste gevangenen, voor het zware gordijn stond dat de troonzaal afsloot, en met bonzend hart de kostbare stof terzijde rukte . . .! Een ontzettend tafereel ontrolt zich aan hun ogen. De troonzaal is leeg. Omgevallen meubelen en de lichamen van enkele keizerlijke getrouwen duiden aan dat er gevochten moet zijn. Dat is alles. Een ogenblik staat Eric verstard. Doch Ming stoot hem aan en wijst naar een groot gordijn, dat flauw beweegt. „Kijk daar eens, vriend Noorman!" fluistert hij.







Met enkele sprongen is Eric bij het gordijn dat beweegt. Op hetzelfde ogenblik worden de golvingen in de stof heviger en dan duikt een hoofd op. „D-d-dood mij niet . . ." gilt het hoofd. „Tai!" Eric moet even lachen. „Wat is er gebeurd, wijze vriend? Hoe komt ge hier zo onverwachts?" De kleine filosoof komt opgelucht te voorschijn. „De keizer," spreekt hij waardig, „zou immers op deze dag ontvoerd worden? Welaan, terwijl gij uw tijd verbeuzelde met muurdoorbraken en dat soort onnut sloperswerk heb ik mij langs de achteringang hierheen gespoed. 'De wijsheid kent haar eigen tijd en kracht,' sprak een oude dichter . . .' Doch Eric onderbreekt hem met de vraag wat er is voorgevallen. „Nauwelijks stond ik op de drempel, of Li Po en de keizerin drongen met een troep gewapende aanhangers hier binnen. Zij maakten zich van de keizer meester. Er ontstond een gevecht met de keizerlijke getrouwen," gaat Tai verder. „Hm . . . natuurlijk mengde ik mij dapper in de strijd." Hij heft zijn knots op als om te illustreren hoe allesoverheersend zijn dapperheid wel is geweest. „Hm . . . tja . . . een ontzettende strijd. Wel . . . eh . . . toen kwam het mij voor dat ik er verstandig aan deed mij terug te trekken. Eh . . . tenslotte was het van belang dat er iemand overbleef om het na te vertellen, nietwaar? Juist . . . ik wil maar zeggen, ik leidde het gevecht nog enige tijd vanachter ginds gordijn, doch zelfs mijn beproefde wijsheid mocht niet baten. Tja . . . eh . . . ik bedoel . . . Li Po en de keizerin verdwenen met de keizer . . ." Hij zwijgt verward als hij Erics gezicht ziet. Verloren! Ondanks al hun opofferingen is Baldon er toch in geslaagd zijn duivels plan door te zetten. Ontmoedigd kijken de mannen naar hem op. En achter hem klinkt het gedempte snikken van Lotus, die met de laatsten van Mings volgelingen is binnengekomen.







„Oh Eric . . .!" mompelt ze gesmoord. „Het is zo . . . verschrikkelijk, vader in de macht van Li Po en de keizerin. Ze . . . ze zullen hem doden!" „Kalm maar. Stil maar," sust de Noorman zacht. „We zijn nog niet verslagen. Er móét een oplossing te vinden zijn." Hij onderbreekt zichzelf een ogenblik om zich tot Ming te wenden. „Beter dat je een paar van je mannen bij de deuren op post zet, Ming. Voor mijn gevoel is de paleiswacht niet definitief verslagen en ik voel er weinig voor om hier onverhoeds overrompeld te worden." „Maar wat wil je doen?" fluistert Lotus wanhopig. „We weten niet eens waar zij de keizer naar toe hebben gebracht. Vader is reddeloos verloren." „We moeten allereerst te weten zien te komen waar je vader verborgen wordt gehouden," antwoordt de Noorman. „Wees niet bang, Lotus. Ik beloof je dat we alles zullen doen wat in ons vermogen ligt om de keizer te redden. Misschien weet iemand hier in het paleis iets, misschien ook moeten we in een andere richting zoeken . . ." Op dat ogenblik klinkt een luide schreeuw uit de richting van de deuren. Met een ruk wenden zij hun blik . . . en zowel Tai als het meisje slaakt een verschrikte uitroep. In de deuropening worden helmen en schilden zichtbaar. Blijkbaar heeft de paleiswacht zich van de onverhoedse overval hersteld en maakt zij zich thans op om voorgoed met de indringers af te rekenen. Eric hoort Ming enige scherpe bevelen uitdelen. In een flits vliegt zijn zwaard uit de schede. „Een raadselachtige ontvoering en nu dit weer," mompelt hij sarcastisch, terwijl hij op de deur toespringt. „Ik kan niet zeggen, dat het lot het mij eenvoudig maakt . . .!"







De mannen van Ming hebben niet de minste aansporing nodig om zich op de tegenstanders te storten. „Terug!" dondert Eric. Achter hem danst Tai opgewonden op en neer en uit de meest bloeddorstige krijgskreten. „We moeten weg zien te komen, vriend Noorman," zegt Ming. „Het heeft geen zin onze krachten hier te verspillen. Of ge moest andere plannen hebben?" „Ik wil graag eens kijken of ik nog iets te weten kan komen omtrent de ontvoering van de keizer," roept de Noorman terug. „Houd ze een ogenblik bezig terwijl ik de zaal nog even rondkijk." „Met genoegen, werkelijk met genoegen," antwoordt Ming onheilspellend. „Ik krijg hier niet gauw genoeg van, na mijn ervaringen in de toren. Ge behoeft u voor mij niet te haasten, vriend Noorman." Behoedzaam maakt Eric zich los uit het strijdgewoel en kijkt een ogenblik om zich heen. Doch eer hij kan bedenken wat hem thans het eerst te doen staat, wordt hij aangeroepen door Lotus van Jade. Het meisje ligt geknield naast een roerloze gestalte, wiens uniform aangeeft dat hij tot het regiment van de keizer behoort. Een der slachtoffers van Baldons verraderlijke overval, denkt de Noorman grimmig. „Eric," Lotus' stem klinkt opgewonden, „dit is een van vaders mannen. En hij lééft nog . . ." Medelijdend hurkt Eric naast de dodelijk gewonde man neer. Diens adem gaat hortend en het is duidelijk dat hij het niet lang meer maakt. Doch met uiterste spanning beluistert de man uit het Noorden de woorden welke de ander moeizaam uitstoot: „Keizer . . . ontvoerd . . . hoorde Li . . . Po zeggen . . . Gele . . . Rivier . . . Naar Gele . . . Rivier en ook . . . ook . . . naar . . . .Herberg van de Gele . . . Lotus . . . " Dan valt het hoofd van de man slap terzijde . . .







Eric staat langzaam op en kijkt een ogenblik naar de roerloze gestalte aan zijn voeten. Zou dit betekenen dat de ontvoerders de keizer naar de Gele River willen brengen? Maar in welk verband staat dat met de herberg van de Gele Lotus? Hij wenkt Ming en brengt hem met enkele woorden op de hoogte. „Het klinkt raadselachtig. Het is natuurlijk mogelijk dat Li Po en de keizerin van plan zijn de keizer naar de Gele Rivier te brengen. Maar wat betekent die herberg dan?" Ming haalt de schouders op. „Het enige dat ik u kan vertellen is dat de Gele Rivier hier ongeveer anderhalve dagreis vandaan is . . ." „ . . . en mijn wijsheid kan u verzekeren dat de herberg van de Gele Lotus het slechtst-befaamde wijnhuis van deze stad is," valt Tai voldaan in. „Wij hebben geen tijd te verliezen," zegt de Noorman. „Ieder ogenblik dat onze mannen thans met de paleiswacht strijden betekent tijdverlies! Er is maar één ding te doen. Ming trekt met zijn mannen zo snel mogelijk naar de Gele Rivier. Tai en ik zullen een onderzoek in de herberg van de Gele Lotus instellen. Op die manier hebben we twee kansen om iets te weten te komen. Ming, zie je kans om met je troep door de omsingeling van de wacht te breken en naar buiten te ontsnappen?" „Daarover zou ik mij geen zorgen maken," antwoordt de mandarijn sarcastisch. „Mijn mannen hebben uit hun opsluiting een gezond verlangen naar rechtvaardigheid overgehouden. Ik geloof niet dat zij spoedig verveeld zullen zijn zolang zij nog zwaarden tegenover zich vinden, welke de keizerin toebehoren...!"







„Uitstekend, Ming, dat is dus afgesproken." Eric doet een stap naar voren. „Jij gaat met je mannen naar de Gele Rivier, terwijl Tai en ik eens poolshoogte gaan nemen in de herberg van de Gele Lotus." Hij werpt een snelle blik terzijde naar het gevecht, dat nog met onverminderde kracht bij de ingang van de zaal woedt. „We moeten voortmaken! Neem jij Lotus van Jade mee, Ming. Indien je binnen twee dagen niets van ons hoort, kun je aannemen dat wij onschadelijk zijn gemaakt en handel je verder naar eigen goeddunken. Anders vinden wij elkaar terug aan de oever van de Gele Rivier." Tijd voor verder afscheid is er niet. Haastig voert hij de kleine filosoof mee naar een der vensters, de enige uitweg waarlangs hij meent onopgemerkt te kunnen verdwijnen. Onder het lopen raapt hij een helm op en steekt deze Tai toe. „Zet deze helm op, wijze vriend," adviseert hij vriendelijk. „Dat zal ons heel wat minder opvallend maken indien wij onverhoopt buiten een patrouille mochten ontmoeten." „M-maar de wijsheid bekleedt haar hoofd nimmer met ijzer . . . " werpt de wijsgeer tegen. „Gelooft ge werkelijk dat dit verantwoord is, mijn vriend? Zullen wij er eerst niet eens rustig over praten?" Hij werpt onrustige blikken om zich heen, om dan eindelijk de helm met een martelaarsgezicht behoedzaam op zijn hoofd te plaatsen. Eric heeft zijn ene been al over het kozijn gezwaaid. Achter hem klinkt het krijgsrumoer met vernieuwde hevigheid op en nu hoort hij Ming zijn mannen aansporen de omsingeling van de wacht te doorbreken. „Vooruit, mijn wijze vriend," mompelt de Noorman vastberaden. „Wij moeten ons haasten . . . "







Met een huivering van schrik ziet Tai hoe de Noorman zich lenig uit het venster laat glijden. Als de kleine filosoof nog eens aan de boomtoppen de diepte berekent, welke onder de vensteropening gaapt, bekoelt zijn laatste enthousiasme. „Z-zoudt ge dit wel doen, mijn dappere vriend?" werpt hij ongelukkig tegen. „Laten wij ons eerst nog eens terdege beraden. E-en roekeloze stap kan soms de vreselijkste gevolgen hebben." Doch Eric heeft weinig aandacht voor de uitvluchten van zijn vriend. Nu reeds houden zijn gedachten zich bezig met de mogelijke aanknopingspunten, welke hij in de herberg van de Gele Lotus hoopt te vinden; aanknopingspunten welke hem naar de verblijfplaats van de ontvoerde keizer moeten leiden. „Er is geen tijd voor praten! Wacht tot ik genoeg ruimte voor je heb vrijgemaakt en kom me dan direct achterna! Terwijl hij de riskante afdaling langs de rechte muur volbrengt, bedenkt hij ietwat geprikkeld dat Tai in dit soort situaties eigenlijk niet veel anders dan een blok aan het been is. Zijn geprikkeldheid neemt toe, als hij geen spoor van de zwaarlijvige wijsgeer kan ontdekken. „Durft het op het laatste ogenblik natuurlijk niet aan," mompelt Eric, zich handig naar een laag muurtje slingerend. „Bah . . . " Verder komt hij niet, want een bekende stem onder hem mompelt uiterst zelfingenomen: „Hoe bewonderenswaardig is de wijsheid. Gij klimt, mijn vriend, doch mijn scherp oog onderscheidt plotseling een deurtje, vindt daarachter een trapje, en volvoert de afdaling met aanzienlijk minder risico's." En terwijl hij op de grond springt realiseert de Noorman zich nog weer eens dat zijn vriend Tai een zéér aparte figuur is en hij bestraft zichzelf grinnikend voor z'n onoplettendheid.



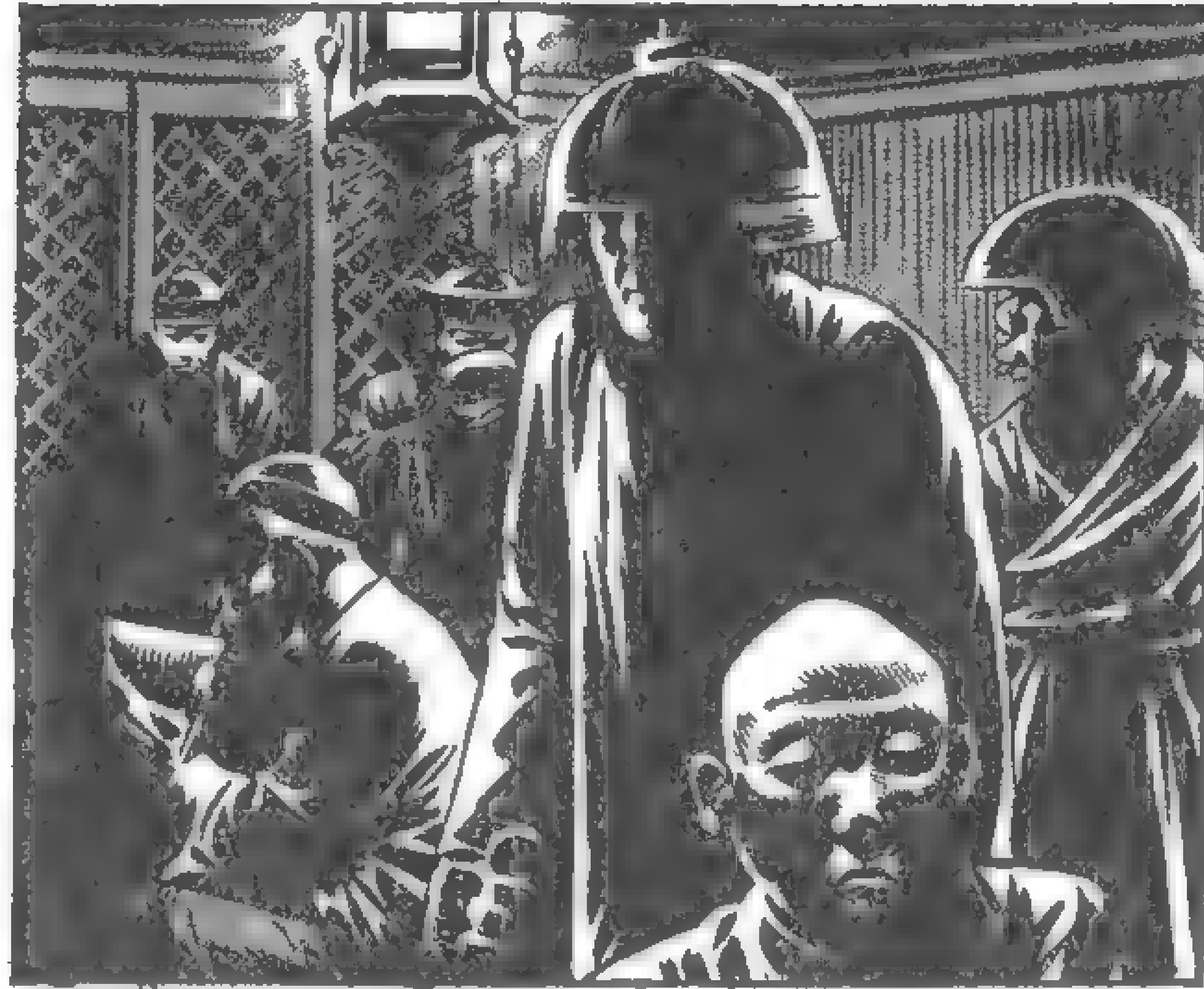




Snel en zonder gerucht te maken sluipen de beide mannen de paleistuin uit. De nacht is koel en vochtig en vanuit het paleis dringen nog vaag de geruchten van het gevecht van Ming met de paleiswacht tot hen door. Tai maakt hevige bezwaren. „Ah mijn vriend, ge kent deze herberg niet! Het is een van de slechtst befaamde gelegenheden van de stad. Ge drinkt er uw wijn temidden van dieven, sluipmoordenaars en ander gespuis. En men vindt er betreurenswaardig weinig wijsheid." „En toch gaan wij erheen," antwoordt de Noorman glimlachend. „Wijs me de weg, wijze vriend."

Terwijl hij Tai volgt, die druk pratend naast hem voortloopt, merkt Eric op dat de meeste voorbijgangers hem nieuwsgierig begluren. De Chinese helm, zijn kleding en het zwaard dat hij draagt, schijnen hen echter de overtuiging te geven dat hij een of ander barbaars krijger is, in dienst van een der regimenten, en niemand valt hem lastig. Heeft het eerste gedeelte van hun tocht hen door menig fraai gebouwde wijk gevoerd, van lieverlede worden de huizen die ze passeren smerig en onverzorgd. Tai leidt de Noorman naar de sloppenbuurt van de stad, waar een onbekende ogenblikkelijk zou verdwalen, maar ook hier weet Tai uitstekend de weg. Zonder een ogenblik te aarzelen loopt hij verder, tot hij op een hoek blijft staan en Eric op een smerig, uit z'n voegen gezakt huis wijst. „De herberg van de Gele Lotus . . ." mompelt Tai.







Vastberaden loopt de Noorman op de herberg van de Gele Lotus toe. „D-de wijsheid waagt zich niet gaarne daar waar de boosheid samenhokt met ondeugd," zucht de filosoof. „Eh . . . is het niet verstandiger als ik buiten blijf? Op de uitkijk, bedoel ik . . . Ik zou u dan een handig sein kunnen geven bij mogelijk onraad." Hij slaat z'n ogen wanhopig ten hemel als de Noorman zijn uitvluchten negeert en hem met een handgebaar beduidt hem te volgen. Zelden zag Eric een ongunstiger omgeving. Vele ogen volgen hen argwanend als zij zich naar een hoek van het vertrek begeven. Een smerige waard brengt hun een beker wijn. Doch blijkbaar menen de aanwezigen met een paar gedroste soldaten te doen te hebben, want na enige tijd let niemand meer op hen. Wat moet er nu gebeuren? Uitsluitend op de aanwijzingen van de stervende soldaat is hij hierheen gekomen. Baldon en de keizerin hadden de naam van deze herberg genoemd en het lijkt hem inderdaad zeer wel mogelijk dat deze 'n rol in hun complot speelt. Maar hoe er achter te komen waaruit deze rol bestaat?

Op dat ogenblik zwaait de buitendeur weer open en een donkere gestalte, gehuld in een wijde mantel, treedt binnen. Haastig loopt hij het vertrek door en blijft voor de waard staan. „Ik heb hier een afspraak met heer Li Po," hoort Eric hem zacht tegen de waard zeggen. Zijn stem heeft een buitenlands accent. „Zeg mij, is hij reeds aangekomen?" De ogen van de Noorman blijven strak op de man rusten, maar inwendig kookt hij van spanning, want *hier is zijn aanknopingspunt!!*







„Heb een ogenblik geduld, hoogwaardige heer,” hoort Eric de waard onderdanig tegen de vreemdeling zeggen. „Ik zal heer Li Po van uw verheven komst verwittigen.” „Snel Tai!” bijt Eric zijn filosofische vriend toe. „Die waard achterna!” Behoedzaam schuift hij achter de herbergier aan als deze slinks door een kleine deur verdwijnt. De man bemerkt het pas als het te laat is. Met ogen, die uit hun kassen puilen van angst, staart hij naar de zwaardpunt, welke plotseling op zijn keel gericht is. „Wa . . . wa . . .” mompelt hij gesmoord. „Geen enkel geluid!” sist de Noorman. Waar bevindt zich Li Po?” „Ik weet niet . . . kan niet . . .”
„Je weet en je kunt en je zal me zeggen waar Li Po zich bevindt,” zegt Eric onheilspellend kalm. „Nu?” De waard begrijpt dat er niets anders opzit. Langzaam vertelt hij dat hij een achterkamer aan Li Po verhuurd heeft. Hij wil de hoogwaardige bezoekers er gaarne heenleiden. Als de hoogwaardige bezoekers hem dan maar met rust laten. Een ogenblik staat Eric in beraad. Baldon onschadelijk maken? Dan blijven er anderen over om het complot voort te zetten. Neen, allereerst moeten zij de verblijfplaats van de keizer te weten zien te komen! „Ik zal je ongedeerd laten gaan wanneer je me naar een plaats brengt vanwaar ik ongemerkt in de kamer van Li Po kan kijken,” zegt hij strak. „Ik twijfel er geen ogenblik aan dat je in deze herberg allerlei manieren hebt uitgedacht om je van de gedragingen van je gasten op de hoogte te houden.” En hij blijkt volkomen gelijk te hebben met deze veronderstelling, want de waard leidt hem naar zijn zolder en schuift een klei luikje terzijde.

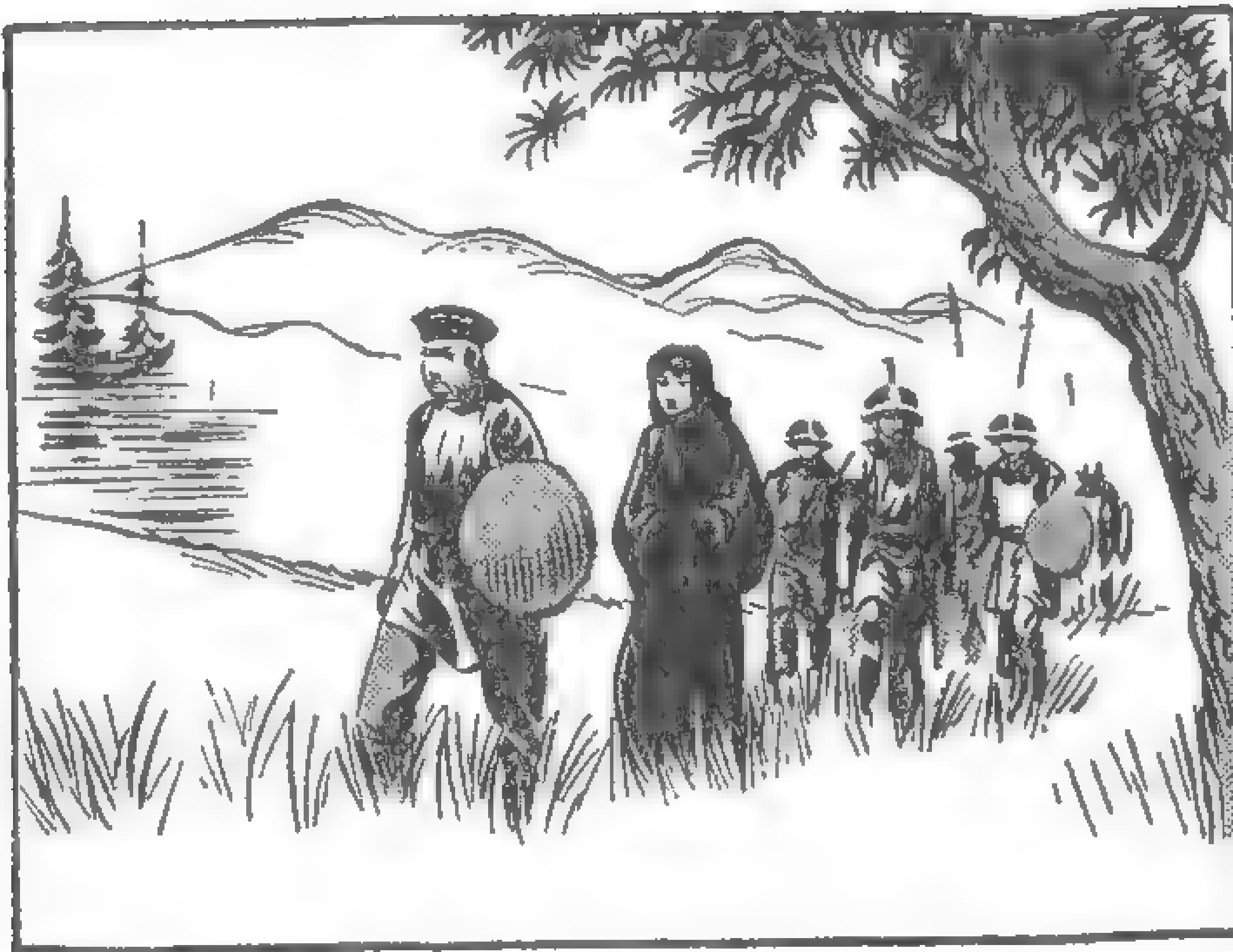






Voorzichtig, elk gerucht vermijdend, knielt Eric neer bij het kleine luik, dat de waard in de zolder geopend heeft. Tevoren echter reikt hij z'n zwaard aan Tai en beduidt deze dat hij daarmee de waard in bedwang moet houden; een opdracht waarvan de kleine filosoof zich met ongekende dapperheid kwijt. „O man," fluistert hij de dodelijk ontstelde eigenaar van de herberg van de Gele Lotus toe, „laat slechts één zeer klein geluid uw mond ontglippen en mijn alles doordringend zwaard doet zijn werk. Weet dat ik één van de vreselijkste strijdheren ben, die dit grote rijk ooit heeft voortgebracht en dat duizenden sidderen wanneer zij mijn naam slechts horen mompelen . . . " Hij zwijgt geschrokken omdat Eric hem met een driftig handgebaar beduidt dat „de vreselijke strijdheer" in zijn mateloze ijver om de ander tot zwijgen te brengen, zelf rijkelijk veel lawaai maakt.

Behoedzaam opent de Noorman het luik. Zijn lippen zijn een grimmige streep. Zal het hem lukken iets te weten te komen omtrent de plannen welke Baldon en de keizerin met de gevangen keizer koesteren? Een smalle lichtstreep stijgt uit de opening op. Aandachtig buigt de jonge koningszoon zich naar voren. Onder hem ligt een schaars gemeubileerd vertrek. Doch Eric schenkt daar geen aandacht aan. Zijn ogen vestigen zich strak op de twee figuren die vlak onder hem met elkander praten. Zijn adem gaat onwillekeurig iets sneller. Want met absolute zekerheid herkent hij in hen zijn beide grote tegenspelers in dit roekeloze spel, dat een keizerrijk tot inzet heeft: Baldon en de keizerin! En als het tot hem doordringt waarover zij spreken, krult een goedkeurend grimlachje zijn mondhoeken . . .







Terwijl Eric in de herberg de Gele Lotus is doorgedrongen, trekt op datzelfde ogenblik een kleine groep dodelijk vermoeide mannen door het maanbeschenen land. Voorop de mandarijn Ming, op de voet gevolgd door Lotus van Jade. Na een hevig gevecht hebben zij de rijen der paleiswachters doorbroken en thans begeven zij zich naar de Gele Rivier. „Ik ben benieuwd wat wij daarginds zullen aantreffen," mompelt de mandarijn effen. „Eigenlijk hangt alles af van de gegevens welke onze Noorse vriend in de herberg van de Gele Lotus hoopt gewaar te worden." „Nog steeds vechten wij tegen schimmen. Wij weten allerminst wat de keizerin en Li Po eigenlijk van plan zijn. Als . . . als Eric maar niets overkomen is," zucht het meisje. „Als ik mij over één geen zorgen maak, dan is het de Noorman," antwoordt Ming. „Eric kan op zichzelf passen – dat heeft hij bewezen. Ik ben ervan overtuigd dat hij het geheim van de herberg van de Gele Lotus zal weten te ontraadselen." De mandarijn kan niet weten hoe dicht hij bij de waarheid is. Want op dat moment beluistert Eric vanaf de wrakke zolder van de herberg een gesprek tussen Baldon en de keizerin; een gesprek waarvan zijn oren tuiten. . . „Ge behoeft u geen ogenblik ongerust te maken, Li Po," hoort hij de zachte, hese stem van de keizerin zeggen. „De keizer is veilig ondergebracht. Niemand kan hem vinden. Neen, wij zijn zeker van hem. Onbereikbaar voor iedereen is hij – tot het geschikte moment gekomen is om hem uit te leveren aan zijn doodsvijanden . . . de Japanners. Ah," een wrede glimlach plooit zich rond de lippen van de vrouw. „Ik heb uitstekende plannen; niet alleen voor mijzelf, doch ook voor jou, Li Po. Luister, ik zal je alles uitleggen . . ."







„Reeds lang geleden nam ik heimelijk contact op met de Japanners en maakten wij onze plannen," zegt ze spottend. „Op dit ogenblik ligt er al een Japanse vloot in de monding van de Gele Rivier. Wij zullen ons met de keizer bij hen voegen. En dan zullen wij de keizer dwingen afstand te doen van de troon en jou als zijn opvolger benoemen. Dan zal China een Japans gewest worden en jij zult de landvoogd zijn. Macht en aanzien zullen ons te beurt vallen en eindelijk zal ik dit rijk zo kunnen besturen als ik altijd gewild heb" – en de sinistere uitdrukking in haar ogen laat niet de minste twijfel bestaan aan welke manier zij denkt. Baldon werpt een geschrokken blik naar de vrouw voor hem. Een zo grote haat tegen haar eigen rijk en volk is niet natuurlijk. „Maar de keizerlijke regimenten zullen toch zeker in opstand komen," werpt hij tegen. „Je vergeet dat ik nog steeds de nodige zeggenschap heb. Door mijn invloed zijn de regimenten zoveel mogelijk naar de grenzen gezonden. Het land ligt open. En het volk? Bah, het zal jou toejuichen."

„En mijn goud?" vraagt Baldon argwanend. „De scheepslading goud die de keizer aan Eric beloofd heeft, doch die mijn eigendom is. Wat gebeurt daarmee?" „Het goud is in een vaartuigje geladen en bevindt zich nu bij de Japanse vloot. Daar is het veilig, zelfs voor die vervloekte Noorman." Doch boven hun hoofd glimlacht die vervloekte Noorman grimmig, terwijl hij een weinig verschuift om iets meer steun te vinden op de wrakke zolder. Hij heeft al meer gehoord dan hij gehoopt had en het schijnt hem toe dat de grote verrassing nog komen moet, want op dat moment wordt er zacht geklopt op de deur beneden . . .







Een ogenblik blijft het stil. Dan klinkt er een geluid of een deur opengaat en zich voorover buigend ziet de Noorman hoe plotseling een man het vertrek betreedt. Dit is de figuur die hij naar Li Po heeft horen vragen toen hij met Tai beneden in de herberg van de Gele Lotus zat. De keizerin schijnt hem verwacht te hebben, want met een zachte kreet van vreugde treedt zij op hem toe. „Hirosha, mijn vriend," zegt ze, „ik wist dat ik op u rekenen kon." En zich tot Baldon wendend, vervolgt ze: „Dit is de gezagvoerder van de Japanse vloot, de Samurai Hirosha, vertrouweling van de keizer van Japan." „Ingevolge onze afspraak kom ik u berichten, dat onze onweerstaanbare vloot geland is aan de Gele Rivier," zegt de edelman op nasale toon. Een fanaticus die tot alles in staat is, denkt Eric verbijsterd. „Wij hebben een kamp gemaakt en wachten nog slechts tot ge u met de keizer bij ons voegt om de rest van onze plannen uit te voeren. Ge hebt de keizer toch in handen?" „Het is nog slechts een kwestie van tijd en gij zult hem als gevangene uw kamp zien binnengaan," antwoordt de keizerin. „Er blijven alleen nog een paar details over. Luister . . ." Zij dempt haar stem. En boven buigt Eric zich verder over het nauwe luik, in een poging om toch nog iets op te vangen. Die laatste beweging wordt hem noodlottig. Want met hevig gekraak bezwijkt de volkomen vermolmde vloer rond de opening onder zijn gewicht. Hij graait wanhopig naar houvast; hoort Tai een angstige kreet slaken, en stort dan omlaag . . .







Zowel de keizerin als de beide mannen deinzen een ogenblik verschrikt achteruit als zij de Noorman omlaag zien komen. De keizerin herkent hem het eerst. „Het is de Noorman!" schreeuwt zij met een door drift verstikte stem. „Dood hem!" Maar Baldon heeft geen aansporing nodig. Vastberaden springt hij op hem toe. Door de val is Eric enigszins verdoofd. Pas als de ander vlak bij hem is, herkrijgt hij de macht over zijn spieren. Met een razend snelle beweging schiet de Noorman overeind en terwijl het lemmet rakelings langs zijn slaap flitst, grijpt hij Baldon bij de schouder, laat zich achterover vallen en trapt hem gelijktijdig over zich heen. Alles gaat zo snel in zijn werk, dat de anderen geen tijd krijgen om in te grijpen. En nog vóór Baldon is opgekrabbeld, heeft Eric reeds de Japanner bereikt die klaar staat om zich met getrokken zwaard op hem te storten. Zijn vuist schiet als een blok vooruit. Hij hoort de ander een gesmoorde kreet slaken en wringt hem snel het wapen uit de vuist. Dit alles is het werk van seconden. Enige snelle passen brengen hem bij het raam. Dan, met een sprong, verdwijnt hij in de duisternis. „Hem na!" gilt Baldon. „Hem na! Hij mag ons niet ontsnappen!"

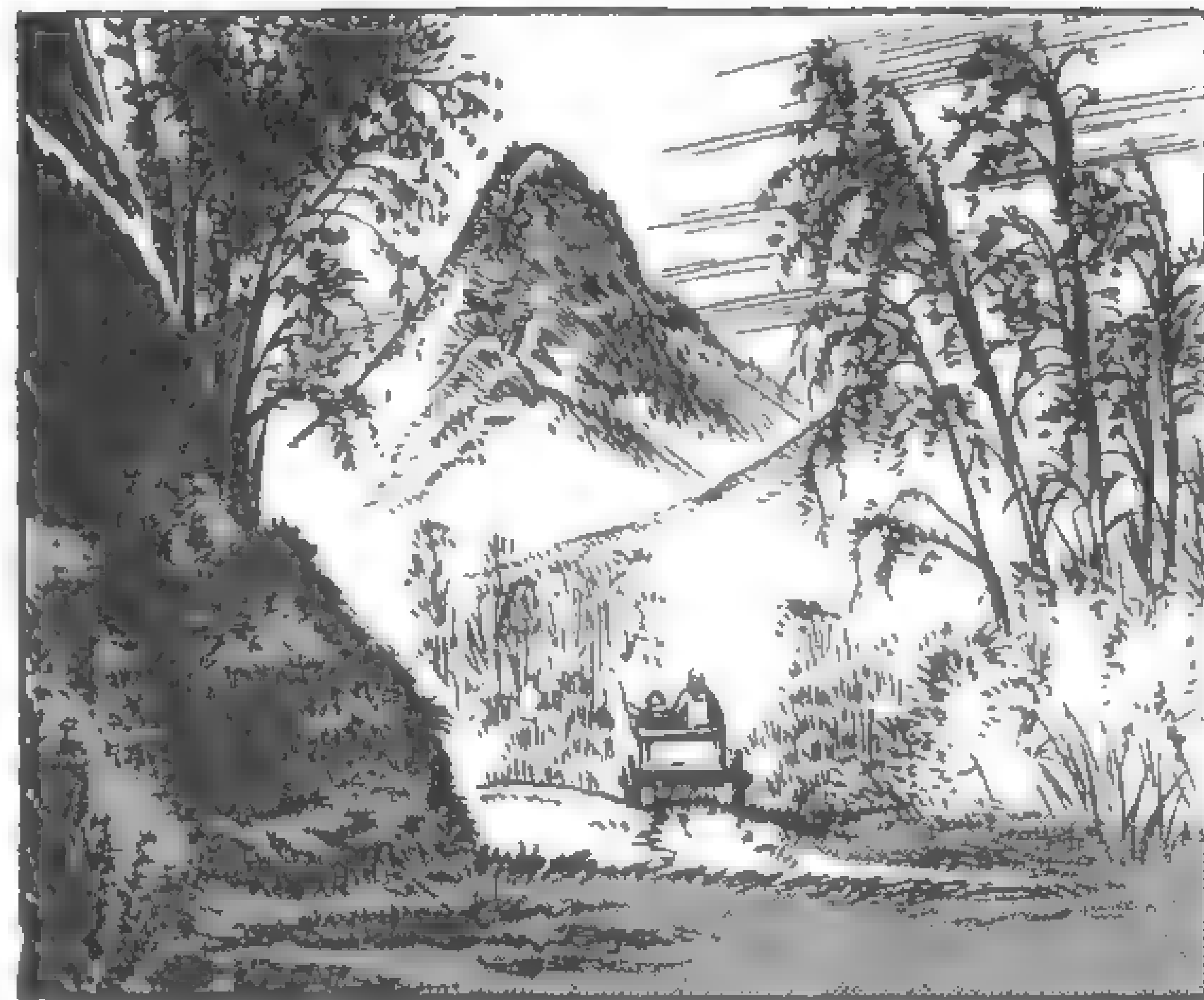


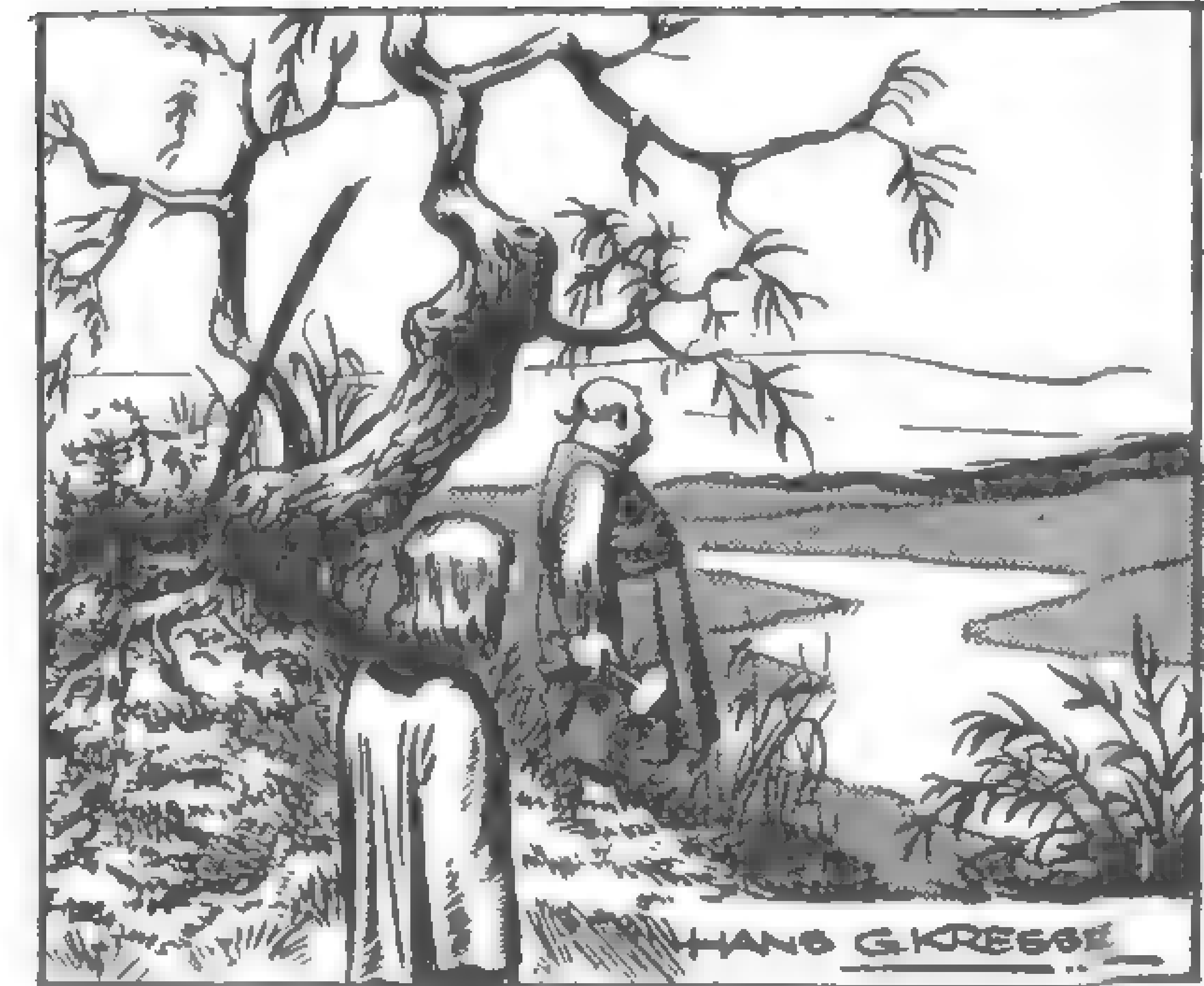




Als de achtervolgers de deuropening van de herberg de Gele Lotus bereiken, verdwijnt de Noorman juist door een nauwe zijstraat. Zij mogen hem onder geen voorwaarde in handen krijgen; de dingen die hij te weten is gekomen, kunnen de gehele toekomst van China wijzigen. Het lot van de keizer en zijn volk hangt nu van hem af . . . Als hij er maar in kan slagen tijdig Ming te waarschuwen . . . Hij hoort de voetstappen van zijn achtervolgers steeds nader komen, als een schel gefluit zijn oor treft. Zich omdraaiend ziet hij in de schaduw het opgewonden hoofd van Tai, die hem driftig wenkt. „Haastig mijn vriend," fluistert de kleine filosoof, de Noorman meesleurend. „Ik zag vanaf de zolder uw . . . eh . . . terugtocht. Ah, de wijsheid weet haar pad te kiezen. Ik liet de schurkachtige waard in de steek om u te hulp te snellen. Ziehier," hij duidt op een donkere vorm, waarin Eric, naderbij tredend, een ossekar herkent. „Dit vond ik onbeheerd staan. Een vingerwijzing der goden, nietwaar? Snel, stijg in, opdat wij deze omgeving, welke geen denker waardig is, ontvlieden." Hij aarzelt geen seconde. Reeds heeft Tai de zweep over de ossen gelegd. Terwijl Eric op de plompe kar springt, prikt hij de dieren in het achterwerk, onderwijl een stortvloed van aanmoedigende kreten over hen uitstortend. Loeiend springen zij vooruit en het laatste dat de achtervolgers waarnemen, is een vooruitschietende kar en het hotsende geluid van de zware wielen over de ongelijke weg. Dan versmelt alles met de duisternis en alleen Tai's stem is nog even hoorbaar: „O Tao, hier wordt de wijsheid door een os geleid . . ."

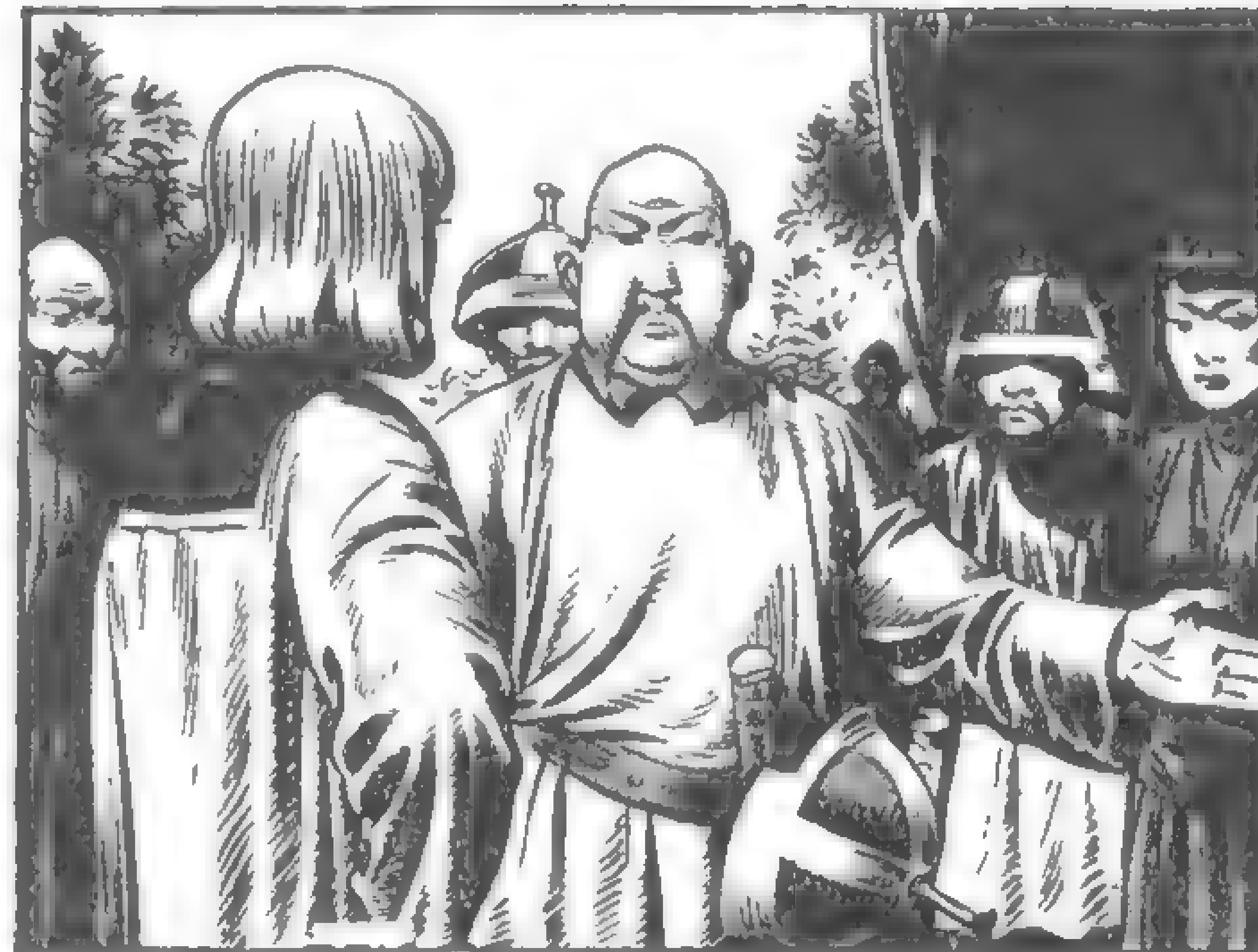






De zon staat al hoog boven de bergen, als een krakende ossekar de oevers van de Gele Rivier bereikt. „En waarheen leidt thans onze kommervolle weg?" informeert Tai geprikkeld. De kleine filosoof heeft kennelijk meer dan genoeg van zijn rol als ossedrijver. „Ik heb met de mandarijn Ming afgesproken dat wij elkaar zouden ontmoeten waar de bergen het dichtst de rivier naderen," antwoordt Eric. „Ginds moet op een heuvel een oude, grillige eik staan, vanwaar men de rivier drie kronkelingen ziet beschrijven. Daar zou hij zijn kamp opslaan – wanneer het hem mocht gelukken de rivier ongehinderd te bereiken," voegt hij er bezorgd aan toe.
Terwijl Tai knorrig de ossen tot meer spoed aanzet, bedenkt Eric nogmaals hoe wanhopig de toestand eigenlijk is. De feiten die hij in de herberg van de Gele Lotus te weten is gekomen, zijn onheilspellender dan zelfs hij voorzien heeft. De keizer aan de Japanners uitgeleverd en Baldon landvoogd over het overrompelde Chinese rijk. En welke kansen heeft hij om dit te verhinderen? Ming en zijn handjevol mannen zijn de enigen op wie hij rekenen kan. En dan nog alléén als het roekeloze plan van de mandarijn om de rijen van de paleiswacht te doorbreken geslaagd is. Het is met een gevoel van gespannen verwachting dat hij met Tai de laatste heuvels beklimt en de eik voor zich ziet. „Hier zijn de drie kronkelingen," zegt de dikbuikige wijsgeer. „Ming moet hier dicht in de buurt zijn. Laten wij op onderzoek uitgaan, dappere vriend."







Zij vinden Ming en diens mannen tussen de rotsen aan de oever van de brede stroom. Een wachtpost ziet hen naderkomen. Enige ogenblikken later zijn zij omringd door een troep verheugde mannen. De mandarijn zelf dringt zich, gevolgd door Lotus van Jade, naar voren en treedt op de Noorman toe. „En? Ben je iets te weten gekomen in de herberg van de Gele Lotus?" Met enkele woorden vertelt Eric wat hij van de plannen van de keizerin ontdekt heeft. De gezichten van de mannen versomberen. „Ge brengt ons wel opgewekt nieuws," zegt Ming droog. „Wat denk je dat wij uit kunnen richten tegen een zo enorme overmacht?" De mandarijn maakt een moedeloos gebaar. „Terwijl je weg was, heb ik mijn mannen de oevers van de Gele Rivier laten afzoeken en zij hebben het kamp van de Honden der Eilanden gevonden. Zeker tienduizend man! Hoe bij Tao, zullen wij ooit kans zien door die overmacht heen te dringen?" „Hebben wij al niet eerder het onmogelijke waar gemaakt?" geeft Eric ten antwoord. „Inderdaad, wij zijn met weinigen. Maar wij kunnen de Japanners schade berokkenen, terwijl enigen van ons de dichtstbijzijnde grensregimenten waarschuwen." „Zuidelijk van ons is een kamp, dat in één dagreis te bereiken is," zegt Ming met 'n cynisch lachje. „Maar wie wil je daarheen sturen? Van onze toch al veel te kleine macht kan geen man gemist worden. Wie zal de boodschap overbrengen?" Op dat ogenblik doet Lotus van Jade een stap naar voren. „Ik!" zegt het meisje trots . . .







Ondanks het verzet van de mandarijn en Eric, houdt Lotus van Jade voet bij stuk. Zij, en zij alleen, is de aangewezen persoon om de hulp van de grensregimenten in te roepen. Geen van Mings mannen kan immers gemist worden! Hoezeer het idee de Noorman ook tegenstaat, hij moet erkennen dat het meisje gelijk heeft. Zij verlaat het kamp enige uren later. Allen weten dat er geen andere oplossing is en toch verwijt ieder van hen zichzelf dat hij een keizerlijke prinses aan de gevaren van een dergelijke wanhopige tocht blootstelt. Als haar kleine silhouet achter de rotsen verdwenen is, hangt er een sombere sfeer over het kamp.

„Zij zal terugkeren, mannen," zegt Eric, quasi opgewekt. „Vriend Ming, laat ons intussen het kamp van de Japanners verkennen." Als hij enige tijd later met de mandarijn de legerplaats en de vijandelijke vloot vanuit het struikgewas gadeslaat, wordt hij zich pijnlijk bewust van de zware strijd die hen wacht. Het lijkt krankzinnig om met hun handjevol mannen deze enorme strijdmacht te willen aanvallen. „Bevalt het terrein van je heldendood je niet?" informeert de mandarijn, maar onder die galgehumor verbergt zich zijn bezorgdheid. Eric staart hem fronsend aan. „Wij hebben één uiterst belangrijk punt uit het oog verloren, Ming!! En dat zal ons duur te staan komen wanneer wij niet zéér zorgvuldig te werk gaan!"







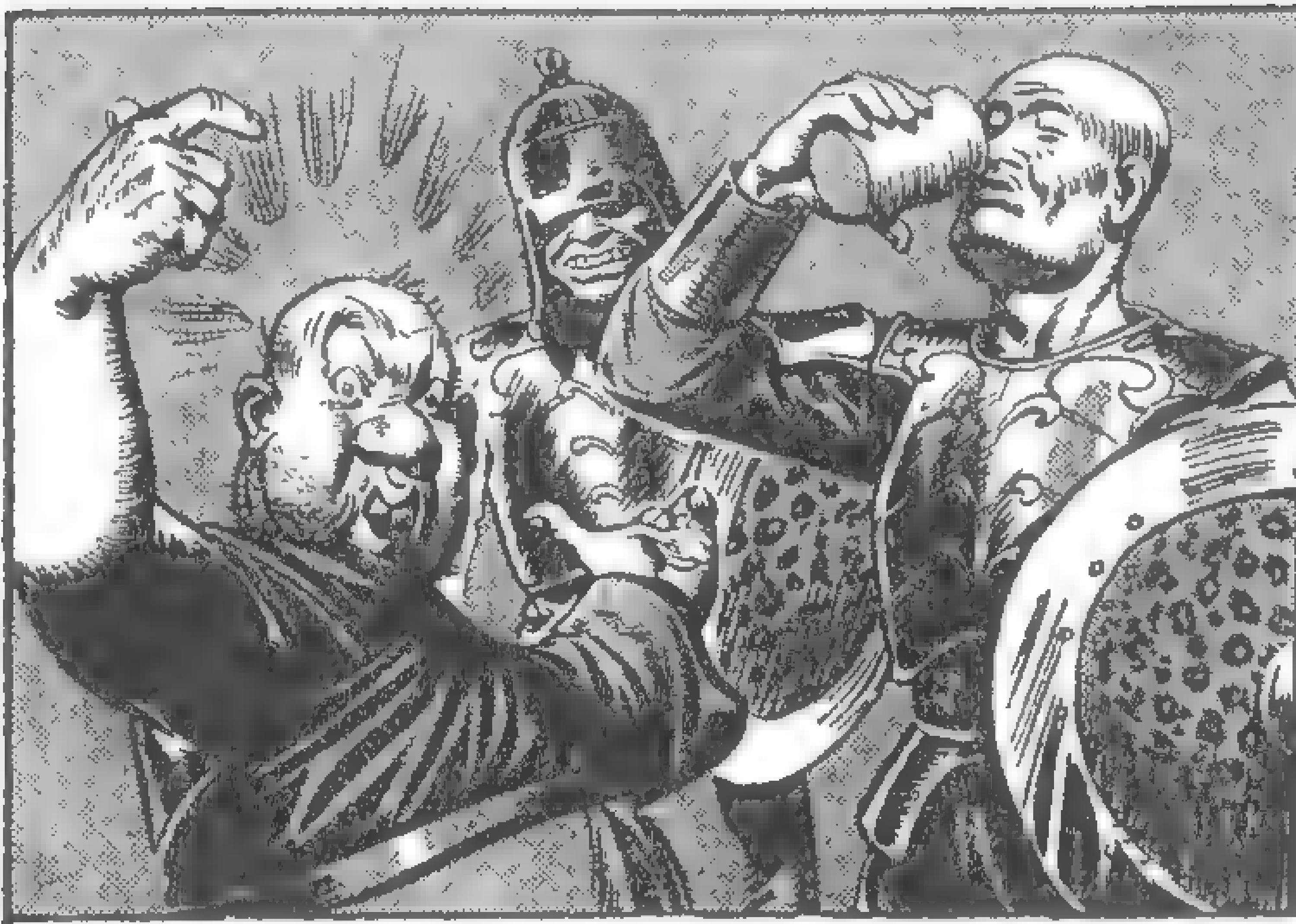
„Wat bedoel je?" vraagt Ming. „De keizer bevindt zich in de Japanse legerplaats. Zelfs al komt Lotus met alle regimenten van China op de proppen . . . op het ogenblik dat wij tot de aanval overgaan is het leven van de man die wij willen redden in gevaar. En bij iedere stap die wij naderen wordt dat gevaar groter." „Maar wat wil je dan?" roept Ming uit. „Hier werkeloos blijven toezien hoe de keizerin het rijk met keizer en al aan de Japanners uitlevert? Onmogelijk!" Eric antwoordt niet. Ming werpt hem een bezorgde blik toe. „Laat mij even denken . . ." mompelt de Noorman. „Er moet een andere oplossing zijn. Maar hoe . . .?" Zwijgend keren zij naar hun kamp terug. Tai komt hen gewichtig tegemoet. „Alles gaat uitstekend onder mijn wijze leiding," roept hij reeds van verre. „De mannen zijn zeer volgzaam. Ah, bijna zou ik er aan denken de vijf zakken wijn, welke wij in de ossekar vonden, onder hen te verdelen. – Hoewel," voegt hij er aan toe, „één zak wel voldoende zou zijn. Tenslotte moet er iets voor de wijsheid overblijven . . ." „Wijn . . .?"
Plotseling verheldert Erics gezicht. „O mijn vriend!" roept hij uit. „Uw geest is groter dan ge zelf vermoedt. Zijt ge nog steeds zo verzot op die Zeven Vreugden van het Hemelse Rijk? Goed! Ge zult meer wijn drinken dan ge kunt bevatten." „Ja maar," stottert Tai, „dit is toch niet ge-gevaarlijk?" „Zéér gevaarlijk!" belooft Eric. „Maar ge zult u er later op kunnen beroemen de enige filosoof te zijn die een keizerrijk redde met een wijnzak." En, zich tot Ming wendend, vervolgt hij: „Wij gaan de keizer bevrijden zonder één druppel bloed te vergieten . . .!"



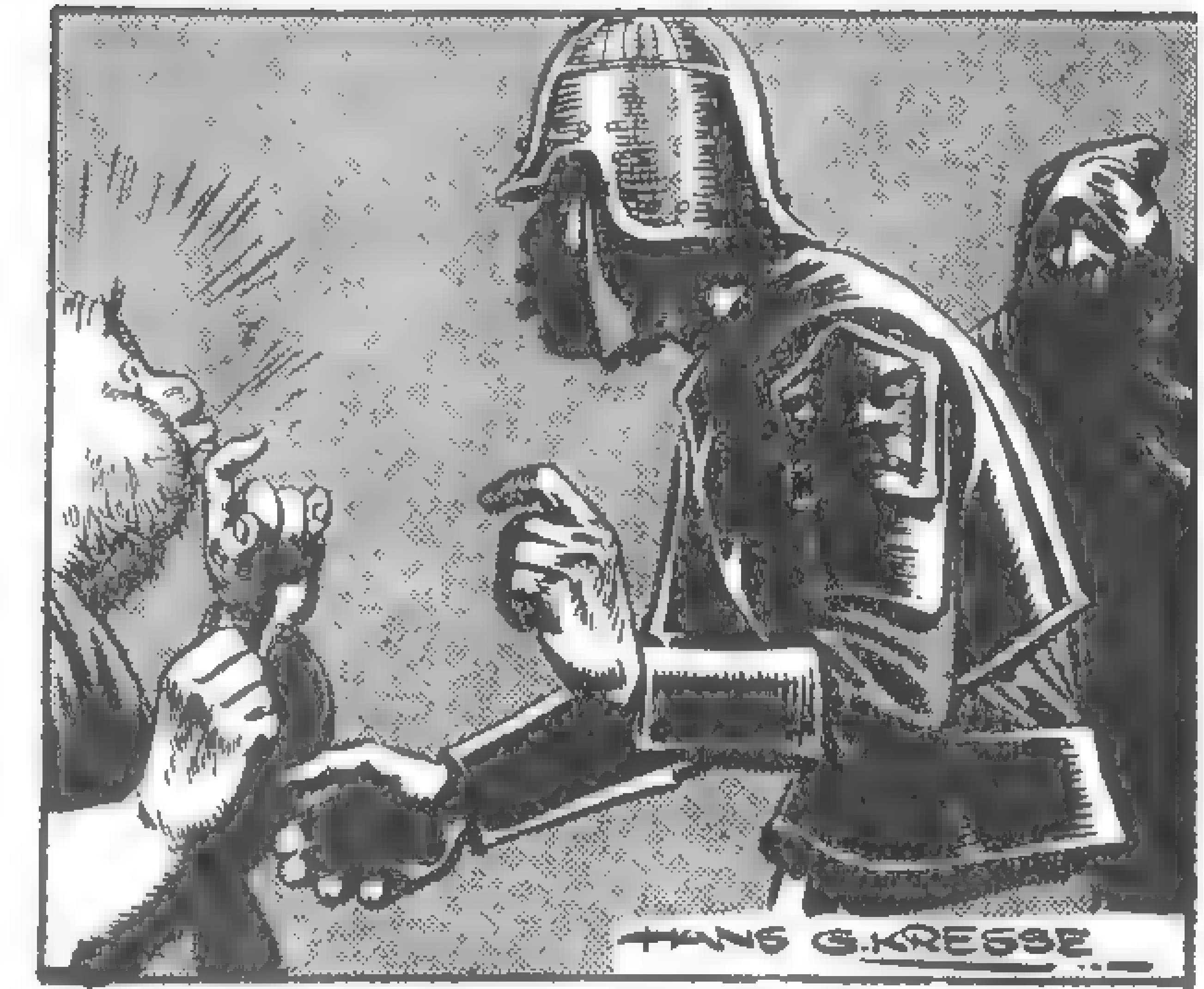




Aan het einde van diezelfde dag zien de Japanse wachten in de verte een drietal schimmige gestalten naderen. Een kleine, dikke man die een zwaarbeladen ezel aan de teugel leidt en een breedgeschouderde slaaf, geheel gehuld in een wijde mantel. Dit is de eerste inwoner die zij sinds hun landing aan de Gele Rivier onder ogen krijgen. De officier herinnert zich zijn opdracht. Niemand mag het kamp naderen. Nors doet hij een stap naar voren en houdt de kleine karavaan aan. „Halt! Wie zijt ge? Wat voert u hierheen?" „O Grootmachtige," mompelt de kleine man eerbiedig en ontdaan. „Spaar mijn nietswaardig leven. Ik ben slechts een stumperige wijnkoopman, maar met de beste wijn van dit rijk en de meest luie slaaf waarmee de goden ooit een eerlijk man straften." „Wijn? zo zo, wijn zegt ge . . ." meesmuilt de officier, en zelden is er schoner eenheid van begrip tussen minderen en superieur geweest. „De beste wijn van het rijk . . ." verbetert de kleine man enthousiast. „Heel Peiping kent Tai de wijnkoper. Ik mocht zelfs het genoegen smaken zijn onuitsprekelijke hoogheid de keizer onder mijn afnemers te tellen. Wellicht wil uwe excellentie zichzelf overtuigen? En mij laten passeren na zich op mijn kosten te hebben verfrist met een dronk?" Zonder het antwoord van de officier af te wachten, schreeuwt hij: „O jij sloomste van alle dienstknechten, zoon van slaap, ontbindt de beste wijnzak! Deze hoogmogende heren willen zich vernederen de beste wijn van het rijk uit jouw morsige vingers aan te nemen!" Terwijl hij de koorden losmaakt heeft Eric onder zijn slavenkap de grootste moeite om niet hoorbaar te lachen. Zijn plan schijnt te lukken . . .







„Wijn!" schreeuwt Tai luidruchtig. „Méér wijn voor de edele heren!" Hij rukt Eric een kroes uit de handen om deze snel aan de officier te reiken. Ook de soldaten hebben niet over gebrek aan attentie te klagen. Nu hun plan blijkt te slagen, wordt Tai opgewondener. „Ah, hooggeborene. Zulke wijn hebt ge nog nimmer geproefd!!" De Noorman bedenkt sarcastisch, dat dit inderdaad het geval is. Samen met Ming heeft hij genoeg papaveraftreksel door de wijn gemengd om een kudde wilde paarden te verdoven. Gespannen kijkt hij toe hoe Tai deze nieuwe drank uitdeelt. De uitwerking laat niet lang op zich wachten. Reeds een kwartier later bieden de zuidelijke poortwachters een aanblik, die geen enkele overeenkomst meer vertoont met de krijgstucht of de spreekwoordelijke waardigheid van de Japanse soldaat. Slechts één, met sterkere benen dan zijn makkers, staat nog overeind en kijkt grijnzend rond. Maar ook hij wankelt. „Geeft . . . acht!!!" commandeert Tai luid. Als uit de slapjes opgeheven handen blijkt dat het aftreksel werkt, zegt hij roekeloos: „In de houding! Wijs mij de plaats waar de keizer gevangen wordt gehouden!"

De adem stokt Eric in de keel. Dit kan alleen maar moeilijkheden uitlokken. Hij krijgt praktisch onmiddellijk gelijk. Weliswaar mompelen de schildwachten iets dat klinkt als „b-blokhuis . . . miden-den . . . kam . . . p" doch die nog bij machte is op z'n benen te staan, wankelt argwanend op Tai toe. „W-wat weet jij v-van de keizer . . .?" roept hij moeilijk. „N-niemand mag dat . . . dat bekend zijn." Hij begint te schreeuwen. „I-ik vertrouw nie-niet!!! Hoe weet j-jij!!" Tevergeefs beduidt Tai hem stil te zijn. De man schijnt nu overtuigd dat er onraad is en zijn stem wordt steeds luider. Nog een ogenblik, denkt Eric, en hij schreeuwt het gehele kamp wakker . . .







De Noorman aarzelt geen ogenblik. De schelle stem van de opgewonden soldaat moet door de stille avond op grote afstand te horen zijn. Reeds meent hij beweging in het kamp waar te nemen en naast hem krabbelt een andere wachter, gealarmeerd door zijn makker, moeizaam overeind. Met één klap slaat Eric de man neer. Voorzichtig vangt hij hem op als hij in elkaar zakt en legt hem zonder geluid te maken op de grond. Intussen ontfermt Tai zich over de andere wachter. ‚Rust, mijn vriend," mompelt de kleine filosoof, met een delicaat gebaar zijn knots heffend. „De ware wijsheid kent slechts bezonkenheid. Beheers uzelf, wellicht zal dit u daartoe aansporen." Er klinkt een bonkend geluid. Met een zachte kreet slaat de schildwacht voorover en blijft roerloos liggen. Een ogenblik luistert Eric ademloos toe. Doch alles blijft rustig. Geen enkel geluid uit het reusachtige kamp geeft aanleiding om te veronderstellen dat het incident bij de zuidelijke ingang opgemerkt is. Met een zucht van verlichting draait Eric zich om en geeft een teken. Uit de nacht maakt zich een aantal schaduwachtige figuren los, die zonder een woord te zeggen naderen, het wapen in de vuist. De mandarijn Ming is de eerste die naast de Noorman opduikt. „Alles schijnt naar wens te verlopen, nietwaar. Mijn waardering voor je snel optreden. En nu?" „Laat de mannen zich verspreiden en ons in kleine groepen volgen," beveelt Eric fluisterend, op de poort toetredend. Hij ontdoet zich van zijn mantel en zijn lang zwaard glinstert in het maanlicht. „Snel Ming; er is geen tijd te verliezen"

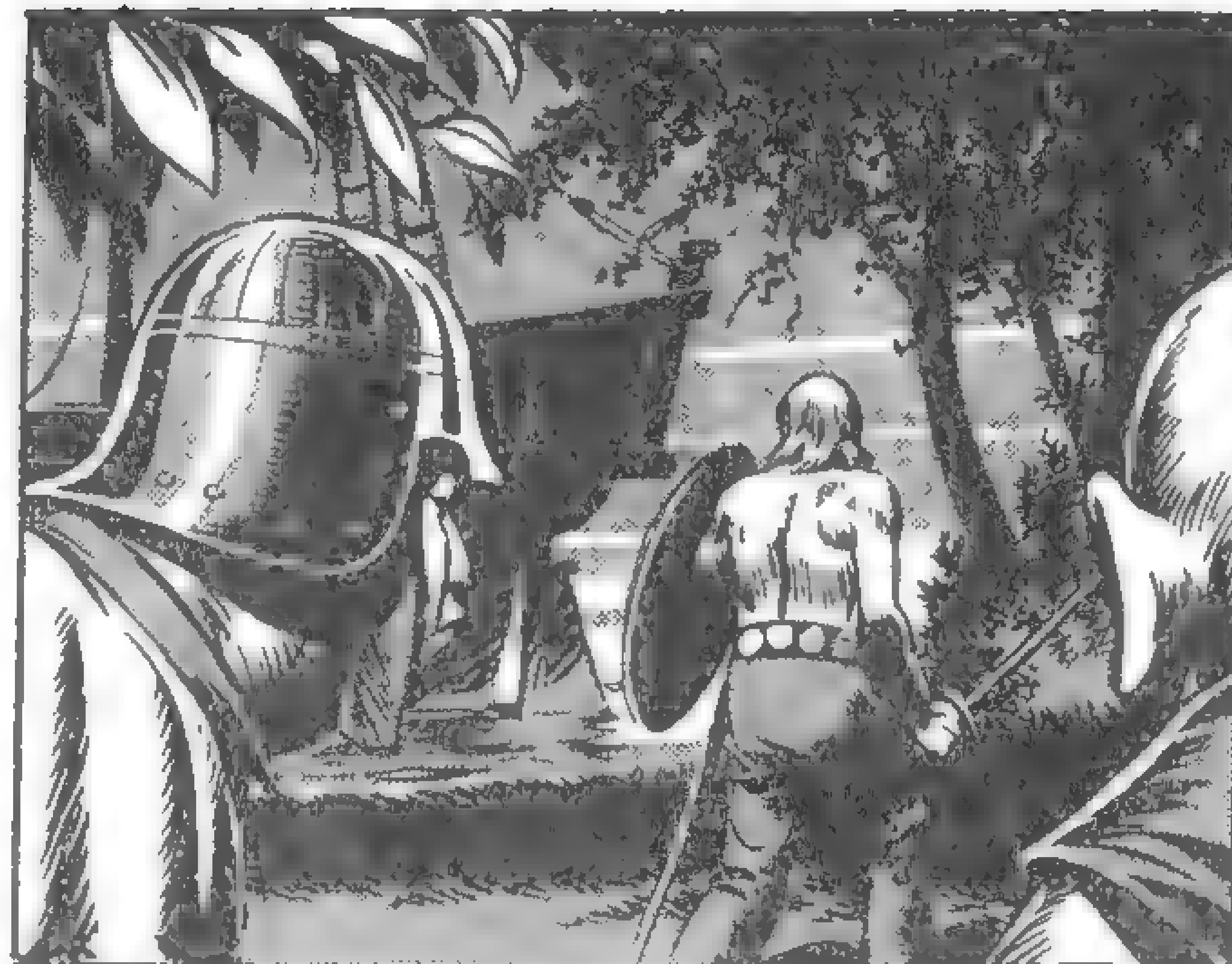






Terwijl hij met zijn mannen, geluidloos sluipend, zijn weg zoekt tussen de talloze tenten van het Japanse legerkamp, beseft de Noorman scherp, hoe roekeloos deze gehele onderneming is. Eén onverwacht geluid, één zijdelingse blik van een der ontelbare wachtposten, en hij en zijn kleine troep zijn verloren. De laatste opmerking van de benevelde soldaat: „b-blok-huis . . . midden in kamp," heeft hem een aanwijzing gegeven waar de keizer gevangen gehouden wordt. Maar nergens ziet hij iets dat op een blokhut lijkt. Zijn gedachten zweven even naar Lotus van Jade, die nu alleen, te paard, door het onherbergzame gebied op weg is om de grensregimenten te waarschuwen. Zou zij op tijd komen? Alles hangt van haar af – en van deze haveloze, doldrieste troep. In de verte brandt een vuur, waarboven een aantal luidpratende soldaten een zwijn roostert. Het hart klopt Eric in de keel als hij de lichtcirkel van het vuur passeert. Elk ogenblik verwacht hij dat men zijn gestalte tegen de lichte achtergrond zal ontdekken. Maar alles gaat goed en opgelucht hurkt hij in de schaduw en wacht. De kleine filosoof Tai leunt tegen een tentwand en snuift melancholiek de braadlucht op. „O Tao," mompelt de wijsgeer. „Waarom deze verleidingen op mijn weg geplaatst? Een dapper man telt zijn tegenstanders per dozijn, maar wie vermag tegen zijn eigen maag te strijden?" Zuchtend en met loden schoenen volgt hij de anderen, die behoedzaam verder gaan . . .







Steeds voorop en zijn mannen een teken gevend bij ieder gevaar dat hij ontdekt, slaagt Eric erin met zijn kleine troep het geboomte te bereiken dat de oever van de Gele Rivier omzoomt. Steeds weer zoeken Erics ogen het blokhuis, waarin de keizer gevangen gehouden wordt, maar tot nog toe vruchteloos. Wel ontwaart hij op de rivier de donkere vormen van de Japanse vloot. Roerloos liggen de schepen op het maanoverschenen water en alleen het geroep van een wachtpost dringt van tijd tot tijd tot hen door. „We kunnen het wagen, Ming," mompelt de Noorman. „Snel! We volgen de rivier tot we midden in het kamp zijn gekomen." Doch nauwelijks hebben zij enige honderden meters langs de stroom afgelegd, of de Noorman heft waarschuwend zijn hand op, gelijktijdig wegduikend in de struiken. Op het schip tegenover hem is plotseling een licht aangeflitst. Enige donkere figuren komen uit de kajuit en bewegen zich naar de touwladder. Een van hen draagt een lantaarn. Bij de reling gekomen heft de man de lamp hoog op, teneinde de ander beter bij te lichten. Op de oever heeft Eric moeite een kreet van verrassing te weerhouden. Het is de keizerin. En nu herkent hij ook de man met de lantaarn . . . Baldon!!! „De goden zijn ons gunstiger dan ooit, vriend Noorman," hoort hij Ming naast zich fluisteren. „Maar wat voeren die twee hier uit?"







Grimmig volgt Eric Baldon en de keizerin met de ogen, als deze langs de touwladder afdalen. Enige ogenblikken later maakt het vaartuig zich los van het schip, en bij het bleke licht van de maan onderscheidt de Noorman de gestalten van enige soldaten, die de lijfwacht vormen. „Snel!" Hij geeft Ming een wenk, en geluidloos voortsluipend door het struikgewas langs de oever volgen zij de sampan. Zonder een ogenblik te aarzelen volgt de kleine troep zijn aanvoerders. Enige honderden meters verder schuift de boot op de oever toe en de inzittenden gaan aan land. Baldon en de keizerin lopen, zacht pratend, terug in de richting van het kamp, omringd door de kleine lijfwacht.
Weggedrukt in de schaduw, wacht de Noorman gespannen of hij iets van hun gesprek zal kunnen opvangen. Hij heeft geluk.

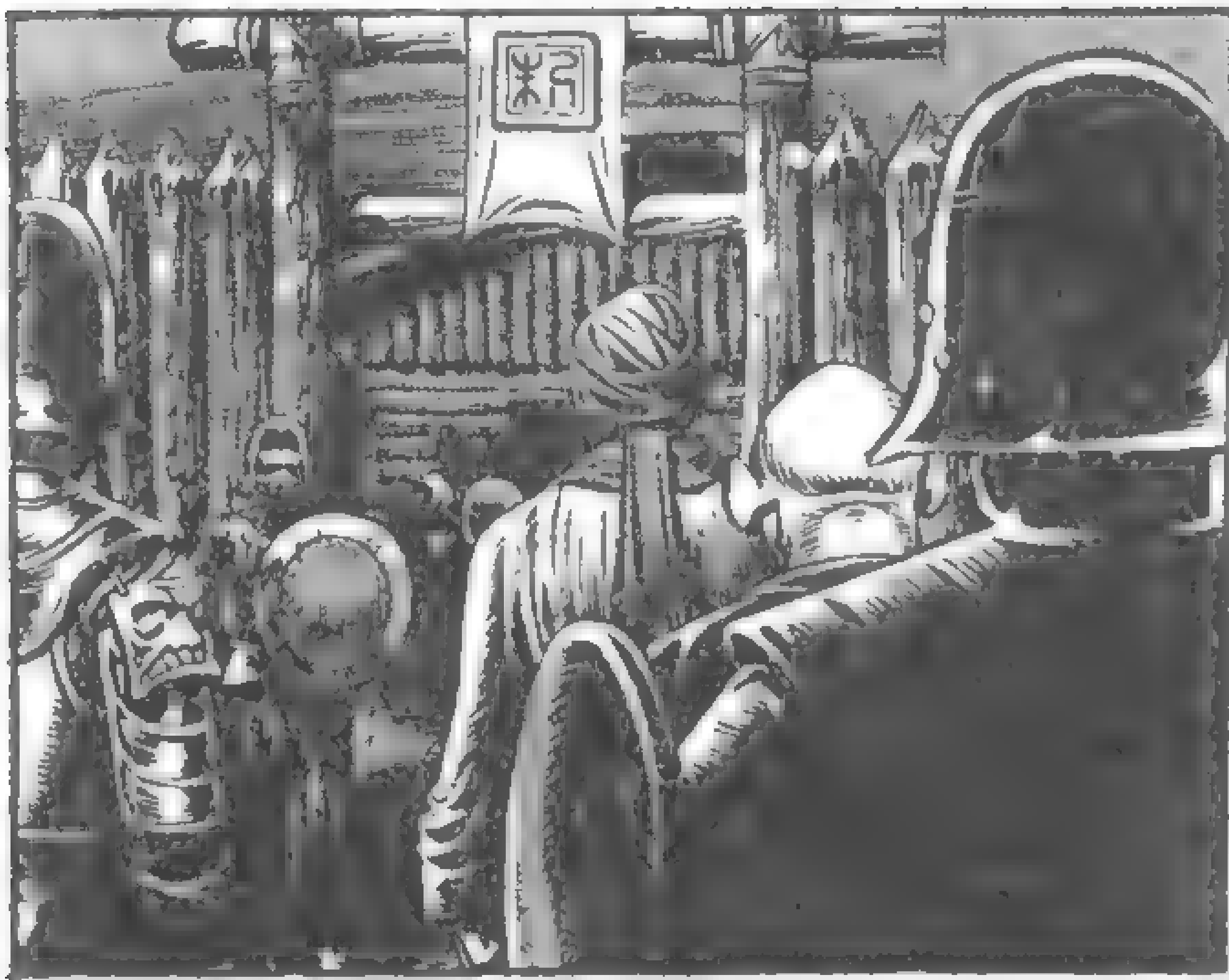
„. . . Het goud bevindt zich dus aan boord van dat schip," hoort hij Baldon zeggen. „Uitstekend. Maar nu de keizer?" „Volg mij slechts," antwoordt een derde stem, die Eric herkent als die van de Japanse aanvoerder, die hij reeds in de herberg van de Gele Lotus ontmoet heeft. „Wij gaan hem thans onze voorwaarden stellen, en hij zal zeker . . ." De rest ebt weg tot een onduidelijk gemompel. „Dit is onze kans!" bijt Eric Ming toe. „Wij moeten hen volgen . . ." Hij zwijgt abrupt en beduidt de anderen weg te duiken. Want een der lijfwachten, opmerkzaam gemaakt door het zachte geritsel in de struiken, draait zich om en doet een paar stappen terug . . .







Als de Japanse soldaat argwanend het struikgewas binnendringt, beseft Eric het gevaar waarin zij allen verkeren. Juist nu, nu zij eindelijk een kans krijgen om de keizer te vinden in het reusachtige legerkamp van de vijand, moet iedere ontdekking voorkomen worden. Terwijl Ming en zijn mannen zich haastig in het struikgewas terugtrekken, sluipt hij behoedzaam op de man toe, die voorzichtig, scherp om zich heen kijkend, door de takken naar voren dringt. Zijn ogen meten de afstand. Zijn spieren spannen zich . . . De Japanse soldaat kon later nimmer vertellen wat er precies gebeurde. Hij had een vaag gerucht in het kreupelhout vernomen en was op onderzoek uitgegaan, meer uit routine, dan omdat hij werkelijk verwachtte midden in het zwaarbewaakte kamp tegenstanders aan te treffen. Plotseling echter schiet een lenige gestalte op hem toe. Sterke armen omcirkelen zijn hals. Hij wil een kreet uitstoten om zijn makkers te waarschuwen, doch een gespierde hand legt zich over z'n mond en drukt hem achterover. Wanhopig worstelt hij om los te komen. Maar zijn spookachtige tegenstander schijnt over de kracht van een reus te beschikken en dwingt hem omlaag. Zelden heeft Eric een wanhopiger worsteling gevoerd. De ander verzet zich met de kracht van iemand, die weet voor z'n naakte leven te vechten. En iedere kreet, ieder geluid dat de aandacht van de andere wachters kan trekken, moet voorkomen worden. Eric spant z'n uiterste krachten in en drukt de soldaat tegen de grond . . .







Onderwijl is de kleine groep verder gegaan. Baldon en de keizerin, gevolgd door de Japanse commandant en diens mannen, lopen zacht pratend door het legerkamp, tot zij een blokhuis naderen, dat zich tussen de eindeloze tentenzee verheft. „Hier heeft de keizer zijn verblijfplaats," mompelt de Japanner, de wacht een teken gevend om hen door te laten. „Het komt er nu slechts op aan hem te overtuigen dat hij afstand van zijn rijk moet doen ten behoeve van heer Li Po." Hij legt een wrede nadruk op het woord overtuigen. „Ziehier." Hij opent een deur. Als hij binnentreedt kan Baldon zich niet voorstellen dat de oude, haveloze man dezelfde is, die hij in het schitterende paleis te Peiping als keizer van China heeft leren kennen. Om de lippen van de keizerin speelt een afschuwelijke glimlach. „Hier ontmoeten wij elkander dan voor het laatst," zegt ze smalend. „Eindelijk zult ge toch aan mijn voornemens toe moeten geven! O, hoe heb ik naar dit ogenblik verlangd!" De keizer werpt haar een blik vol minachting toe en wendt zich vervolgens tot de Japanner. „Het machtige Nippon schijnt zich altijd weer van methodes te moeten bedienen welke meer passend zijn voor een roofmoordenaar," zegt hij uit de hoogte. „Moord, ontvoering en plundering! Wat verlangt ge van mij?" „Ge kunt u uw hoge toon besparen!" zegt Baldon dreigend. „Uw spel is afgelopen! Ge bevindt u in onze macht en niets kan u meer redden – behalve *dit*!" Met 'n ruk haalt hij een met Chinese letters beschilderd papier te voorschijn. „Teken dit document, dat ge afstand doet van de troon. Alleen dan kunt ge het leven behouden!" De keizer kijkt hem hooghartig aan. „Nimmer!" zegt hij vastbesloten. „Nimmer!"

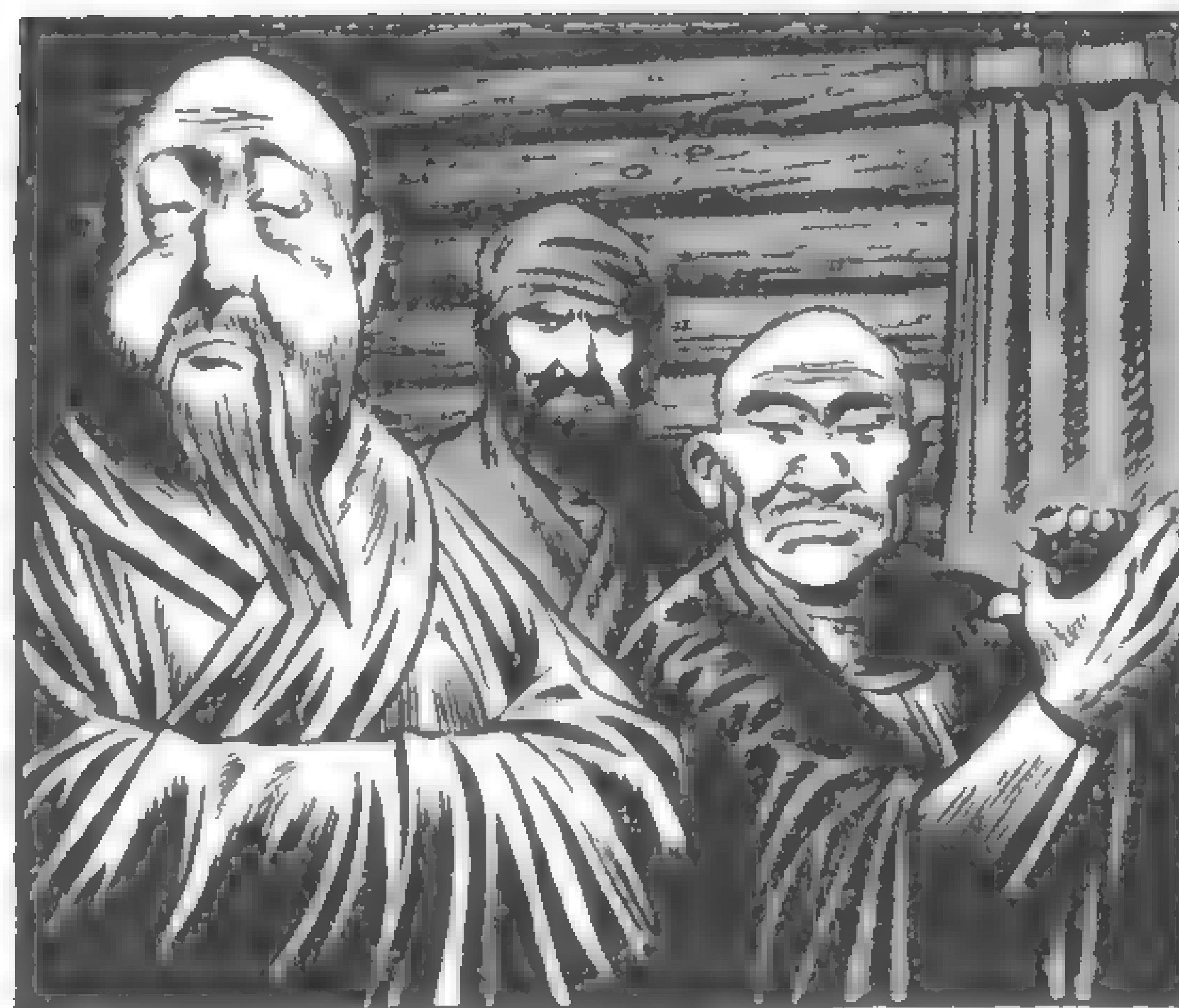






Na de weigering van de keizer valt er een doodse stilte in het vertrek. Deze man, die ondanks zijn jammerlijke toestand niet wil toegeven aan hun lage plannen, brengt hen even van hun stuk. „Gij kunt mij doden," voegt de keizer Baldon bedaard toe, „doch nooit zult ge mijn naam onder uw gevloekt papier zien staan! Dat is mijn onherroepelijk besluit. En vergis u niet te zeer in mijn onmacht. Schijnbaar mag iedereen mij in de steek hebben gelaten, toch bezit ik nog getrouwen, die hun leven voor mij veil hebben . . ." „Waar zijn zij!" roept de keizerin triomfantelijk uit. „In de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten! Machteloos! Bah, dwaas! Op wie wilt ge nog rekenen!" „Er was een man uit het Noorden," zegt de keizer zacht. „Een blanke barbaar. Eenmaal redde hij mijn dochter Lotus van Jade. Hij is eerlijk en zonder vrees. Indien hij wist wat mij hier dreigde . . ." „Zwijg!" bijt Baldon hem knarsetandend toe. „Geen woord meer over de Noorman! Hij is machteloos!" Maar met een nietszeggend glimlachje onderbreekt de Japanse commandant hen. „Het schijnt mij toe dat we van de hoofdzaak afdwalen," zegt hij nasaal. „Een blanke barbaar interesseert mij niet. Het enige dat mij belang inboezemt is uw handtekening, welke onder dit schriftuur dient te verschijnen. Goedschiks of . . . kwaadschiks. Ik meen mij te herinneren dat er bijvoorbeeld steeds weer een verrassende overtuigingskracht uitgaat van . . . eh . . . de geselbeul . . ." Bij het horen van die woorden glijdt er een trek van onheilige voldoening over het gelaat van de keizerin.

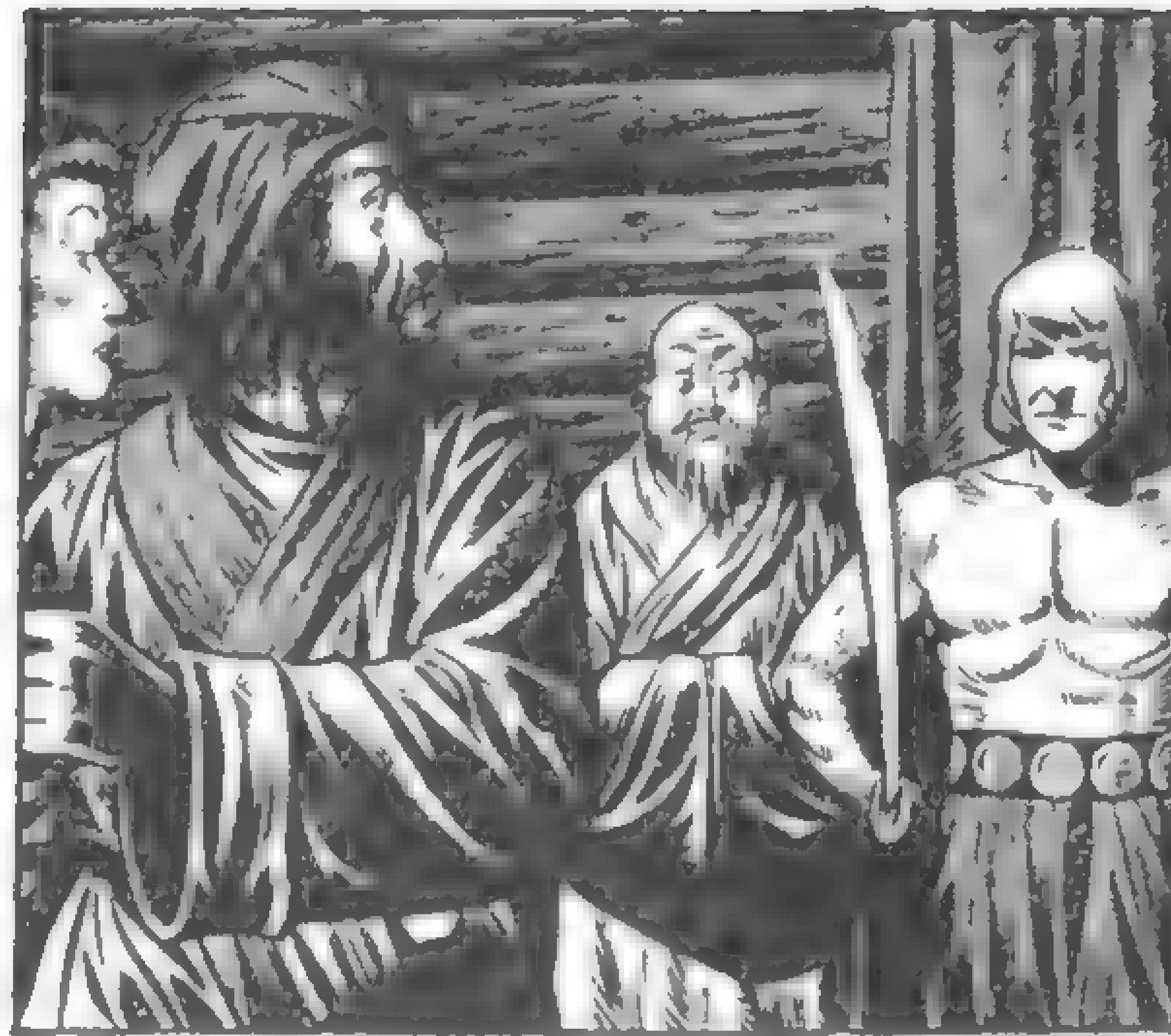






Dreigend doet de Japanse commandant een stap naar voren, het document, waarmee de keizer zijn troonsafstand bevestigen moet in de hand. „Teken!" sist hij, „of ge zult het uur betreuren waarop ge zijt geboren, Chinese hond! Het machtige Japan verdraagt geen tegenwerking!" Zonder een woord te zeggen schudt de keizer het hoofd. Liever sterven dan zijn troon uitleveren aan de doodsvijanden van zijn rijk. Enige ogenblikken later heeft de Japanner zich weer van zijn driftuitval hersteld. Zijn stem heeft de oude, nasale toon, als hij mompelt: „Hoe jammer dat het u aan de wijsheid ontbreekt om uw toestand op de juiste waarde te schatten. Weet, dat de geselbeul klaar staat om zich met u te onderhouden! Ik zal hem u tonen. Wellicht zal dan uw . . . eh . . . betreurenswaardige hardnekkigheid plaats maken voor wijs inzicht." Zijn toon is hoffelijk, maar daaronder schuilt een ijskoude wreedheid, welke zelfs Baldon doet rillen. Deze man staat voor niets als het er op aankomt zijn plannen door te zetten. De commandant klapt driemaal in de handen. Allen zien het gordijn bewegen. Een dreigende glimlach plooit de lippen van de commandant . . . om dan plotseling te verstarren in een angstige grijns als de draperieën uit elkander schuiven. Want in plaats van de geselbeul staat in de deuropening, als een dreigende Nemesis . . . Eric de Noorman!







Op Baldons gelaat tekent zich angst af, de trekken van de vrouw verraden een mengeling van wilde haat en ontsteltenis. De Japanse commandant heeft zijn onaandoenlijkheid verloren en gelijkt nu meer zichzelf dan ooit tevoren: een in het nauw gebrachte rat, buiten zichzelf gebracht door dit vertoon van dapperheid. Alleen de keizer kan een zachte kreet van vreugde niet onderdrukken. „Gegroet, heer Baldon," mompelt Eric met een zachte, slepende stem, terwijl zijn blik zijn oude vazal geen ogenblik loslaat, „zo zien we elkander dan eindelijk weer. Zoals gewoonlijk terwijl ge op het punt staat een laagheid te bedrijven!" Hij staat tegen de deurpost geleund, alleen. Slechts de verontwaardiging, welke in zijn staalblauwe ogen gloeit, verraadt hoezeer hij zich beheersen moet. „E-Eric!!!" stamelt Baldon ontzet een pas terug doend. Dan draait hij zich met een ruk om. „De wacht!" grauwt hij tegen de Japanse commandant. „Snel! Hij moet onschadelijk gemaakt worden!" Met een flitsende beweging schiet het glinsterende zwaard van de Noorman uit de schede. „Ik ben bang dat je een teleurstelling te wachten staat," zegt hij sarcastisch. „Maar als je er op staat, wil ik de wacht wel even voor je roepen. Kijk!" Met een snelle beweging schuift hij het gordijn terzijde, dat de ingang afsluit. Baldon slaakt een schelle uitroep. Voor de deuropening staan, onwrikbaar als een muur . . . Ming en diens mannen.







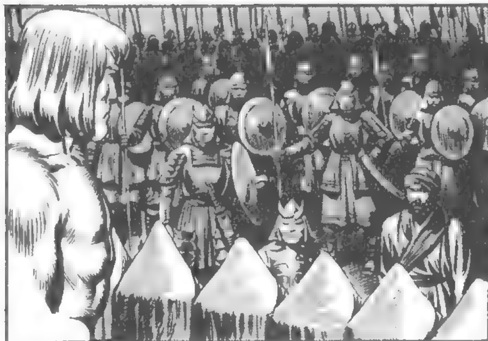
In een oogwenk zijn Baldon, de keizerin en de Japanse commandant omringd door de haveloos geklede aanhangers van de mandarijn. De Noorman en Ming lopen op de keizer toe. „Wij zijn er trots op uwe hoge majesteit uit deze onwaardige gevangenschap te mogen verlossen," spreekt de mandarijn. Als de keizer hem wil danken, maakt hij een afwerend gebaar. „Niet mij, doch de Noorman komt de eer toe. Zonder hem zouden wij er nimmer in geslaagd zijn uw verblijfplaats onopgemerkt te naderen." Hij wil zich tot Eric wenden, doch deze is reeds weer op de gevangenen toegetreden. Het is Erics plan hen als gijzelaars mee te voeren. Op die manier hoopt hij ongehinderd het kamp te kunnen verlaten. Niemand zal hen durven tegenhouden wanneer zij de aanvoerder onder het bereik van hun zwaarden hebben. Eric beseft hoe gevaarlijk de situatie is. Maar zakelijk geeft hij zijn bevelen. „Ha, uitbeeldsels van laagheid!" briest Tai triomfantelijk. „Zo komt uw sluwheid tot een einde. Niemand vermag te strijden tegen een dapperheid zo groot als de mijne . . . eh . . . de onze! Sidder! Later zullen dichters liederen zingen over de Grote Tai en diens allesversplinterende knots, die een keizer wist te bevrijden. Loop door afgietsels van lafheid, of ik zal . . ." Hij krijgt geen gelegenheid om zijn zin af te maken. Een vuist rukt hem ruw zijn wapen uit de hand. Dit is de gelegenheid waarop Baldon vanaf het begin geloerd heeft. Met een wanhopige beweging wendt hij zich om en zo snel is zijn uitzwaai, dat de knots Eric treft eer hij terug kan springen. Zonder een kreet stort de Noorman achterover . . .







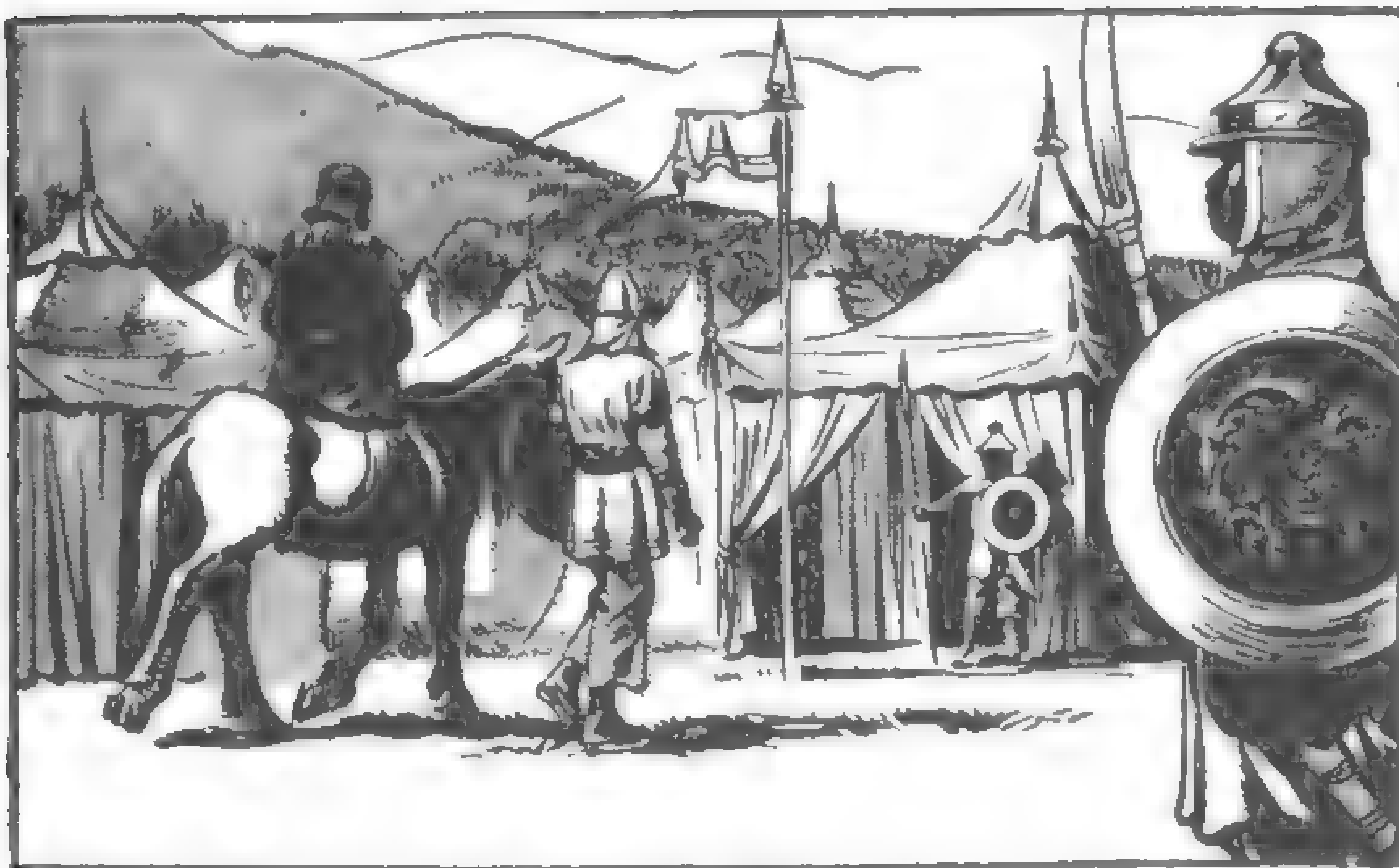
Als zij de Noorman zien vallen, aarzelen Mings mannen een ogenblik. Met een forse zwaai slaat de Japanner een krijger neer en ontrukt hem zijn wapen. Baldon laat de knots suizend om zich heen zwaaien. Scherpe kreten klinken op en algemene verwarring golft door het vertrek. Tevergeefs dringt Ming naar voren en schreeuwt bijtend zijn bevelen. Als Eric weer bijkomt, is de toestand reeds reddeloos. Hij kan onmogelijk langer dan enkele minuten op de grond gelegen hebben, maar moeizaam overeind komend, ziet hij hoe de drie gevangenen zich hebben bevrijd en luid schreeuwend op de wachten toerennen. die nu, gealarmeerd door het rumoer in het blokhuis, argwanend naderen. Wankelend kruipt Eric naar buiten. Zijn hoofd is loodzwaar, maar met inspanning van al zijn krachten, staat hij op en tast naar zijn zwaard. „Er achteraan, mannen!" schreeuwt hij. „Zij mogen de palissaden niet verlaten!" Maar zijn bevel komt te laat. Wel dringen de mannen op naar de ingang, maar de vluchtende gestalten zijn hun ver vooruit, en als zij de palissaden bereiken stormt hen reeds een dichte drom zwaarbewapende Japanners tegemoet. Opgewonden duwt Eric de kleine filosoof terug: „Laat de valdeur neer en waarschuw de anderen. Wij moeten de palissaden verdedigen! Zolang mogelijk zullen wij proberen ze hier tegen te houden. Snel!" Indien de toestand niet zo wanhopig was geweest had de Noorman moeten lachen om de haast waarmee Tai zich van de opdringende lansen verwijdert. Het laatste dat hij hoort is het angstige geschreeuw, waarmee de kleine man de anderen beduidt hun plaatsen aan de palissaden in te nemen. „Vermoedelijk zal dit onze laatste strijd zijn, vriend Noorman," mompelt Ming. „De ratten hebben ons ingesloten . . ."







Dreunend sluit de valdeur de ingang in de palissaden af. Maar Eric weet te goed dat dit slechts een tijdelijke veiligheid betekent. Hoe kunnen zij ooit hopen dit sterke Japanse leger te weerstaan? Omringd door een strijdmacht die geen mededogen kent, is hun lot in feite al beslist. Toch komt het geen ogenblik in de Noorman op de strijd op te geven. De keizer heeft zijn veiligheid aan hem toevertrouwd; dat is hem voldoende. Van buiten klinkt een scherpe stem. Een reusachtige kring van krijgers heeft de kleine vesting omsloten. Vooraan staan Baldon en de Japanse commandant. „Luister, Noorse hond!" schreeuwt de Japanner schel. „Zie hier het meest gevreesde regiment van het Japanse leger . . . de glorierijke, onoverwinnelijke lansiers! Wij zouden jullie even gemakkelijk kunnen vertrappen als de os een nest mieren, maar in uiterste grootmoedigheid willen wij jullie een kans geven! Lever ons de keizer uit en jullie kunnen ongehinderd vertrekken." „Na jullie wapens te hebben ingeleverd!" voegt Baldon er haastig aan toe.
Eric maakt een geringschattend gebaar. „Zeker om in de pan te worden gehakt eer we honderd passen buiten de palissaden zijn. Ge wenst de keizer? Kom hem maar halen." Het duurt een ogenblik eer de Japanse commandant dit tartend antwoord verwerkt heeft. Dan zwaait hij woedend zijn wapen en leidt zijn mannen ten aanval. En terwijl hij de woeste stormloop der lansiers gadeslaat, beseft Eric dat slechts Lotus van Jade hen nog kan redden . . .







Bijna op hetzelfde moment dat de Japanners de aanval op het blokhuis inzetten, bereikt Lotus van Jade het Chinese ruiterkamp. Alleen hier is redding te vinden voor het handjevol mannen, dat op zich genomen heeft de keizer te redden. Alleen hier zijn de krijgers te vinden, die een tegenaanval op de Japanners kunnen ondernemen. Zij is dodelijk vermoeid, maar toch laat zij zich onmiddellijk bij de commandant van het kamp aandienen. In de grote, schemerige tent staat zij eindelijk tegenover de man, in wiens macht het ligt zowel Eric als het gehele Chinese rijk van de ondergang te redden – mits hij snel ingrijpt. „Het is een vreemde geschiedenis," zegt de aanvoerder nadenkend, nadat zij hem Erics verzoek om hulp heeft overgebracht. „Ge noemt uzelf een dochter des keizers. Hm . . . Begrijp mij wel, ik wil dit niet in twijfel trekken. Doch nimmer tevoren hoorde ik dat de dochter van de Grote Draak zo onaanzienlijk reist. Ge vraagt mij met mijn regimenten naar de Gele Rivier op te trekken. . . . Ik zeg niet dat ge onwaarheid spreekt, maar het kan een poging zijn om ons hier vandaan te lokken." „Maar de keizer, uw heerser is in doodsgevaar!" roept het meisje uit. „Gelooft ge mij soms niet?" „Ik zeg niet dat ik uw woorden in twijfel trek," antwoordt de commandant voorzichtig, „doch groot is de last der verantwoordelijkheid op mijn onwaardige schouders. Goed, ik wil optrekken naar de Gele Rivier . . ." „Werkelijk!" roept Lotus stralend uit. „. . . Zodra ge mij een geschreven bevel kunt overleggen waarin de keizer mij zulks gebiedt."







Terwijl Lotus van Jade vruchteloos bij de commandant van het Chinese ruiterkamp hulp zoekt, verdedigen Eric en zijn mannen met de moed der wanhoop de palissaden van het blokhuis. Zoals een vloedgolf breekt op de klippen, zo breekt stormloop na stormloop van de Japanse lansiers stuk op de kleine vesting. Maar tijdens de aanvallen dringt vanaf de zuidzijde der palissaden een monotoon, bonkend geluid tot hen door. „Ming! Ze rammen de borstwering!" Zijn waarschuwing komt te laat. Op dat moment worden de palissaden splinterend uit elkaar geslagen en door de bres golft een dichte drom Japanse lansiers naar binnen. Enkele mannen worden meedogenloos neergeslagen, de anderen achteruit gedrongen. „Breng de keizer in de hut," beveelt Eric enkele mannen. „Zorg dat hij buiten het krijgsgewoel blijft!"

Dan heeft hij geen gelegenheid meer om iets te zeggen, want een dozijn zwaarden wordt rondom hem opgeheven. Stap voor stap wordt hij achteruit gedreven. Het is een moorddadig gevecht en maar weinig mannen bereiken de hut. Als de deuropening eindelijk bereikt is, wordt hij nog slechts door een stuk of twintig van Mings oude aanhangers vergezeld. „Naar binnen!" beveelt Eric. Alleen de beschutting van de hut biedt nog gelegenheid de strijd een tijd voort te zetten. Hij is de laatste die naar binnen glipt. „Barricadeer de deur!" zegt hij hees. „En stevig! Alleen daarvan zal het afhangen hoelang we het nog vol kunnen houden."







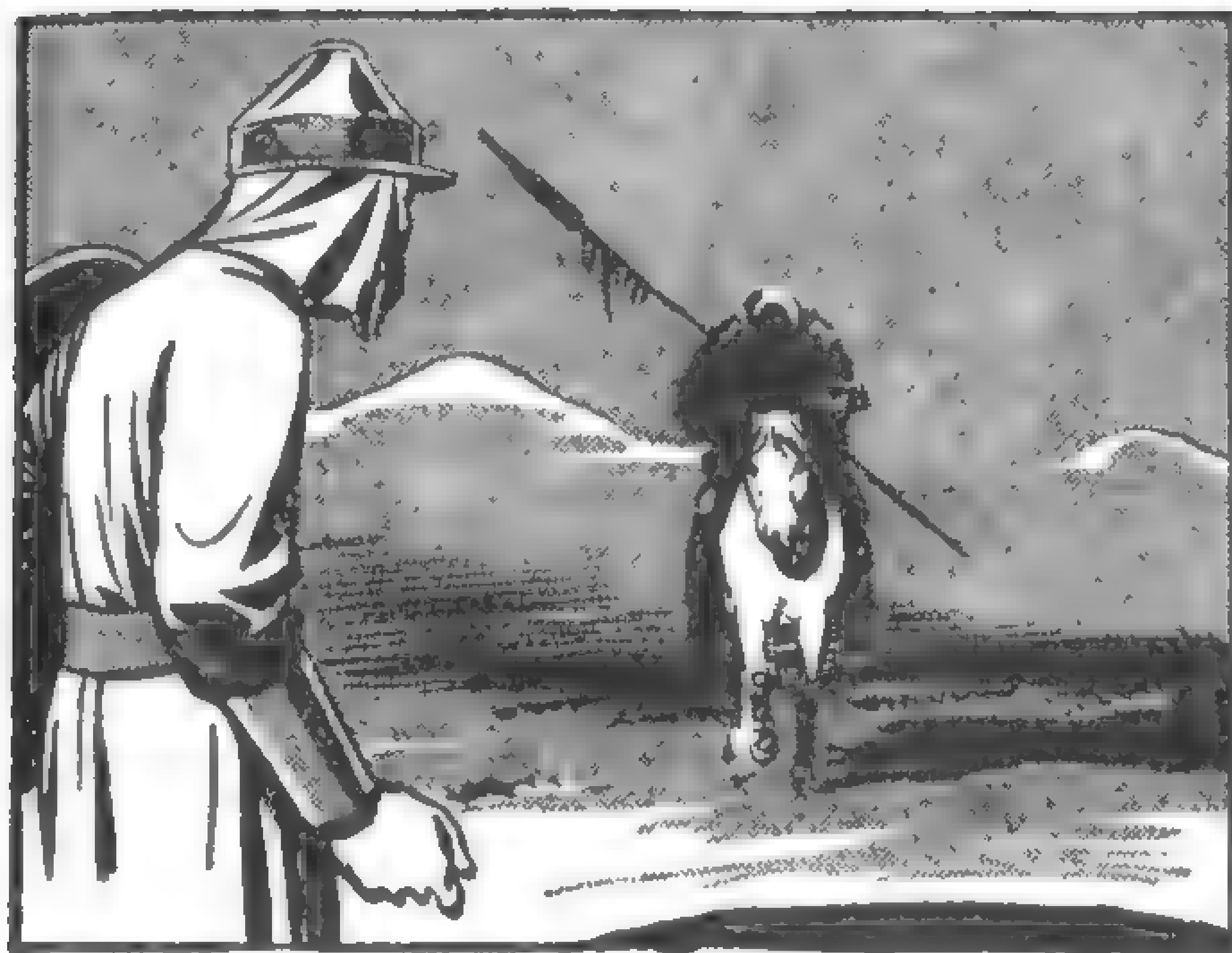
In de hut kijkt Eric om zich heen. Misschien is alles verloren. Misschien zullen de Japanners hen vernietigen. Maar zij zullen de strijd voortzetten tot het uiterste. Onophoudelijk klinkt tegen de deur het monotone gedreun van een ram . . . „Ze . . . ze breken de deur o-open . . ." hijgt Tai ontzet. „O dappere vriend, wij zijn verloren . . ." Doch hij praat tegen lucht, want reeds haast de Noorman zich naar het smalle raam. „Ming, m'n boog . . ." Haastig neemt hij het wapen van de mandarijn over en spant de pees. Nauwelijks heeft Erics eerste pijl de trillende pees verlaten of een hoge schreeuw rijst op aan de andere zijde. In razend snelle opeenvolging schiet hij pijl na pijl door het raam. Als hij zich eindelijk omkeert, is het stil geworden aan de buitenzijde van de deur. „Ik geloof niet dat ze het weer zullen proberen, Ming. Van hieruit kan ik ze wel bij de deur weg houden." „Zij zullen van een andere zijde aanvallen," mompelt de mandarijn. „Hoeveel kans denk je dat wij hebben dit avontuur te overleven, vriend Noorman?" „Een kans hebben we zeker," antwoordt hij. „Lotus van Jade moet nu de regimenten bereikt hebben. Als we het maar lang genoeg kunnen volhouden ontspringen we de dans nog wel!" Doch het valt te betwijfelen of hij even zeker had gesproken wanneer hij op dat moment had kunnen weten op welk verzet Lotus stuit bij de commandant van het Chinese ruiterkamp. „Helaas," zegt deze. „Ge heb geen getekend bevel bij u? Dan vrees ik dat ik u mijn mannen niet mee kan geven!"



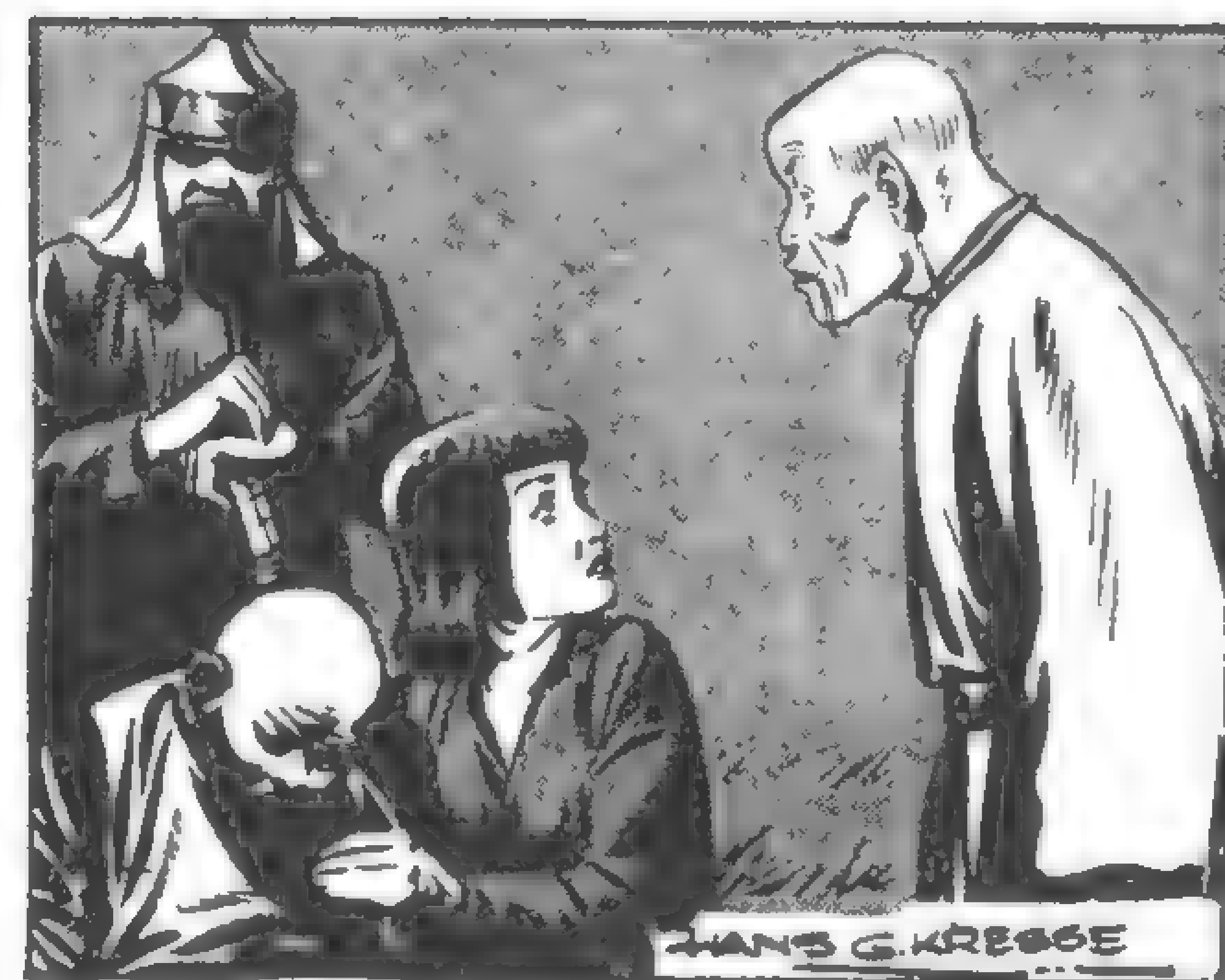




„Maar begrijpt ge dan niet dat de keizer in doodsgevaar verkeert!" roept het meisje. „Hoe vaak moet ik u nog vertellen dat dit een noodtoestand betreft. Daarginds, bij de Gele Rivier, is een kleine groep mannen bezig zich voor de keizer dood te vechten en gij spreekt over reglementen!" Ze staat hoog opgericht voor hem en haar ogen schitteren van drift. De lange tocht heeft haar uitgeput en dit eindeloze, nutteloze gesprek, dat nu reeds uren duurt, maakt dat zij op het punt staat haar zelfbeheersing te verliezen. „Begrijp dan toch wat er op het spel staat, man!" snauwt ze. „Wanneer ge nog langer aarzelt is alles verloren!" „Ik zal er over nadenken," zegt de commandant onzeker. Hij is een dapper krijgsman die nog nimmer een gevecht ontweken heeft, maar in dit soort verwarrende ontwikkelingen voelt hij zich niet thuis. De tranen springen het meisje in de ogen. De spanning doet haar invloed gelden. Lotus van Jade was het liefst huilend neergevallen. „Luister," zegt ze tegen de commandant. „Ik zal het u nog éénmaal helemaal uitleggen. Maar handel dan ook. In hemelsnaam, *handel*!" En terwijl zij een nieuwe poging onderneemt om de commandant te overtuigen, zwoegt een dodelijk vermoeid paard over de heuvels. Het dier is met schuim bedekt, en de ruiter, z'n ene hand tegen een diepe wond in z'n zijde gedrukt, wankelt kreunend in het zadel . . .







Een der soldaten die voor het Chinese cavaleriekamp op post staat, hoort het geluid der paardehoeven het eerst. Even daarna ziet hij een ruiter opduiken uit de ijle nevels. Hij ligt half over de nek van zijn uitgeput rijdier en schokt bij iedere tred heen en weer. IJlings schiet de wacht op hem toe, juist op tijd om de ruiter voor een val te behoeden. Voorzichtig ondersteunt hij de gewonde en wil hem op de grond neervlijen. Maar met een koortsachtig gebaar weerhoudt de ander hem. „De . . . com . . . man . . . dant . . ." hijgt hij moeilijk. „Breng . . . mij . . . bij . . . h-hem . . . !" Haastig, de halfbewusteloze boodschapper meer dragend dan ondersteunend, leidt hij hem naar het kamp, onderwijl de andere soldaten aanroepend de commandant te waarschuwen. Als de aanvoerder zijn tent uittreedt, gevolgd door Lotus van Jade, kijkt hij vol verwondering naar de uitgeputte man, die voor hem wordt gevoerd. Wat beduidt dit? „Het is een van Erics mannen!" mompelt het meisje. Haar blik valt op de wond, waartegen de man nog steeds z'n hand gedrukt houdt en haar ogen verwijden zich van afgrijzen. „Er is iets gebeurd! Iets vreselijks! Ik voel het! O, waarom hebt ge ook zolang getalmd!" „Belangrijke mededeling . . ." stoot de boodschapper hees uit. „Verzoek om hulp . . ." Hij zakt ineen. Lotus van Jade buigt zich voorover en vangt zijn laatste fluisterende woorden op. „Het is, zoals ik u aldoor trachtte duidelijk te maken!" zegt ze bitter tegen de commandant. „Eric en zijn mannen zijn ingesloten bij hun poging de keizer te bevrijden. Nu is alles verloren!"







De ogen van het meisje vullen zich met tranen. Te laat, hamert het door haar hoofd, te laat! Dan hoort zij de stem van de commandant. Li Tjai Fu mag een onzeker man zijn zolang het er op aankomt moeizame en intrigerende problemen te ontrafelen, als legeraanvoerder is hij zijn gewicht in goud waard. „Te wapen!" dondert hij. „Laat het kamp voor wat het is . . . Opzadelen! Ik geef een kwartier om op te zitten. Wij trekken in ijltempo naar de Gele Rivier!" Als Lotus van Jade minder door haar onrust gekweld was geweest, zou zij nu de perfecte organisatie van het Chinese leger hebben kunnen bewonderen. Hinnikend draven troepen paarden naar voren, om ogenblikkelijk gezadeld te worden. Officieren schreeuwen bevelen. De tijd die de commandant genoemd heeft, is nog niet eens verstreken als regiment na regiment zich in beweging zet. Het is de commandant zelf, die met een los paard aan de teugel de plaats nadert waar het meisje staat. „Ik zal het uiterste doen om mijn fout goed te maken," zegt hij ernstig. „Wenst de dochter van de Draak ons te vergezellen?" Zij knikt. Maar terwijl zij haar paard bestijgt en de commandant volgt, wordt haar onrust niet geringer. Zeker, hier is een troepenmacht die de Japanners met succes kan aanvallen. Doch zullen zij nog op tijd komen?

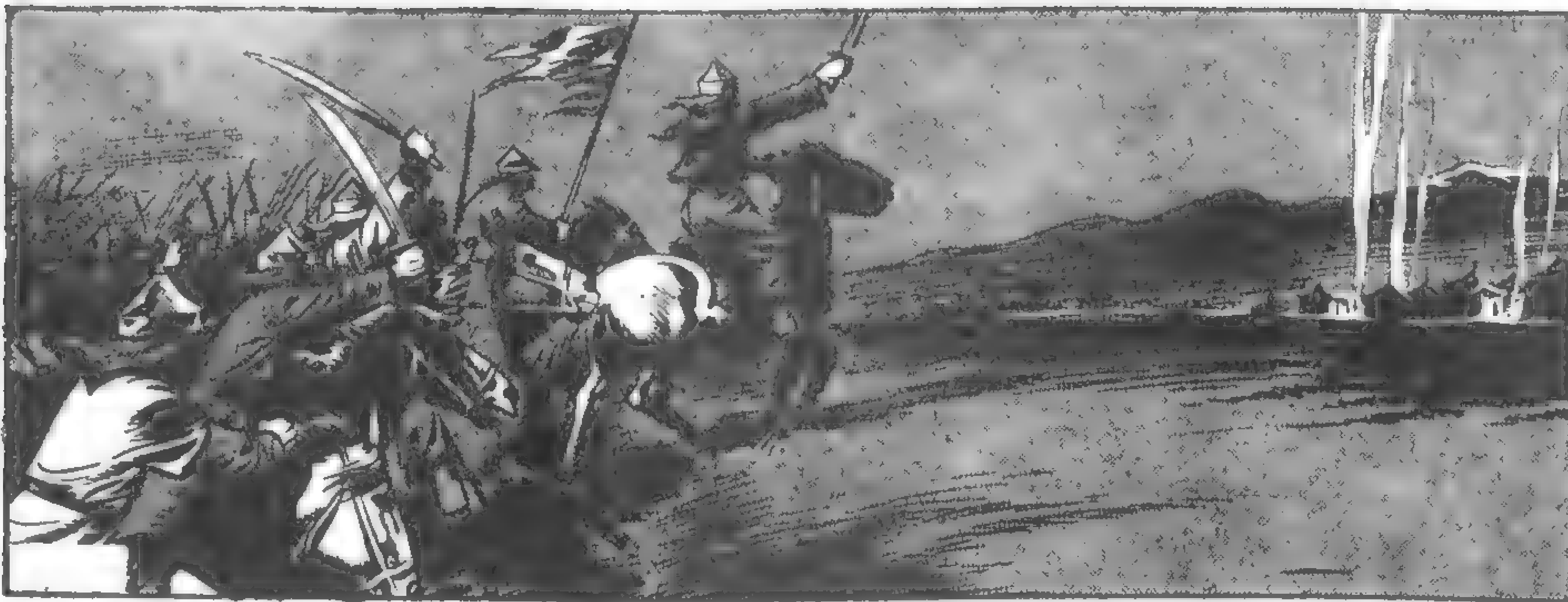






Aan de Gele Rivier is de kleine blokhut bezweken. Overal om Eric heen glinsteren de opgeheven wapens der Japanse lansiers. Mings mannen hebben de keizer in hun midden genomen en vormen een levende muur om hem heen. En in hen gloeit de zekerheid dat deze muur niet eerder zal bezwijken, dan vóór de laatste man zijn wapen uit de machteloos geworden vuist heeft laten vallen. Eric en Ming staan iets verder naar voren. Elkander in de rug dekkend, maaien hun zwaarden een dodelijke cirkel. Tot Ming plotseling de Noorman aanstoot. „Zij trekken zich terug, vriend." Het gezicht van de cynische mandarijn is bezweet en overdekt met stof, maar zijn stem vertoont geen enkele trilling van angst voor de laatste aanval. „Tsa, ik had mij een andere dood voorgesteld. En jij?" „Wij *zijn* nog niet dood," zegt de Noorman grimmig, „en Lotus van Jade moet onderweg zijn met de hulptroepen." „Zij kan zich de moeite besparen," meesmuilt Ming. „Dit is de laatste aanval, dan is het uit . . ."

Op enige mijlen afstand davert de grond onder het dreunende geweld van ontelbare paardehoeven. Eindelijk zien zij heel in de verte het reusachtige legerkamp der Japanners voor zich liggen. Hoog richt de commandant zich op in het zadel. „Valt aan, mannen! Ginds is uw keizer . . ." De razende stormloop op het vijandelijke kamp begint . . .





„Val aan!!!" Duizenden kelen nemen deze kreet over. Als een donderende lawine golft de Chinese ruiterij op de Japanse legerplaats toe. Vóór allen uit rijdt de commandant. Vanuit het dichte gewoel der mannen slaat het meisje hem met voldoening gade. Hier gelijkt hij in niets meer op de voorzichtige, onzekere figuur die zolang aarzelde toen zij bij hem kwam . . . Op zijn verzoek is zij enigszins achtergebleven; hij wil een vrouw niet blootstellen aan de risico's van de aanval.

Vanuit de verte gezien ligt er een loden rust over het kamp der Japanners. Geen enkel teken van strijd of onrust vertoont zich. Zullen zij te laat komen? Zal de Noorman met zijn kleine troep reeds door de overmachtige vijand in de pan zijn gehakt? Het meisje had de regimenten wel vooruit willen vliegen om zekerheid te verkrijgen. „Eric! Eric!" hamert het in haar hoofd, en ondanks de waarschuwing van de commandant drukt zij de sporen diep in de flanken van haar paard. Inmiddels is de rust in het kamp verstoord door het geroep der schildwachten, die de aanstormende paarden in een brede golf op zich toe zien komen. Dit is een volkomen onverwachte aanval. Haastig schreeuwend verzamelen officieren hun mannen om zich heen. Lopers rennen opgewonden heen om versterking te halen. In ijltempo stellen Japanse lansiers zich op. „Val aan!!!" Stampend donderen de ruiters nader. Nog slechts enkele tientallen meters scheiden hen van de inderhaast opgestelde verdedigingslinie. Daar klinkt een bevel. De Japanse lansiers laten hun lansen zakken en een muur van messcherpe punten richt zich op de borsten der aanstormende paarden . . .







De aanval van de Chinese ruiterij is van ongekende hevigheid. Eén ogenblik schijnt het dat de Japanse lansiers stand zullen houden. Meedogenloos steken hun brede lansen naar voren. Doch met een schelle kreet laat de commandant zijn paard steigeren en dringt naar voren. De rij der lansdragers wankelt onder 't geweld der roekeloze charge; dan scheurt zij en valt uiteen. Voetknechten keren zich in paniek om en vluchten, anderen trachten tevergeefs dekking te zoeken achter hun schilden. De stormloop der Chinezen versplintert de laatste resten van de eerste verdedigingslinie. Slechts één idee bezielt deze mannen; slechts één gedachte doet hen iedere weerstand breken: hun keizer is in gevaar en ergens in dit reusachtige kamp vecht een kleine groep wanhopige mannen voor zijn en hun lijfsbehoud. Dit is de onbeschrijflijke spanning waarin de commandant en het meisje verkeren. En hoe verder zij in de legerplaats opdringen, hoe ondraaglijker die spanning wordt. Nergens iets dat op aanwezigheid van Eric kan duiden . . . Geen macht ter wereld kan thans de Chinese ruiterij meer weerhouden. In razende vaart naderen zij het centrum van het kamp. Dan heft de commandant plotseling zijn zwaard. „Daar zijn ze!" schreeuwt hij. „Zij staan op het punt te bezwijken! Veeg de ruimte schoon!!"







Eric ziet een trek van onheilige vreugde op het gelaat van de Japanse aanvoerder als deze op hem toedringt en zijn wapen opheft. „Je spel is uit, barbaarse hond!" sist hij vergenoegd. Een wild gehuil van schrik overstemt zijn woorden. De hen omringende lansiers wijken plotseling uiteen voor de aanstormende paarden. Doodsbleek wendt de Japanse Samurai zich om en tracht tussen de vluchtende krijgers te verdwijnen. Doch met een sprong is de Noorman voor hem en stoot hem het zwaard tot het heft in de borst . . . Een kwartier later is de strijd beslist. Felle vlammen laaien overal op en de Chinese ruiters zetten de laatste vluchtelingen achterna. Dodelijk vermoeid kijken Eric en Ming toe hoe Lotus van Jade op de keizer toeholt. Als vader en dochter elkaar sprakeloos van vreugde omklemd houden, beseffen zij eens te meer hoe rechtvaardig hun wanhopige worsteling is geweest. „Wij zijn nog niet klaar," zegt Eric grimmig. „Wij hebben nog een oude rekening te vereffenen met Baldon en de keizerin." Hij wendt zich tot het meisje, dat nu, samen met de keizer, dankbaar op hem toekomt en snijdt met een resoluut handgebaar haar woorden af. „Hebt ge op uw tocht door het kamp ook iets van hen bemerkt?" Ze schudt het hoofd. „Neen. Waarschijnlijk zijn ze gevlucht. Maar waarheen weet niemand . . . Eric! Je bent gewond . . .! Laat me je verbinden . . ." „Later," antwoordt de Noorman. „Voor het ogenblik zijn er belangrijker dingen." En haastig verdwijnt hij tussen de hen omringende soldaten . . .







Langs de oever van de Gele Rivier rennen op dat ogenblik twee opgejaagde gestalten. De branden in het kamp zijn overgeslagen op de Japanse vloot en in het donkere water weerspiegelt het helse schijnsel van de hoog oplaaiende vlammen. De hitte snijdt hen in 't gezicht, maar Baldon en de keizerin slaan er geen acht op. Hun hoop is gevestigd op het kleine schip, dat ietwat van de vloot afzijdig ligt. „Daar ligt onze laatste kans om weg te komen," hijgt Baldon. „Weet je zeker dat mijn goud daar aan boord is?" Haastig maakt hij een kleine boot los en roeit zo snel hij kan in de richting van het donkere vaartuig. „Ik ben nog niet verslagen," hoort Baldon de keizerin mompelen. „Ginds ligt een schip vol goud. En goud is macht."
Zij klimt snel tegen de touwladder op die van het schip afhangt. „Met dit goud zullen wij ons wreken. Met dit goud, Li Po, kunnen wij opnieuw onze kans wagen." „Ge vergist u," zegt Baldon nors. „Dit is *mijn* goud en ik zet het niet meer op het spel. Ik verdwijn ermee . . ." Met een grauw keert de vrouw zich om. Wild waaien haar haren in de nachtwind en in haar ogen glimt een vreemde gloed – de gloed van de waanzin. „Het goud is voor mij!" hijgt ze. „Ik heb het nodig! Nodig om af te rekenen met die vervloekte Noorman!" Een ogenblik aarzelt Baldon. Dan springt hij driftig op haar toe en duwt haar in de richting van de verschansing . . . Vanaf het donkere schip klinkt één enkele, snerpende gil. Een zwarte schim schiet omlaag langs de achtergrond van rook en vuur. Hoog spat het zwarte water op . . .





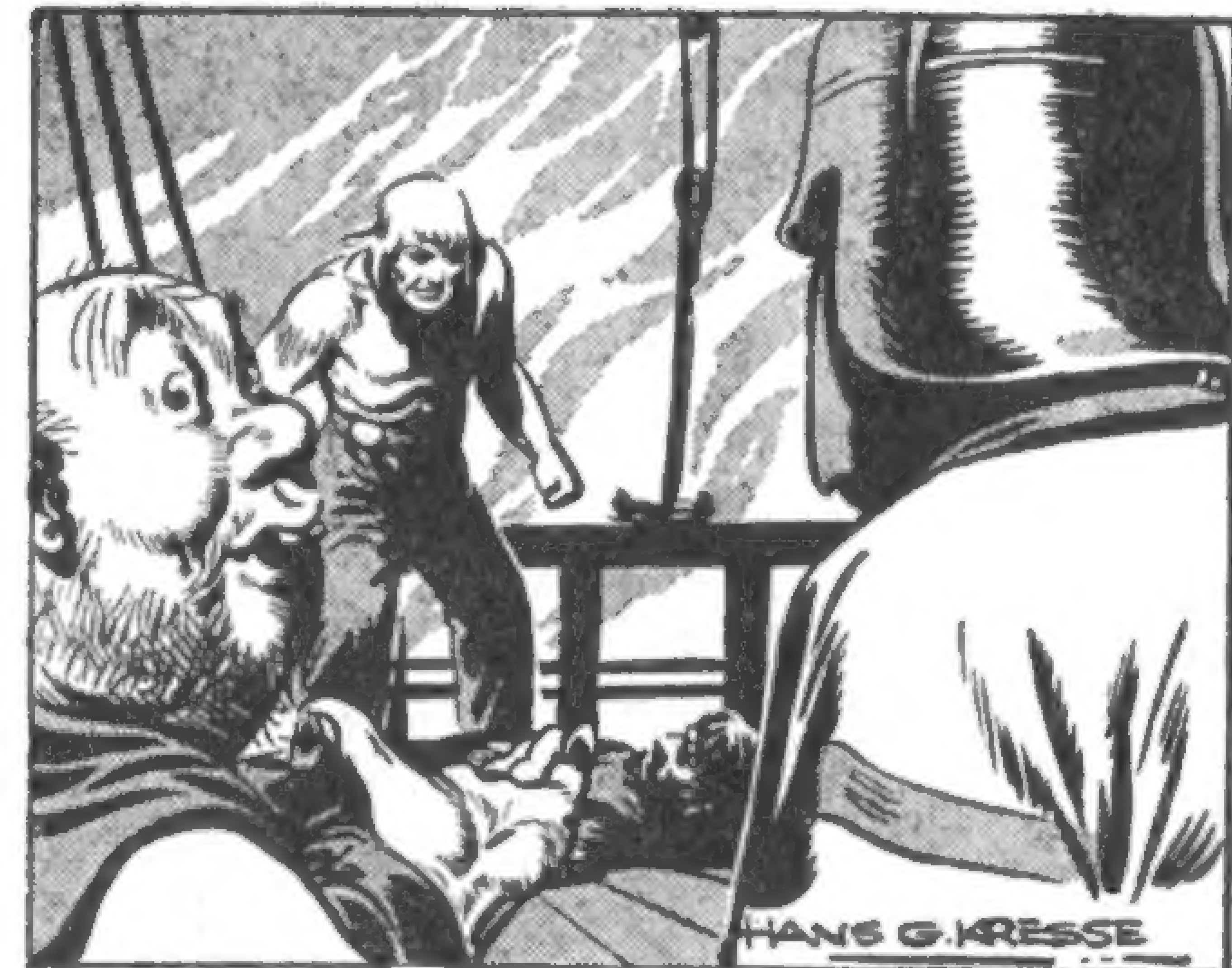


Een ogenblik staat Baldon aan de railing. De nederlaag van het Japanse leger, de vlucht door het brandende kamp, de afgrijselijke dood van de keizerin, dat alles te zamen is méér dan zijn zelfbeheersing kan verdragen. Angst welt in hem op. Weg! Zo snel mogelijk hier weg! Indien hij het goudschip zeilklaar kan krijgen eer de vlammen of de Chinese soldaten het bereiken, heeft hij een kans om te verdwijnen. Met een scheepslading goud is ieder land, iedere streek een uitstekende woonplaats. Met schorre stem begint hij bevelen te schreeuwen tot de schaarse bemanning van het schip. „Goeden avond heer Baldon!" Baldons gezicht vertrekt zich in een uitdrukking van wel haast bijgelovige angst. De gil van schrik besterft op zijn droog geworden lippen. Daar, hoog opgericht tegen de spookachtige achtergrond der lekkende vlammen, staat Eric de Noorman . . . „Ik wist dat ik je hier zoeken moest. Ik heb dat gesprek tussen jou en de keizerin afgeluisterd. Welaan Baldon, hier dan eindelijk onze afrekening! Trek je zwaard!"

Met wijdopengesperde ogen ziet Baldon de Noorman een afhangend touw grijpen en zich op hem toeslingeren. Een kreet ontsnapt hem: „Nee, nee . . ." jammert hij. „Vergeving, heer Eric . . . Spaar mij . . . al is het slechts om de herinnering aan ons beider vaderland . . . Neem het goud . . . neem alles . . . Maar laat mij gaan . . ." Onstuitbaar zwaait de Noorman op hem toe . . .







„Vecht, verrader!" bijt Eric Baldon toe. „Toon dat er althans nog een klein beetje eergevoel in je is overgebleven! Maar neen, het zwaard van een man past niet in je hand. Zelfs van een vrouw ontdoe je je op slinkse wijze." Met een plotseling, impulsief gebaar werpt hij zijn wapen neer en springt ongewapend op zijn tegenstander toe. „Ik zou je kunnen doden als een rat, maar dat zou te gemakkelijk voor je zijn. Neen, Baldon, ik wil je levend hebben. *Levend* zul je mij vergezellen op mijn terugreis naar Noorwegen. En daar zul je berecht worden . . ." Tai, Ming en Lotus van Jade bereiken het schip nauwelijks vijf minuten na de Noorman. De kleine filosoof is de eerste, die het dek betreedt en, hevig met zijn knots zwaaiend, gilt hij: „Zie toe! Onze dappere vriend is bezig zich van een giftige slang te ontdoen!" Over het door de vlammen grillig verlichte dek worstelen de beide figuren. Wanhopig klauwend tracht Baldon zich vrij te maken, maar de stalen vuisten van de Noorman omsluiten hem. Tai danst opgewonden op en neer. „Te hulp! Te hulp! Waar dapperheid strijdt mag wijsheid niet achterblijven!" schreeuwt hij schril. Maar Eric heeft geen hulp nodig. Juist op dat ogenblik zwaait zijn vuist opwaarts en raakt Baldon feilloos onder de kin. Dan richt hij zich hijgend op en kijkt neer op zijn oude vijand, aan zijn voeten. „Ik . . . geef . . . me . . . over . . " mompelt Baldon moeilijk. Tai, die deze woorden opvangt maakt een zelfverzekerd gebaar voor Ming. „Ziehier," zegt hij voldaan. „Waar Tai nadert met zijn verschrikkelijke knots, haasten de onwaardigen zich om zich over te geven. Ah, groot is de macht van de wijsheid . . ."



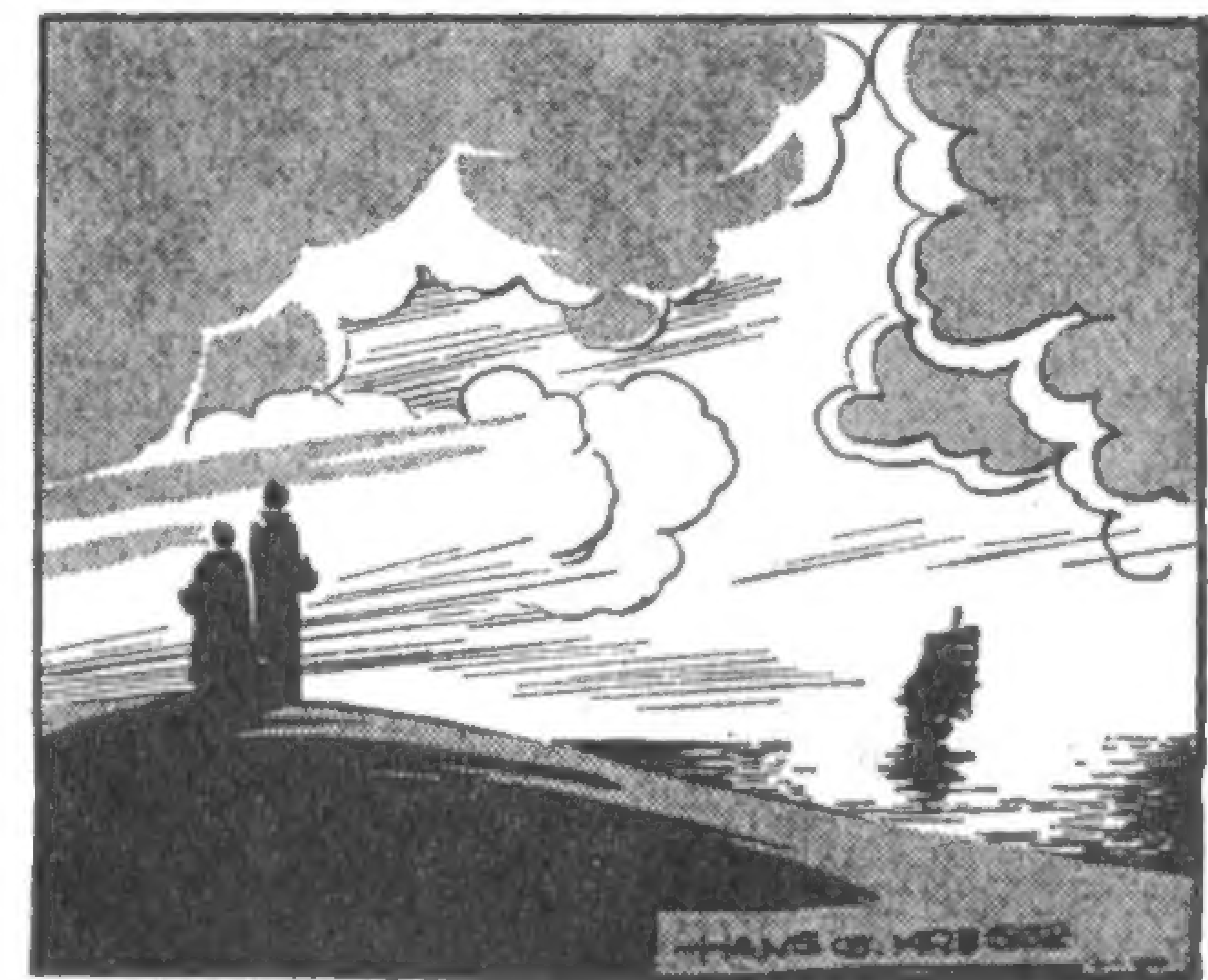




De strijd aan de rivier is ten einde. De laatste Japanners hebben zich overgegeven en de vlammen doven. „Bij Tao, vriend Noorman," zegt Ming, Eric voldaan de hand drukkend, „het onmogelijke is waarheid geworden. De overwinning is ons." „Zonder u beiden, en in de eerste plaats zonder heer Eric, zou ik thans in rampspoed wandelen," zegt de keizer glimlachend. „O dappere Noorman; Ming heb ik in eer hersteld en mijn gunst zal hem steeds vergezellen. Onze wijsgerige vriend Tai heb ik benoemd als hoffilosoof. Doch zeg mij, hoe kan ik u genoeg danken? Wilt gij niet de hoogste post in mijn rijk aanvaarden? Helaas, ik heb geen zonen, doch een opvolger als gij zou dit gebrek volkomen teniet doen . . ." Eric maakt een verontschuldigend gebaar. „Ge weet dat mijn volk op mijn terugkeer wacht en dat mijn gemalin Winonah de enige reden van mijn groot ongeduld vormt. Laat mij gaan op dit schip met goud en geef mij de verrader Baldon als gevangene mee." „O, wijsheid," krijt Tai. „Zo verwerpt men het heerlijkste rijk ter aarde én de beste wijn. Helaas, mijn dappere vriend, ik kan uw keuze niet bewonderen." Doch de keizer knikt Eric ernstig toe. „Ik begrijp dit verzoek," zegt hij. „Het is zoals gij gezegd hebt. Dit schip zal voor u bemand worden en zeil dan uit waarheen ge wilt, heer Eric. En nu volg mij, gij allen. Ik wil u gaarne een feestmaal aanbieden." Zij volgen. Slechts Lotus van Jade blijft een ogenblik aarzelend tegenover Eric staan. Haar donkere ogen zijn vochtig. „Misschien moet ge naar uw rijk terugkeren," zegt ze zacht. „Maar als ik niet zoveel . . . van je . . . om je gaf . . ." Plotseling buigt ze zich naar hem toe en kust hem. Het volgende ogenblik heeft zij zich reeds opgewend en ijlt heen . . .







De toebereidselen voor Erics vertrek zijn in enkele dagen getroffen. Maar in die tijd vertoont Lotus van Jade zich niet meer. Zelfs als het uur van afscheid is aangebroken en het schip zich langzaam losmaakt van de kust, ziet de Noorman haar niet. Terwijl hij zijn laatste groet wuift naar Ming en de keizer, vraagt hij zich af, wat hiervan de reden kan zijn. Want zelfs een man als Eric kan zijn naïeve momenten hebben. Maar op een der heuvels van de kust staan twee kleine figuurtjes, die bedroefd het wegvarend vaartuig nastaren. De kleine filosoof Tai heeft kennelijk moeite om zich te beheersen. „Hier kan de wijsheid u niet volgen, mijn dappere vriend," fluistert hij. „Buiten de grenzen van het Chinese rijk vermag hij niet te aarden. Doch o, hoezeer is dit te betreuren. En hoevele bekers wijn zullen nodig zijn om dit verdriet te delgen." Hij wendt zich tot Lotus, wier ogen de kleine stip blijven volgen. „Wij beiden hebben deze Noorman zeer veel genegenheid toegedragen . . ." „Ik weet dat hij verder moet gaan," mompelt het meisje. „Zijn tocht is nog niet volbracht. Maar ik had een deel van mijn leven willen geven, indien hij hier gebleven was. Vaarwel Eric . . . Vaarwel . . ." „Hoe gelukkig de man, die zoveel vriendschap achter zich kan doen ontbloeien," mompelt Tai en zo zeilt Eric de Noorman huiswaarts . . .